

S-GRAVENHAGE. IN BEELD

PANORAMA

20 JUNI 1940 — No. 25

LOSSE NUMMERS 15 CENT

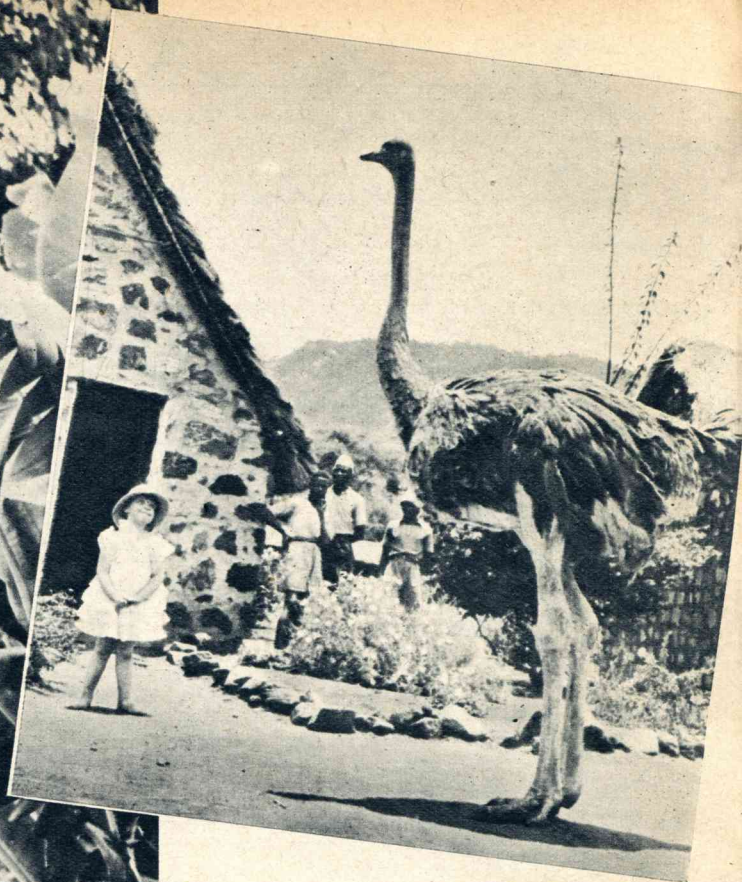
ZIE ONS ARTIKEL: LEEUW EN ZEBRA ALS TROETELKINDJES

Op de boerderij „Simba” op 1800 meter van den rand van het oerwoud, houdt men een tammen leeuw en een tammen luipaard. Het laatste dier wordt bij de jacht gebruikt.

LEEUW EN ZEBRA, LUIPAARD EN SLANGEN **ALS TROETELKINDJES**

Dat een slang ook een huisdier kan zijn, bewijst deze zwarte „slangen-bezweerder” uit het slangenpark van Port Elizabeth in Zuid-Afrika.

Een tamme struisvogel behoort vanouds tot den „inventaris” van een pleisterplaats in Kenya, op den weg van kaap Kairo naar Nairobi.

Vreemde huisdieren **in Zuid-Afrika**

Een huisdier, zoo zegt men, is een beest, dat tot nut of genoegens geteeld of gehouden wordt. Het hoeft niet bepaald in je woonkamer te zitten, het mag ook in de wei lopen of in een hok opgesloten zijn, het mag zelfs (onder toezicht) op bladeren rondkruipen, zooals de zijderups, of in een aquarium rondzwemmen, zooals de sluierstaart. Een yak is een huisdier, een olifant eveneens, een buffel, een lama, een kameel, allemaal huisdieren. Maar dat is niet alles: de eigenaar van een vossen- of marterfarm, van een hagedissen- of krokodillenkwekerij heeft deze lieve beestjes tot huisdier gepromoveerd en dit zoo „huiselijke” begrip krijgt al een zeer merkwaardige beteekenis indien we bedenken, dat op Java de gekko in de woningen

Giraffen zien er in een dierentuin uit als voorwereldlijke beesten, die al lang uitgestorven moesten zijn. Kenners beweren, dat men ze in hun eigen omgeving moet gadeslaan om ze gewoon te vinden, doch naar deze foto te oordeelen, blijken ze daar ook nog al onwennig rond te spoken.

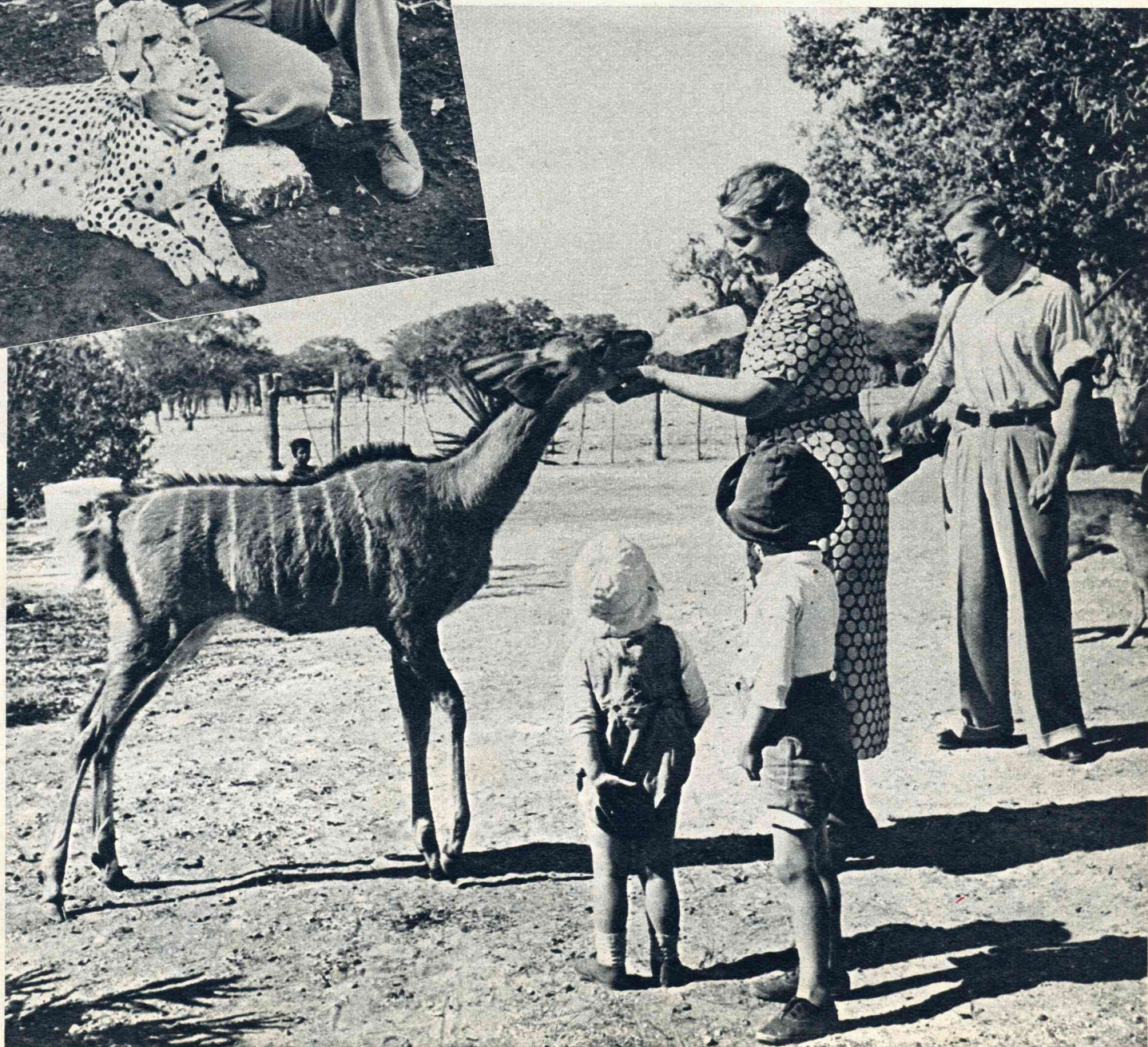
Eén der mooiste huisdieren, die er bestaan, maar soms een beetje valsch: de jacht-luipaard.

gehouden wordt, omdat hij jacht op muizen maakt en de tijtjak als insecten-verdelger is aangesteld. Tot bestrijding van de muizenplaag houden ze bij ons soms egels en voor hetzelfde doel beschermt men in Egypte den ichneu-mon. In Indië en Perzië wordt voor de jacht op gazellen de luipaard gebruikt en in ons land houdt men fretten voor de jacht op konijnen, die, zoodra zij gevangen zijn, weer als huisdier worden beschouwd. In Amerika is er een tijd geweest, dat excentrieke jongedames met schildpad-den of jonge leeuw-tjes aan

Een familie in het noorden van Zuidwest-Afrika heeft een koedoe (een soort antilope) getemd, die elken morgen 'n flesch melk krijgt.

den wandel gingen en zoo blijkt, dat practisch elk beest op een goeden dag wakker kan worden in het besef, dat hij plotseling huisdier geworden is.

Ons vee, onze doodgewone poes, onze trouwe hond, onze pauwen, kalkoenen, zwanen, kippen, eenden, ganzen, duiven, onze bijen en kanaries zijn dood-onschuldige, echt tamme kameraden, wanneer men ze vergelijkt met de schuwe of ook gevaarlijke beesten, die men op een Oost-Afrikaansche boerderij aan kan

Uit een auto, waarmee men door deze streken toert, kan men het leven van vele wilde dieren gadeslaan. Vooral zebra's komen hier veel voor.

In de buurt van Durban zijn de apen zoo tam, dat ze op de auto's klimmen om versnaperingen te komen halen.

Rechts: Een klipdas (hoefdier ter grootte van een konijn met vijf teenen) is aanhalig als een hondje, als zijn meesteres hem opneemt.

Een moeder-muuldier en een zebra-veulen.

treffen. Wat hier in Artis zit, loopt daar gemoedelijk rond en als het rechtvaardig in de wereld toeging, zouden onze lievelingen daarginds in een dierentuin ondergebracht moeten worden. De zaak zit echter zoo: in beschaafde landen zijn meestal alleen die dieren huisdieren geworden, welke tevens een zeker nut voor den eigenaar afwerpen. Daarentegen worden door sommige onbeschaafde volken bijvoorbeeld kippen alleen voor de gezelligheid gehouden, zonder dat hun eieren of vleesch gegeten worden. Natuurvolken en ook in eenzame streken levende blanken houden dikwijls beesten voor hun plezier, zonder dat op praktische voordeelen gelet wordt en men meent dan ook, dat in den oertijd bij het temmen van wilde dieren tot huisdieren de wensch: gezelschap te krijgen, de voornaamste drijfveer is geweest, terwijl men eerst later in deze beesten eigenschappen ontdekte, waarvan men nut kon hebben. Zoo is het dus niet zoo onverklaarbaar, dat de Oost-Afrikanen zich vreemde huisdieren hebben aangeschaft; het was de neiging tot gezelligheid, die hen daartoe bracht. Maar waarom een leeuw en een luipaard in den vreedzamen kring werden opgenomen, blijft dan altijd nog een raadsel, hetzij men aanneemt, dat in elk mensch ten slotte een circus-artist schuilt!

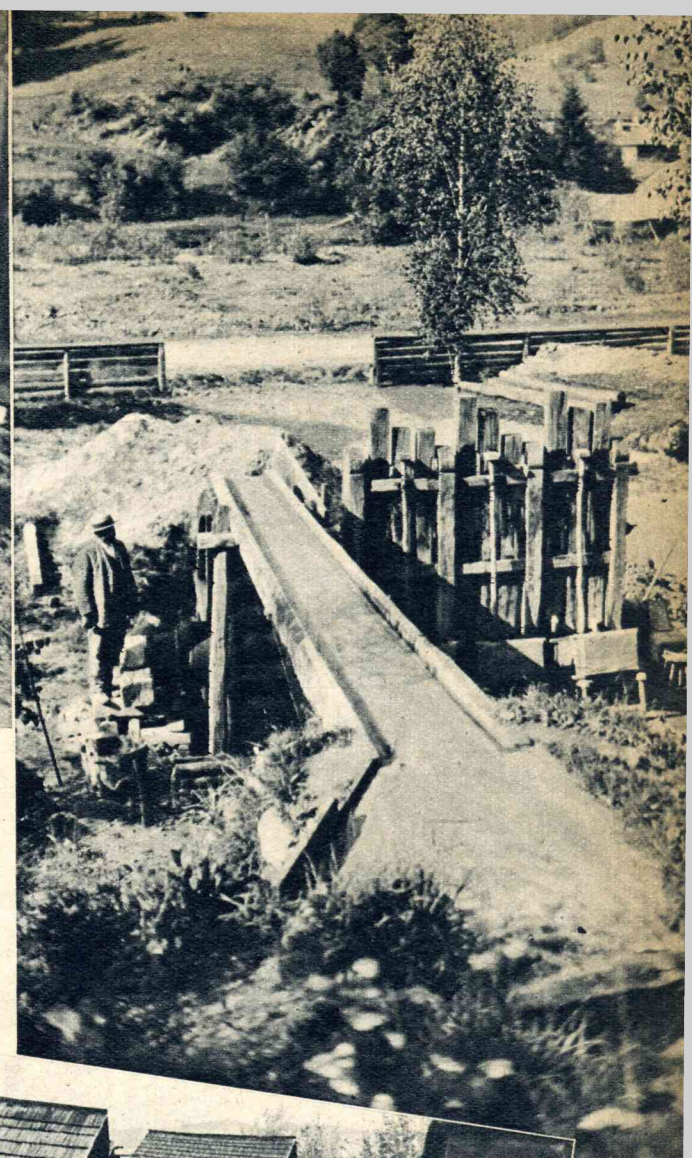
In manden op paarden geladen wordt het gouderts getransporteerd.

GOUD

IN ROEMENIË

Het tegenwoordige Roemenië bestaat uit een aantal streken, die elk op zichzelf in bijzondere mate bijdragen tot den rijkdom van het land. Dit geldt zeer zeker voor de provincie Transsylvanië, het vroegere Hongaarsche Zevenburgen. Deze provincie bestaat uit een aaneenschakeling van bergketens: de Woud-Karpaten, die langs de zuidgrens van het vroegere Polen Roemenië binnenkomen, de Transsylvanische Alpen, die de natuurlijke oostgrens van Transsylvanië vormen en midden door Groot-Roemenië loopen, en het Zevenburgsche Eertsgebergte ten westen van Alba Julia, het vroegere Karlsburg. En hier in dat gebergte, de naam zegt het al, wordt o.a. goud gevonden.

Het goud wordt in Transsylvanië langs de duizenden bergstroompjes eensdeels op de ons allen welbekende wijze door goudgravers uit de eraan vastklevende aarde gewasschen in z.g. goudpannen. Deze goudgravers werken voor zichzelf en verkoopen hun vondst van gouderts

Rechts: Een „goudmijn”. Het goudhoudend zand wordt in de houten goot met water uitgewasschen.

Hieronder ziet men de schepraderen, door middel waarvan het goudslijk door aflopende geulen geleid wordt.

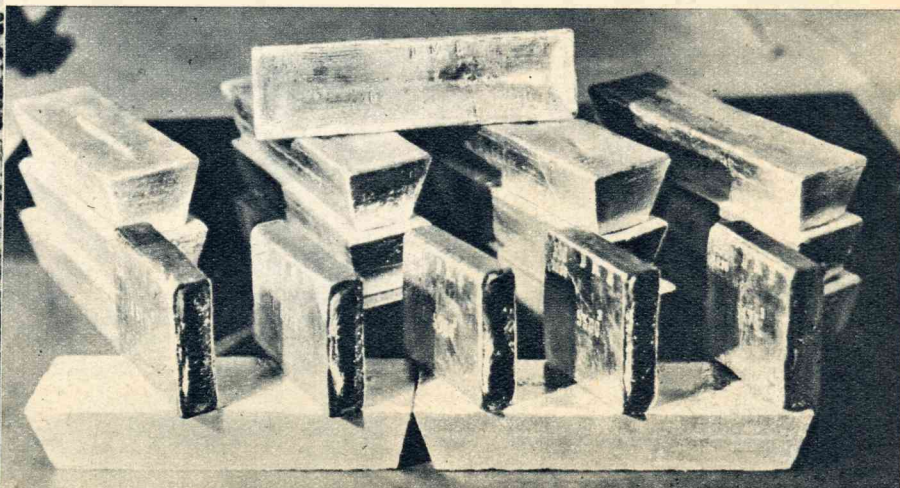

aan de bergwerken. In de bergwerken zelf gaat het op een grootscher wijze toe. Daar heeft men houten stellingen opgebouwd met wijde, hellende geulen, waaroverheen een stroom van het goudhoudend slijk spoelt. Grootte houten schepraderen langs de bergbeken brengen het goudhoudend erts door die geulen. Is het gouderts gescheiden van het gewone aardelijk, dan wordt het in manden geschept en met behulp van muilezels naar de dichtstbijgelegen plaatsen gebracht.

De Roemeensche goudertsmaatschappijen staan natuurlijk onder staatscontrole. Onder staatstoezicht wordt het zuivere goud in blokken gesmolten naar bepaalde vastgestelde gewichten, en dan gestempeld met het jaar, het gewicht, een volgnummer en de initialen van de bepaalde maatschappij en mijn, waaruit dit goudblok gekomen is.

De goudgraver maakt kleine geultjes, die hij met water vult. Het goudhoudend zand blijft achter.

Blokken goud, in Roemenië gewonnen.

ROMANTISCHE FIGUREN

DE MAN DIE EEN KLAP VAN DEN MOLEN KREEG

DON QUICHOTTE DE LA MANCHA

De weg naar huis voerde Sancho Pancha langs de herberg, waar hij 's morgens op zoo onheusche wijze uitgeleide was gedaan; hij wilde er voorbij gaan, al begon het reeds donker te worden, want hij kon moeilijk weer op gratis logies rekenen en hij bezat geen cent. Maar het geluk wilde, dat hij voor een der vensters twee bekenden uit zijn geboortedorp zag, den apotheker en den schoolmeester, die hem wenkten binnen te komen zoodra zij hem herkenden, en aanmoedigend hun glazen omhoog hielden.

Daartegen was Sancho niet bestand, en twee minuten later zat hij naast hen, had zijn derde glas wijn aangenomen plus een uitnoodiging om met hen den nacht in de herberg over te blijven. De twee dorpsgenooten vertelden hem, dat het halve dorp doodelijk ongerust was over don Quichotte en hen had uitgestuurd met de moeilijke opdracht om hem te zoeken en thuis te brengen, voordat een van zijn gekke avonturen hem noodlottig zou worden.

Nu zij boven verwachting Sancho zoo spoedig hadden ontmoet en dus wisten, waar de ridder verbleef, was het niet moeilijk, hun taak uit te voeren.

Het volgende plan werd gemaakt: de dikke schildknaap zou na twee dagen naar zijn meester terugkeeren en hem vertellen, dat Dulcinea hem geen antwoord stuurde (omdat de dame in kwestie niet schrijven kon) maar hem, Sancho, uitdrukkelijk had bevolen aan zijn ridder te zeggen, dat deze onmiddellijk bij Dulcinea zijn opwachting moest maken.

Wat plan gelukte natuurlijk prachtig. Toen Sancho in de rotsenwoestenij terugkwam en daar den dolenden ridder mager en bleek, bijna geel van den honger, vond, liet hij dadelijk Rossinant zadelen; doodelijk vermoeid arriveerde hij na een pijnlijke reis in de herberg. De oude idee leefde echter nog in hem en zijn geestkracht had hem niet verlaten; want midden in den nacht kwam de waard Sancho, den apotheker en den schoolmeester wekken met een schrikkelijk verhaal over een helsch kabaal in de kamer van den ridder. Wat er gebeurde, wist hij niet, maar het was stellig iets vreeslijks, want het halve huis daverde van moorddadige kreten en het bloed sijpelde over den drempel in de gang.

Met z'n vieren gingen zij er op af; Sancho, die nu wel aan het een en ander gewend was, opende onvervaard de deur — en had tegelijk natte voeten. En de waard maakte van schrik een dubbelen salto. Want don Quichotte had weer vijanden gezien, vier wanstaltige reuzen, en had zonder bedenken, zoo mager en moe als hij was, den strijd aangeboden tegen zijn belagers, die overigens geen zier tegenstand boden, want het waren vier groote leeren zakken, waarin de waard zijn jongen wijn bewaarde. Stuk voor stuk werden ze door het zwaard van don Quichotte doorpriemd; de kamer dréef van den wijn.

De apotheker en de schoolmeester wilden

den mageren held tot bedaren brengen, maar Sancho kende een beter middel.

„Bravo, edele ridder, bravo!” schreeuwde hij. „Een nieuwe overwinning!”

Don Quichotte keerde zich onmiddellijk om. „De groote toovenaar Freston gunt mij zelfs geen nachtrust; hij zond deze vier reuzen op mij af, maar ik heb ze verslagen, één voor één,” kondigde hij trotsch aan.

„Dus kan ons niets meer gebeuren,” mompelde Sancho, en stelde voor om gezamenlijk een portie van het bloed der verslagen vijanden te drinken en de onderbroken nachtrust voort te zetten.

Waartegen niemand bezwaar had.

.... vier wanstaltige reuzen

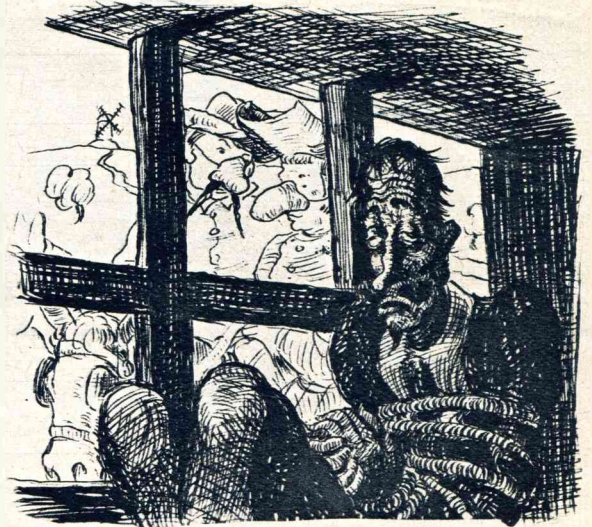
Het nachtelijk avontuur had den schoolmeester en den apotheker ietwat huiverig gemaakt; zij wilden voortaan niets meer wagen en stelden daarom voor, don Quichotte verdere dolle streken onmogelijk te maken. Sancho vond het dadelijk goed. In alle vroegte drongen zij daarom, met fantastische maskers op hun gezicht, de kamer van den ridder binnen, wikkelden hem in lakens, bonden er een stevig touw omheen en deponeerden hem in een stevige kooi, die vroeger de verblijfplaats van een kwaden stier was geweest. De kooi werd op een ossenwagen gezet, en het geval zette zich uiterst langzaam in beweging; de samenzweerders reden er naast en grinnikten vergenoegd achter hun maskers; don Quichotte zat zwijgend en waardig in de kooi, heilig overtuigd, dat hij in de macht

van toovenaars was gevallen en zijn leven in gevangenschap zou eindigen, indien de schoone Dulcinea niet een anderen dolenden ridder stuurde om hem te bevrijden.

DERDE HOOFDSTUK

LEEUVEN EN MARIONETTEN.

Het werd een rustige intocht, toen het gezelschap in het dorp aankwam, want het was volle middag, iedereen was op het land aan den arbeid en slechts enkele kinderen waren getuigen van don Quichotte's terugkeer. Sancho holde naar huis, waar zijn vrouw hem nauwelijks begroette, zoo nieuwsgierig was zij

Don Quichotte zat zwijgend en waardig in de kooi

naar haars mans wedervaren. Zij overstelpte hem letterlijk met vragen; hoe ver hij was geweest, hoeveel rijke roofridders hij had verslagen, welke prachtige presentjes hij voor haar en de kleuters had meegebracht, en hoe het nu stond met het eiland. Sancho maakte haar duidelijk, dat zij onjuiste ideeën over de dolende ridderschap had, en dat je de heerschappij over een eiland moest verdienen, bijvoorbeeld met onvrijwillige luchtreizen in ongestuvrij herbergen, en een aantal blauwe oogen. Met dat eiland kwam het echter beslist in orde, maar: geduld, geduld....

De apotheker had don Quichotte een slaapdrankje ingegeven, zoodat de ridder zwaar snorkend in zijn huis werd gedragen; toen hij wakker werd, lag hij gezellig in zijn eigen bed, lekker uitgerust en met het prettige denkbeeld, dat Dulcinea blijkbaar op mysterieuze wijze had gehoord over den nood van haar dapperen aanbieder, en hem op even mysterieuze manier uit een ontzettend gevaar had bevrijd. Hij wilde opstaan, maar nu werd hij gewaar, dat het behaaglijke gevoel na 'n verkwikkenden slaap slechts schijn was; de zware kloppartijen en vooral de ontberingen tijdens de laatste dagen op de rotsen hadden hem verzwakt, en hij voorzag, dat hij de eerstvolgende dagen meer zou droomen dan vechten.

De apotheker, die 's middags een bezoek kwam brengen, was het daarmede heelemaal eens; rust was alles, wat don Quichotte noodig had; na een week of zoo kwam alles dan wel weer in orde. Hij vermeed angstvallig over de avonturen van den ridder te vragen, bleef zelf voortdurend aan het woord, vertelde de laatste nieuwtjes uit het dorp, Spanje en Europa. Zijn neef uit Madrid had hem bezocht, en deze jongeling had o.a. nieuws meegebracht over de Turken, die op onrustbarende wijze hun wapenning hadden opgevoerd en stellig iets tegen het oude Europa in den zin hadden; als ze 't hem, den apotheker vroegen, dan werd het hoog tijd, dat de koning een algemeen Europeesch verbond tot stand bracht tegen de Turken.

„Dat is niet eens noodig,” bracht don Quichotte haastig in het midden, toen de redevoering van den apotheker werd onderbroken door de huishoudster, die het drankje van den zieke binnenbracht, „ik ken 'n eenvoudiger middel. Als zijne majesteit de koning alle dolende ridders bij elkaar bracht, dan zou je de zweep hooren klappen! Die kunnen vechten! Neem mij bijvoorbeeld; ik alleen neem honderd vijanden voor m'n rekening, wie ze ook zijn....”

Meer behoefde de huishoudster niet te hooren; ze holde naar het nichtje en viel uit: „'t Is weer niets met je oom; ik had zoo gehoopt, dat het voorbij was met die gekke ideeën, maar als je hem nu hoort

's Middags kwam er bezoek

praten....! Let op mijn woorden: zoo gauw hij op z'n beenen kan staan, verdwijnt ie weer op z'n magere paardje. Ik ben bang, dat 't ongeneeslijk is."

Het goeie mensch had gelijk. Sancho kwam op bezoek, vier of vijf dagen later; don Quichotte liet hem nauwelijks tijd om goeiendag te zeggen, vertelde doodleuk, dat hij weer gauw op stap ging, en hoe Sancho er over dacht? De dikkerd had er heelemaal nog niet over gedacht, doch de toekomstige heerlijkheid van het eiland kreeg hem weer te pakken en dus... waren de twee helden den volgenden morgen weer op pad, op weg naar Saragossa.

De eerste menschelijke wezens, die zij daar ontmoetten, leken niet veel op menschen. Uit een zijwegje kwam plotseling een hotsende kar, getrokken door twee muilezels, die er als gewone muilezels uitzagen en volgetast met een stelletje menschen, die niet veel van gewone stervelingen weghadden. De teugels waren in handen van den duivel zelf, met onvervalsche bokkepoeten en een vervaarlijken driendand, die een geanimeerd gesprek voerde met den dood. Achter deze gezellige klanten zat een zeer eerbiedwaardige keizer, met een Amor van drie jaar op zijn schoot; een soort ridder was ook van de partij, en de achterplaatsen waren ingenomen door een Egyptische schoone (van even vijftig jaar), een nar en een slavenhandelaar — de laatste was te herkennen aan een lange zweep en een stapel bliken kettingen.

Don Quichotte hield het gezelschap staande en informeerde in de meest waardige bewoordingen naar het hoe en waarom; het antwoord werd gegeven door de Egyptische, die de bazin scheen te zijn; ze had een kiststem en minstens drie kinnen.

"We zijn reizende tooneelspelers," vertelde ze, „gisteravond hebben we gegeven: „Het tweegevecht" of „De dood haalde bakzeil", en omdat wij het vandaag weer moeten spelen, hebben we ons vanmorgen dadelijk geschminkt en gekleed. Dat spaart ons straks weer een half uur verkleeden, begrijpt u wel."

De dood noch de ridder noch de slavenhandelaar schenen don Quichotte wonder boven wonder te prikkelen. Hij prevelde enkele mooie zinnen over de schoone kunst van het tooneel en trad grootmoedig terzijde, zoodat de komedianten hun weg konden vervolgen; de Egyptische glimlachte, de dood zei „Bonjour" en de nar zwaaide uitbundig met zijn rinkelstok. De brave Rossinant schrok er van; wat hij nog nooit gedaan had, deed hij nu: hij sloeg op hol. Van den weeromstuit kreeg het ezeltje van Sancho ook de stuipen; hij gooide den dikkerd onbeschaamd uit het zadel en hobbelde achter de kar aan, waarna de nar prompt het dier annexeerde. Veel plezier

Rossinant slaat op hol.

beleefde hij er niet van, want zoo'n vreemden ruiter verkoos de ezel heelemaal niet op zijn rug te hebben; dus deponeerde hij ook den nar in het zand en keerde terug tot zijn wettigen meester, die blazend en hijgend Rossinant probeerde in te halen.

Don Quichotte's knokige paard had gauw genoeg van het hollen; hij bleef plotseling staan, draaide zijn kop om en keek zijn meester aan met een paar mistige oogen, of hij spijt van zijn lichtzinnigheid had; de ridder blikte streng terug, Sancho en de ezel voegden zich bij hem, en daarmede was alles vergeven en vergeten. De lange en de korte vervolgden hun reis of er niets gebeurd was; Sancho was blij dat don Quichotte geen gekke wraakplannen in zijn hoofd haalde, en de ridder zelf dwaalde met zijn gedachten elders, misschien bij Dulcinea of bij zijn vroegere heldenfeiten.

Zij werden trouwens spoedig afgeleid; een breede, platte wagen, waarop een groote kooi stond, versperde hun den weg; de voerman maakte geen aanstalten om wat ruimte te maken, en don Quichotte oordeelde het beneden zijn waardigheid om bezijden den weg te wijken. Hij liet zich uit het zadel glijden en sprak:

„Vriend, wie zijt gij en waarom tart gij den dapersten dolenden ridder van Spanje, door hem den weg te versperren?"

„'t Is mij te gevaarlijk, meester," antwoordde de voerman; „ik zou niet graag van den weg sukkel en mijn wagen laten kantelen. Ik heb zoo'n raar vrachtje..."

„Wat vervoert gij dan?" informeerde don Quichotte. „Zoo het een gevangene is, een verslagen ridder of een schoone jonkvrouw, die gij als gijelaarster laat smachten, dan zult ge de scherpte van mijn zwaard voelen."

„Je kletst," antwoordde de man oneerbiedig. „Er zit een leeuw in dat hok, een presentje van den sultan van Oreganaran aan den koning. En wat voor een leeuw! Een kanjer met pooten als boomstammen en 'n bek als een leeg schip."

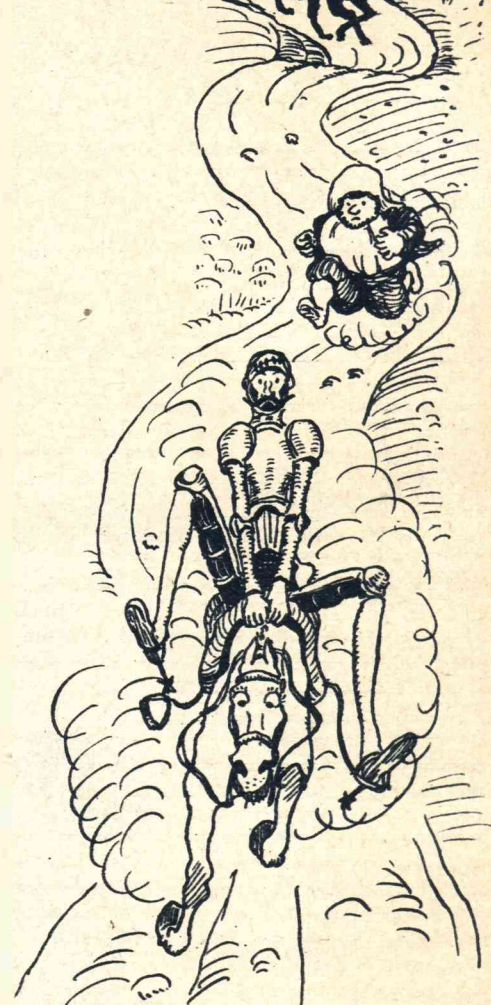
Don Quichotte knapte zichtbaar op bij die mededeeling. „Een leeuw? Een leeuw, zegt ge? Maak open dat hok; ik wil met den koning der dieren strijden, en als hij mijn naam kent, zal hij vluchten als een muis voor de poes. Mijn schildknaap zal u vertellen..."

Maar Sancho had niets te vertellen; hij was al in een boom. De ondervinding had hem reeds geleerd, waarop dergelijke woorden van zijn meester uitliepen; hij deed dan ook geen moeite om hem tot andere gedachten te brengen, maar heesch zijn eigen tweehonderd pond op een veiligen hoogen tak van een boom.

De leeuwen-expediteur vroeg intusschen don Quichotte wederom in volkomen duidelijk doch nogal onbeleefd Spaansch, hem niet langer te vervelen en zijn eigen weg te gaan.

„Zoodra de leeuw om genade brult," antwoordde de lange ridder. Hij liep naar de achterzijde van den wagen en sloeg pardoos de klink van het hok; een legertje vliegengonsde onmiddellijk rondom hem, doch voor de rest gebeurde er niets. De voerman was eveneens in een boom gevluht.

De leeuw draaide zich om en hurkte weer neer

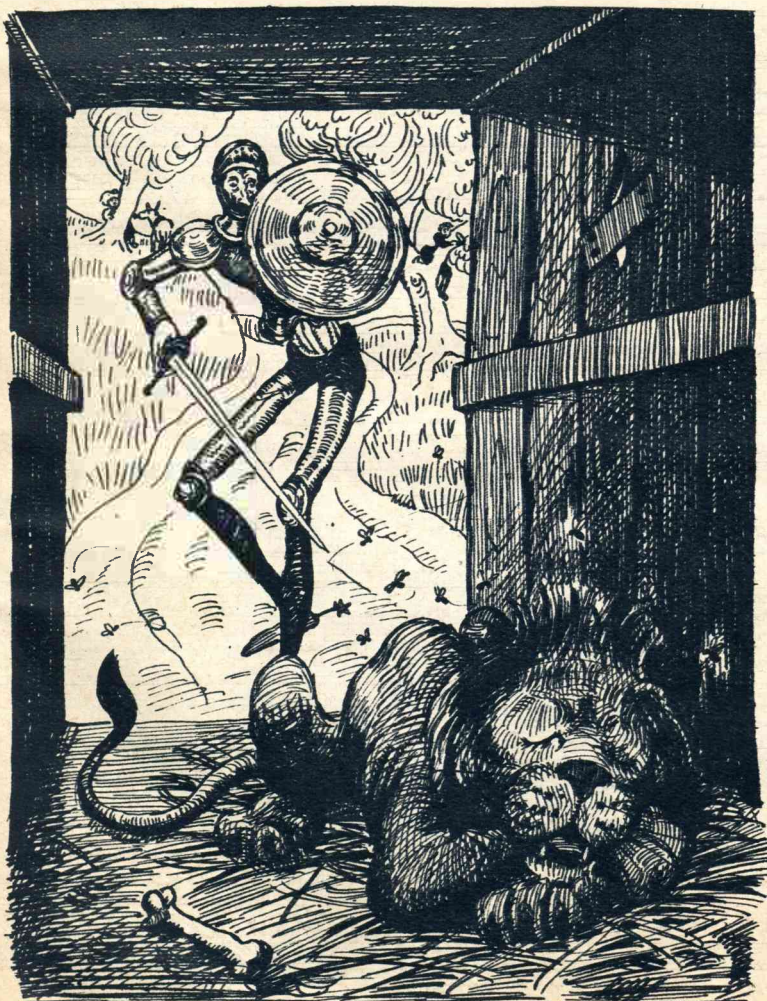

Don Quichotte huppelde voor de geopende kooi heen en weer en schreeuwde zich schor aan een reeks uitgezochte gillen en strijdkreten, terwijl een kolos van een leeuw hem met zijn snurkende ademhaling bijna wegblijs. Het beest joeg met zijn staart door de vliegen en knipoogde tegen het plotseling binnenvallende licht; vervolgens sloeg hij zijn linkeroog op naar het malle menschenexemplaar vóór hem, kwam overeind, keek nog eens, nu met beide oogen, draaide zich om en hurkte weer neer; hij snurkte behaaglijk verder en liet den ridder, zoo onhoffelijk als maar kon, het achtereind van zijn lichaam bewonderen. Don Quichotte raasde nog wat, maar de leeuw van den sultan van Oreganaran was even goedig als groot en liet zich verder in zijn middagslaap niet storen.

De ridder gooide met zijn voet triomfeerend het hok dicht, riep: „Hoha, zwakke vrienden, weest onbevreesd, het monster is verslagen," en sloeg met zijn buik in het zand, omdat zijn rechterspoor in de deur van het hok haakte. In deze heldhaftige houding eindigde voor hem het avontuur; de voerman klom op zijn wagen en keek schouderophalend naar don Quichotte als om te kennen te geven, dat hij van verdere herrie afzag, terwijl Sancho, wijs geworden door vroegere ervaringen, den ezel besteedde en geen woord over het geval vuilmaakte. De ridder vroeg den voerman nog een schriftelijk bewijsje, verzegeld en wel, van zijn nieuwste heldendaad, maar deze mompelde: „Ik groet u, meester," spuwde met een sierlijken zwaai op den grond en trok de teugels aan. Don Quichotte stoffte zijn wapenrusting af.

De avond bracht ridder en schildknaap in een flink dorp, waar zij bij de grootste herberg afstapten, tegelijk met 'n zonderling sujet — een korten, dikken kerel met een geweldigen groenen lap over zijn linkeroog; een aap zat op zijn schouder. De herbergier heette hem geestdriftig welkom en scheen zoo verheugd over zijn komst, dat hij zijn twee andere gasten bijkans niet opmerkte. Don Quichotte werd geel van ergernis over deze miskenning van de dolende ridderschap.

„Meester Pietje, kom binnen, kom binnen!" noodde de waard. „Hoelang blijf je? Geef je een

voorstelling vanavond? Hoe maakt Filippo het? Waar heb je uitgehangen, ik heb je in geen maanden gezien? Waar is je bagage? Zal ik de groote zaal voor de uitvoering laten klaar-maken? Kom binnen, man, kom binnen; wat zal ik je laten brengen? En waarom...?"

„Hoha!” viel don Quichotte hem bulderend in de rede. „Schenkt gij alle eer aan één gast? Wie is deze meester Pietje, dien gij met zooveel vreugde ontvangt?”

„Hoha,” herhaalde de herbergier onwillekeurig. „Wie meester Pietje is, edele ridder? Er bestaat geen grooter tooneelspeler dan hij, hij voert alle drama's en treurspelen in z'n eentje op, en bovendien is hij de eigenaar van den slimsten en verstandigsten aap van heel Spanje en Afrika. Dat beest is compleet een wonder! Het publiek mag 'm vragen wat 't wil, en hij klimt subiet z'n baas op de schouders. fluistert het antwoord in z'n ooren, en meester Pietje zegt 't dan hardop. Heb je 't ooit zoo meegemaakt, ridder! Nee, natuurlijk!”

Het bleek later, toen de herbergier wat afgekoeld was, dat meester Pietje eigenaar van een marionetten-theater was en dat de vreugde over zijn komst voornamelijk steunde op de wetenschap, dat zijn voorstellingen altijd veel publiek trokken en de bezoekers meestal een pracht van 'n dorst hadden, tijdens de voorstelling, er vóór en er na. Meester Pietje gaf zelf het voorbeeld in het drinken; een flinke flesch behoorde tot de uitrusting achter de coulissen van zijn marionetten-theater en zelfs de aap nam op gezette tijden een slok. Tusschen twee haakjes, het beest heette Filippo.

Het feest begon na het avondmaal; don Quichotte zat op de eereplaats, in het midden van de eerste rij, trotsch en opgewekt, want Filippo had zijn buitengewone gaven gedemonstreerd en minstens een heele minuut aan het oor van zijn baas gesmoësd, waarna meester Pietje de mededeelingen van zijn harigen vriend in verstaanbaar Spaansch had overgebracht: „don Quichotte was de dapperste dolende ridder, die ooit op een paardenrug had gezeten, even moedig en onversaagd als lang en mager — een echte held, over wien vele romans geschreven zouden worden.” De held genoot ervan; het kwam natuurlijk niet in hem op, dat meester Pietje wel eens geïnformeerd kon hebben, hoe hij den mageren ridder het best kon vleien.

Als inleiding sloeg de theateereigenaar met een talhout een roffel op een tafel, zette zijn stem uit tot een afgrijselijk sterk gebrul, blèrde om stilte en deelde mede, dat hij om te beginnen een hartverscheurend drama zou opvoeren; het zou prachtig mooi worden, en wie zijn kiezen niet op elkaar hield of op andere manier de eerbiedige stilte verbrak, kon er op rekenen, dat hij er onmiddellijk uitgegooid werd. Toen kon het spel beginnen.

Het drama was de droevige en ware historie van de schoone Mélisandre en haar dapperen bruidegom, Gaïferos, vertelde meester Pietje. Mélisandre kwijnt weg in een kerker van de Mooren en zal bevrijd worden door haar man, maar dat duurt nog eventjes, want Gaïferos gelooft het eerst wel en neemt er een lekker leventje van aan 't hof van Karel den Grooten, die notabene zijn schoonvader is. De bezoekers zagen inderdaad, toen het gordijn werd weggesleurd, een tooneel dat wel iets van een troonzaal weg had; een stel marionetten huppelde er rond of zat in knutsel-

... en miste op een millimeter na den buik van meester Pietje.

Dat was een wijze maatregel van den dikkerd. Meester Pietje was zijn ontsteltenis immers gauw te boven; in een woeste drift-bui sloeg hij met zijn talhout don Quichotte's zwaard uit het gelid, liet zich letterlijk op den ridder vallen, vouwde hem ongeveer dubbel, droeg hem als een kind de zaal uit en deponeerde hem eenigszins onzacht op het erf, waarna hij hem duidelijk maakte, dat het voor zijn gezondheid beter was, hem, meester Pietje, voortaan uit de buurt te blijven.

Na enkele minuten reeds had Sancho zijn meester ontdekt; hij waagde zich uit het veilige donker van de schuur, waar hij het einde van het avontuur had afgewacht en kwam behoedzaam nader.

„'n Prachtige overwinning,” zuchtte don Quichotte voldaan, „'n prachtige overwinning; ik heb de onverlaten verslagen, die getuigen wilden zijn van de schande, den ridderstand aangedaan, en ik heb de eer van Gaïferos' nagedachtenis verdedigd. Dulcinea zal verheugd zijn, wanneer zij dit verneemt.”

„Maar Gaïferos is een marionet, en u hebt alleen een paar poppen tegen den grond geslagen,” bracht de schildknaap in het midden. „Wat denkt u, zou 't niet beter zijn een ander hotel te zoeken?”

Don Quichotte hoorde de opmerking zelfs niet. „Een ridder is grootmoedig

en veracht zijn verslagen vijanden niet,” mompelde hij, en hij wandelde opgewekt de zaal binnen, naar zijn oude plaatsje! Meester Pietje verloor van verbazing zijn oogdoek toen hij hem zag; eerst was hij verbluft, toen kroop de woede weer in hem omhoog, daarna kramde hij zich achter het oor, en ten slotte voelde hij iets als respect voor den mageren wildeman. Hij begreep deze vreemde figuur niet, doch hij besefte, dat hij toch iets meer dan een dwaas was, dat hij in de heiligheid van zijn overtuiging geloofde en zijn ideaal gestand bleef, al liep hij er keer op keer een pak slaag voor op. Hij knikte dus terug, toen don Quichotte hem minzaam groette, flânste de poppenkast weer zoowat in elkaar en kondigde kalm aan, dat het spel na een kwartiertje vervolgd zou worden. Maar eerst vertelde hij den ridder, dat hij in het midden van de zaal voor hem op een verhooging een eerezetel had geplaatst; don Quichotte stapte er glorieus op af, en hij merkte niet, dat er rond het troontje een lijfwacht van tien pootige kerels stond, die verdere gekke uitvalen wel zouden verhinderen.

„Hier ziet gij ridder Gaïferos,” declameerde meester Pietje, „die aan het hof van Karel den Grooten zit te zwikken...”

Hij gelooft het wel en laat zijn vrouw Mélisandre in haar donkeren kerker snikken.

Hij heeft geluk met kaarten en...”

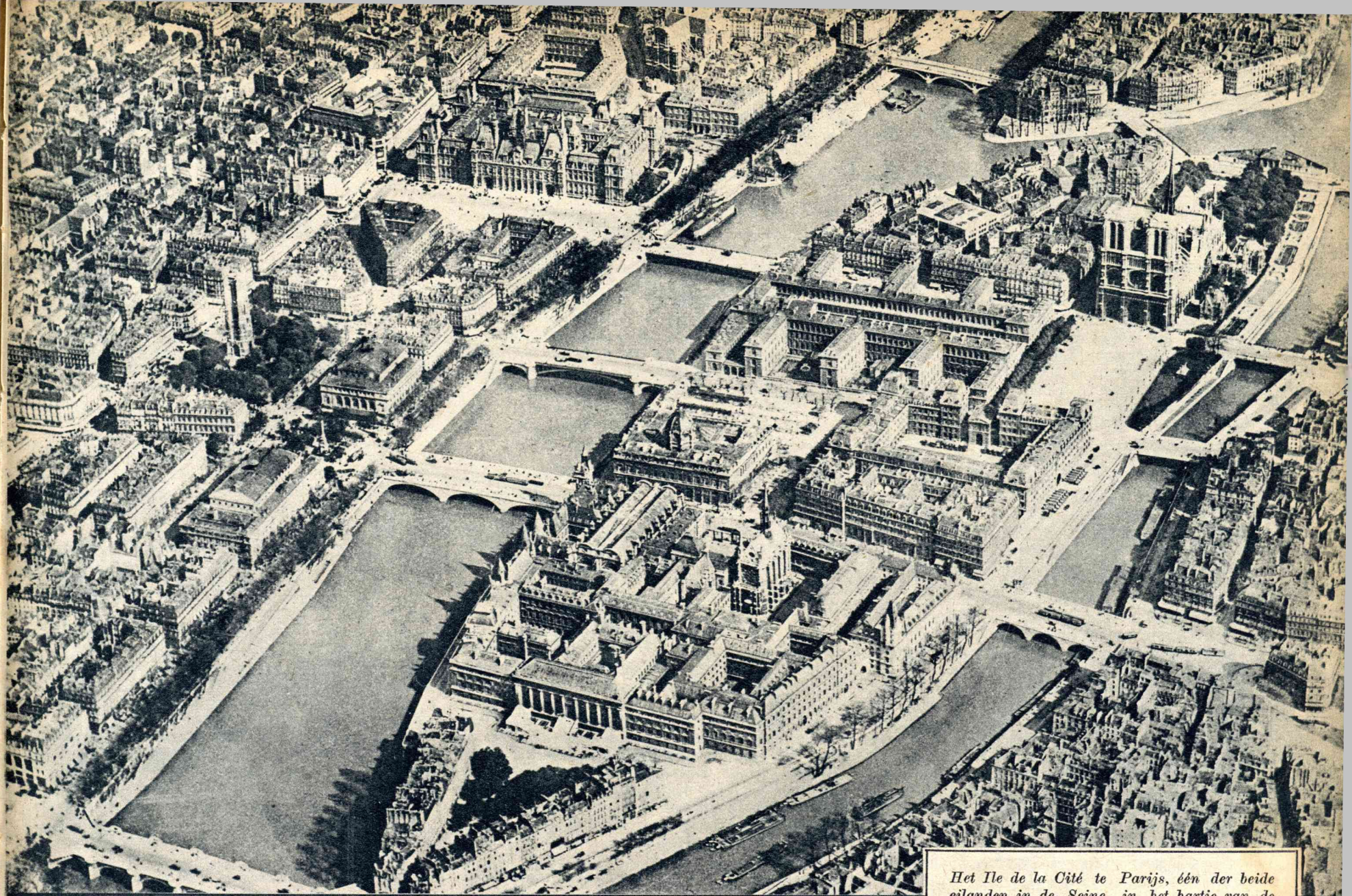
Doch de voorstelling was reeds afgelopen. Want don Quichotte sprong op en schreeuwde:

„Hoha, gij snoode meester Pietje, hoe durft gij! Vuige leugens zijn het! Wilt ge beweren dat een ridder gaat kaarten, terwijl zij vrouw in den kerker zucht? Die smaad op den edelen ridderstand moet gewroken worden! Door mij, don Quichotte de la Mancha!” Met een bewonderenswaardige handigheid spietste hij drie marionetten aan zijn zwaard, en miste op een millimeter na den buik van meester Pietje, die niet wist, hoe gauw hij uit de poppenkast moest kruipen, waarbij hij de geheele kraam ondersteboven trok; Karel de Groot, met baard en al, viel op den grond, enkele poppen werden onder don Quichotte's voet onthoofd en verpletterd, de aap vluchtte in de lamp, de boeren in de zaal staakten van schrik het drinken en Sancho maakte dat hij wegwam.

Meester Pietje droeg n geweldigen groenen lap over z'n linkeroog.

WORDT VERVOLGD

Parijs en Rome: twee steden, die in de afgelopen week aller aandacht op zich vestigden

Het Ile de la Cité te Parijs, één der beide eilanden in de Seine, in het hartje van de stad gelegen, die door de Duitschers veroverd werd. Rechts boven de beroemde Notre Dame.

De Via dell' Impero, welke begint bij de Piazza Venezia, waarvan Mussolini de menigte bij de aankondiging, dat Italië mee zou doen aan de zijde van Duitschland, toesprak. Het witte monument is dat van Victor Emmanuel II, direct rechts daarvan de Piazza Venezia.

SLEUTELDRAGER

door Karel Smidt

Jan van Herven keek naar de verse moddersporen van voeten en mompelde iets. Ze gingen van de trap af 't heele portaal over tot voor de deur van juffrouw Nederhorst. Er liepen geen voetstappen terug. Geen mensch, buiten Jan zelf, had om dezen tijd iets in de woning van juffrouw Nederhorst te maken. Misschien waren ze haar aan 't bestelen. Die stakker kreeg maar 't eene over 't andere! Maar nu zou hij er zich eens mee bemoeien.

Een logé of zooiets was 't niet. Anders had ze er wel over gesproken dien ochtend, toen ze elkaar, door de sneeuwpap ploeterend, tegenkwamen. De winter trok, nu hij op z'n eind liep, nog even zijn grimmigste gezicht. Jan had werk, om met zijn kar vooruit te komen tegen den wind in, en iedereen kroop zoo diep mogelijk weg in zijn kraag. Zoo'n fijn dametje als juffrouw Nederhorst moest daar niet dóór hoeven te voet; maar ja, 't ging tegenwoordig niet anders. . . . al had ze vroeger een wagen en een eigen chauffeur gehad. Je snapte 't eigenlijk niet. . . . dat groote huis op 't Plein, waar sinds menschenheugenis de familie Nederhorst woonde, hoorde nog steeds aan haar, zei de makelaar; en ze had nog een vrij aardig inkomentje ook. Waar bleef haar geld dan? Waarom had ze geeneen dienstbode meer, en was ze gaan onderverhuren, zoodat ze zelf alleen nog maar de bovenste verdieping had, waar ze alles alleen deed? En waarom had ze die betrekking aan de bibliotheek moeten aannemen?

Daar had Jan weer over loopen piekeren dien ochtend, toen hij juffrouw Nederhorst tegen was gekomen. En hij had zich weer dankbaar gevoeld ook. Want aan juffrouw Nederhorst had hij 't te danken, dat hij niet meer met turf hoefde te venten, maar vaste klanten had, waar hij brandstoffen aan kon leveren en waar hij iederen dag de verwarming of de kachels bijhield. Juffrouw Nederhorst was de eerste klant en de eerste werkgeefster geweest, en ze had hem bij anderen gerecommandeerd, en hem geld geleend, om meer tegelijk te kunnen inkoopen. Ze had zelfs zijn trots gespaard, door te beweren, dat ze 't als een geldbelegging beschouwde.

Haar eigen trots was ook nog onverzwakt, had Jan gedacht, toen hij haar zag loopen dien ochtend. Ze liep kaarsrecht en ze zag er keurig uit, dat grijze dametje, en 't was een vriendelijk lachje, waar ze mee groette, maar je voelde er toch in, dat ze deftig was. Ze zag er doodeenvoudig uit, en toch sjiek, al waren haar hoed en haar mantel bij de mode achter; 't was precies een freule, die voor haar plezier eens tusschen de werkmenschen door wandelde, en niet een verarmde oude vrijster, die naar haar betrekking ging. . . .

„Zet je pet toch op, Jan,” had ze gezegd, toen hij blootshoofds voor haar stond. „Wil je 't rechte gordijn in de voorkamer even voor me nakijken? Dat schiet van de roe aan den kant. Is dat hout voor mij? Mooie blokjes! Je belt me wel op, als er iets niet in orde is thuis. 't Is een heele geruststelling voor me, dat ik iemand heb, dien ik met den sleutel kan vertrouwen, terwijl ik uit ben.”

Door die opmerking over den sleutel had Jan dat dankbare gevoel gekregen. Juffrouw Nederhorst was de eerste geweest, die hem haar sleutel had toevertrouwd. Doordat zij voor hem had ingestaan, zaten er nu vijftien sleutels aan een ring in zijn zak. Hij was op zijn eentje een soort particuliere veiligheidsdienst, en daar was hij trotsch op. Nu dacht hij aan die

verantwoordelijkheid, terwijl hij staarde naar de modderstappen op het portaal. Er was iemand binnen, die niet eens zijn voeten had geveegd. Een groote kerel, met een goed model schoenen. Jan had die sporen op den traplooper ook al gezien, maar eerst op 't portaal was hem duidelijk geworden, wat ze betekenden.

Jan van Herven kneep zijn vuisten dicht. Hij dacht aan de mogelijkheid, dat hij voor een gewapenden inbreker zou komen te staan. Zou hij eerst een agent gaan zoeken? Maar dan kon de dief onderwijl ontsnappen. Hij had den sleutel — hij was verantwoordelijk. Opeens vastbesloten opende hij de deur en ging hij naar binnen.

Hij stond in de huiskamer. Daar was niemand. Maar de voetstappen, nu nog maar nauwelijks zichtbaar, liepen recht naar de tusschendeur, dus naar de slaapkamer. Die knaap was regelrecht naar de slaapkamer gestapt! Hij had zeker ontdekt, waar juffrouw Nederhorst haar contanten bewaarde, en gewacht, tot ze uit was. Jan liep op zijn teenen naar den haard, zette zijn zak met hout neer, greep den pook, sloop naar de slaapkamerdeur en deed die voorzichtig open.

Voor een ouderwetsch brandkastje knielde een goedgekleede, jonge man. Hij was bezig, snel kostbaarheden en 'silver over te brengen in een handkoffer. Toen hij iemand binnen zag komen, vertrok zich angstig zijn te weke, maar knappe gezicht.

De jongeman sprong op en sloeg. Jan zwaaid met den pook. Hij kreeg een klap met een vuist op zijn arm. De pook kletterde tegen den vloer. Door een volgenden stoot struikelde en viel Jan. Zijn woedende tegenstander greep den pook en gooide er mee. Jan wist zich om te rollen, anders had het ijzer zijn hoofd getroffen. Toen trok hij zijn knieën op tot aan zijn kin en schopte. Met allebei zijn hakken raakte hij de schenen van den vijand. Schreeuwend sloeg de jongeman neer, in de armen van zijn tegenstander.

Jan kreeg hem onder, sleepte hem mee tot voor den haard, ging op zijn schouderbladen zitten en bond hem met de touwen, die om zijn bossen hout hadden gezeten.

„Ik zou dat maar laten,” hoonde de inbreker. „Je weet niet wien je voorhebt. Je wou de rolletjes om draaien, hè? Idiot — ik ben de neef van juffrouw Nederhorst. Ik heb hier een kamer en ik heb den sleutel. Tante Nannie heeft me gevraagd, of ik vandaag haar kostbaarheden in een kluis wou bergen. Geloof je me niet? Kijk dan maar naar mijn portret op haar toilettafel!”

Jan van Herven kreeg opeens een gevoel, of hij zelf een schop tegen zijn schenen had gehad. Hij stond langzaam op en keek neer op zijn gevangene. Wie weet had hij 't heelemaal verkeerd aangepakt. . . . stond hij voor gek later.

Hij wist, met hoeveel trots en trouw juffrouw Nederhorst aan haar familie hing. Ze zou alles bevestigen en bezweren, wat haar neef zei, of 't waar was of niet. Bezichtiging van de foto strekte hem niet tot troost. Er stond achterop: „Uw toegenegen neef George Nederhorst.”

Maar waarom had juffrouw Nederhorst dan niet gezegd, dat er iemand zou komen dien ochtend? Ze waarschuwde hem gewoonlijk, als er iets bijzonders was — dan hoefde hij zich niet ongerust te maken, als hij binnenkwam.

En nu herinnerde hij zich geruchten, over een

rijken neef — maar zij had er nooit over gerept.

Er schoot hem nog meer te binnen. . . . „Je kunt wel zooveel beweren,” zei hij. „Wat heb je nog meer voor bewijs?” En hij doorzocht de zakken van zijn gevangene. Hij vond er brieven in, geadresseerd aan G. Nederhorst, één zelfs, waarvan het adres blijkbaar door de fijne hand van juffrouw Nederhorst was geschreven. . . . en ja, daar had je den sleutel ook. Maar hij bleef peinzend zitten staren naar het kwartje en de twee centen, die blijkbaar het heele vermogen van G. Nederhorst uitmaakten.

„Ik geloof zoowaar, dat er iets van waar is, wat je vertelt!” zei Jan, en toen liep hij naar de telefoon. Hij vroeg het hoofdbureau van politie.

„Mag ik inspecteur Haastink even spreken? Mijn naam is Jan van Herven. . . . familie van hem. . . . Hallo, Wim, met Jan. . . . Uitstekend, en met jou? Zeg, hoor eens: mag een neef bij een tante inbreken en haar bestelen, en loopt hij dan vrij, als hij af en toe de logeerkamer van die tante mag gebruiken? . . . Nee, ze wist niet, dat hij in stad was. . . .

O, dus doorgewoon inbraak? Maar kan de tante hem niet vrijkrijgen, door te weigeren, een aanklacht in te dienen? Of door te beweren, dat hij 't boeltje voor haar moest halen? . . . Nee, ik dacht ook al van niet. . . .

Nou, 't is die deugniet van een neef van juffrouw Nederhorst; je weet wel, Nederhorst op 't Plein. . . . Ja precies, hij heet George van zijn voor-naam. Hangt 't gebraden haantje uit. Beweert, dat hij rijk is. Geen mensch gelooft, dat hij een neef van haar is, maar 't is zoo. Bezit geen cent. Slept al jaren alles bij haar de deur uit. En zij bloedt maar. . . . Als ze 'n logé had gehad, herinner ik me nu, zat ze nog weken later zonder een cent. . . . Die logé was hij.

Ja, ik heb hem op heeterdaad betrapt, terwijl hij de beenen wou nemen met de juweelen en 't silver. . . . Ja zeker, ingebroken terwijl ze uit was, de brandkast leeggehaald. De buit zit in een koffer op 't oogeblik. De heele brandkast vol vingerafdrukken. En poging tot moord op mij. . . . Ja, laat hem maar gauw halen. Kan 'm tien jaar kosten, niet? . . . Prachtig. We wachten. Dag, hoor.”

„Je weet heel goed, dat ik niet in heb gebroken! Ik had een sleutel!”

„Hád ja — maar als de politie komt, heb je 'm niet,” zei Jan, en hij stak den sleutel in zijn zak en knoopte de boeien van G. Nederhorst nog eens zorgvuldig over. „Zoo, dat touwtje past wel zoolang op je — ik ga er even uit om een en ander aan den buitenkant van de deur te doen. Als de politie dan komt, zullen ze zien, dat er wél ingebroken is.”

Maar toen Jan in het portaal stond, en aan de deur en aan het slot morrelde, keek hij bezorgd, want hij kon niet zien, wat zijn gevangene uitvoerde. Wacht — nu hoorde hij hem — hij lag te wringen en te worstelen als een paard, dat den stal niet in wil. Eindelijk werd het stil, en bleef het stil. Jan deed de deur op een kier open en keek naar binnen. Hij grinnikte. Er was niemand meer. Het deurtje van de brandtrap stond open.

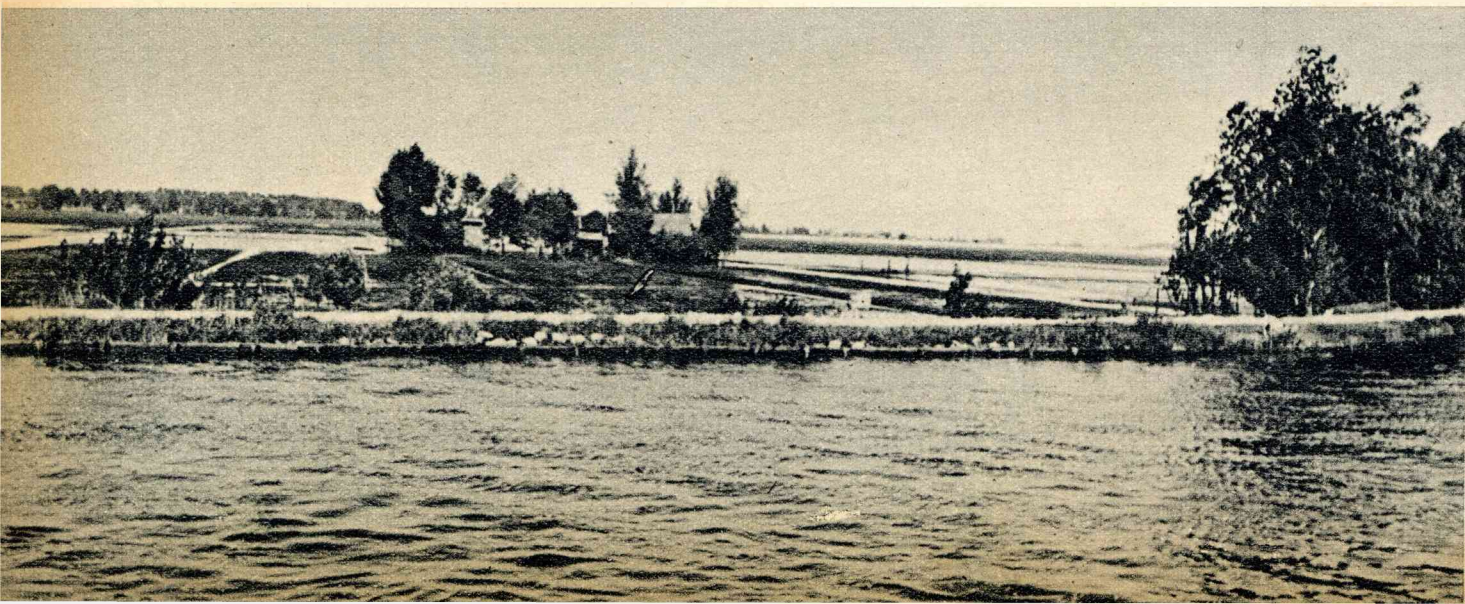
Jan had die knopen dus goed gelegd.

Hij zette de meubels op hun plaats en borstelde de voetsporen van G. Nederhorst weg. Hij borg het silver en de sieraden weer in de brandkast, na ze afgewreven te hebben. Hij vergewiste zich, dat zijn gemorrel en gebonk aan de deur geen sporen had nagelaten. Alle bewijzen van het gebeurde waren verdwenen — maar dat zou G. Nederhorst nooit te weten komen.

Hij zou het nooit meer wagen, terug te komen of met juffrouw Nederhorst in relatie te treden. Zij kon voortaan haar inkomen voor zichzelf besteden. En haar trots was gered. Ze zou van dit heele geval nooit iets merken of hooren.

Jan van Herven keek de kachels na, vulde de kolenkitten en den houtbak en vertrok, zielsvergenoegd. Wachtte hij dan niet op de politie? Nee, dat hoefde niet. Want tijdens zijn gesprek met zijn denkbeeldigen bloedverwant inspecteur Haastink had hij met een vinger den haak neergedrukt gehouden.

Het polderland achter de Keulsevaart nabij Amsterdam, dat, tijdens de krijgsvaart, ten gevolge van een dijkdoorbraak was overstromd, is thans door een krachtig bemaling weer nagenoeg geheel drooggelegd.

De Coolsingel, van deze zijde gezien, levert met zijn rijen gemotoriseerde vehikels weer een levendigen aanblik op.

De Coolsingel van thans

Bijzondere tafereeltjes te Rotterdam

De hal van 't raadhuis werd timmer-werkplaats.

De Coolsingel te Rotterdam van thans is een andere dan die van vroeger.

En toch krijgt daar het verkeersbeeld weer bijna het gewone aanzien, nu de binnenstad voor een deel is vrijgegeven voor 't publiek.

De verkeersagent staat warempel weer op zijn post en dirigeert met zekere gebaren den verkeersstroom, die steeds aanzwelt.

Files wachtenden zijn er weer, als van ouds, te zien en ook neemt men soms rijen van gemotoriseerde vehikels waar. Ook kan men een heuschen winkel ontdekken, in 't nieuwe Beursgebouw. In dat Beursgebouw werd reeds een kapsalon geopend, 't welk eenigszins primitief is aangegeven op een eenzaam bord.

Bij de firma Gerzon, op de Vischmarkt, kan men eveneens terecht, zij het dan door noodvingen.

De bekende bloemenkramen op den Coolsingel zijn omgetooverd in ververschingstentjes, waar men zijn dorst kan lesschen.

De hal van 't raadhuis lijkt voorts 'n timmer-

De firma Gerzon ontrijgt weer gaarne haar cliënteel.

De eerste winkel langs den Coolsingel, in 't Beursgebouw.

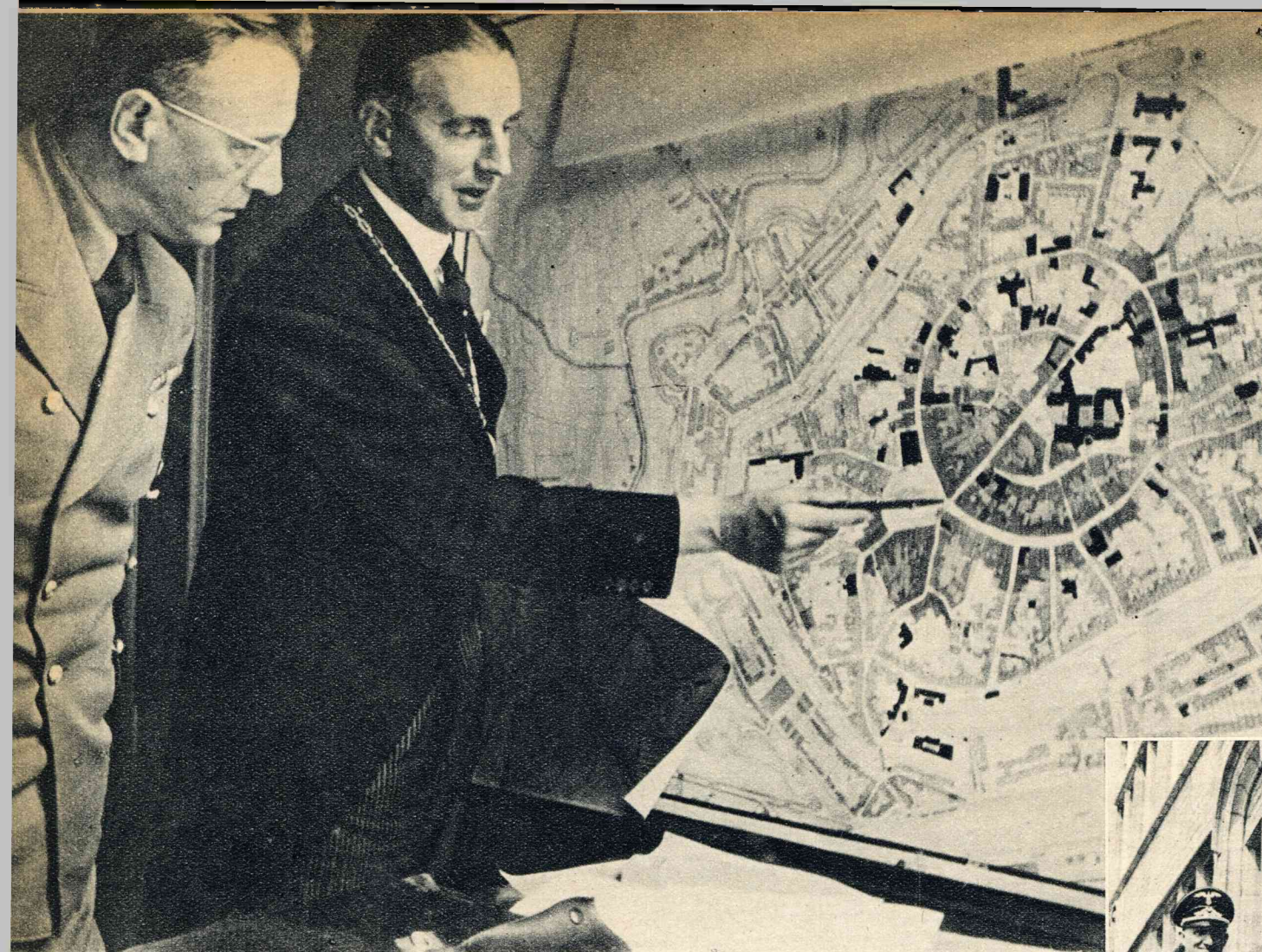

Het eenzame bord, waarop vermeld staat, dat de Beurskapsalon geopend is.

Eens bloemenkraam, nu ververschingstent op den Coolsingel.

werkplaats en 't pas geopende hoofdpst-kantoor trekt nog maar weinig publiek. Doch dit zal geleidelijk beter worden...

Dr. Seyss-Inquart, rijkscommissaris voor Nederland, bracht een bezoek aan Zeeland. Op het stadhuis van Middelburg lichtte de burgemeester, mr. dr. J. van Walre de Bourdon, den rijkscommissaris in over de plannen tot den wederopbouw van de stad.

Het gezelschap bij het Museum in Middelburg. Van links naar rechts gezant Bene, dr. Seyss-Inquart, Oberregierungsrat Hushahn, mr. dr. Blom, burgemeester van Bergen op Zoom, en mr. dr. Frederiks, secretaris-generaal van het departement van binnenlandsche zaken.

Binnenlandsch Nieuws

P. Rensmaug, een van onze beroemde mensenredders, een collega van Dorus Rijkers, vierde in zijn woning aan de Zusterstraat te Den Haag zijn negentigsten verjaardag. Het Dorus Rijkersfonds stuurde hem een felicitatiebrief.

Dit is het nieuwste vervoermiddel, de fietstaxi. Amsterdam had er de premier van.

De motorboten van den dienst Monnikendam-Marken werden na de oorlogsdagen vervangen door botters, doch nu zijn er stoomboten voor in de plaats gekomen.

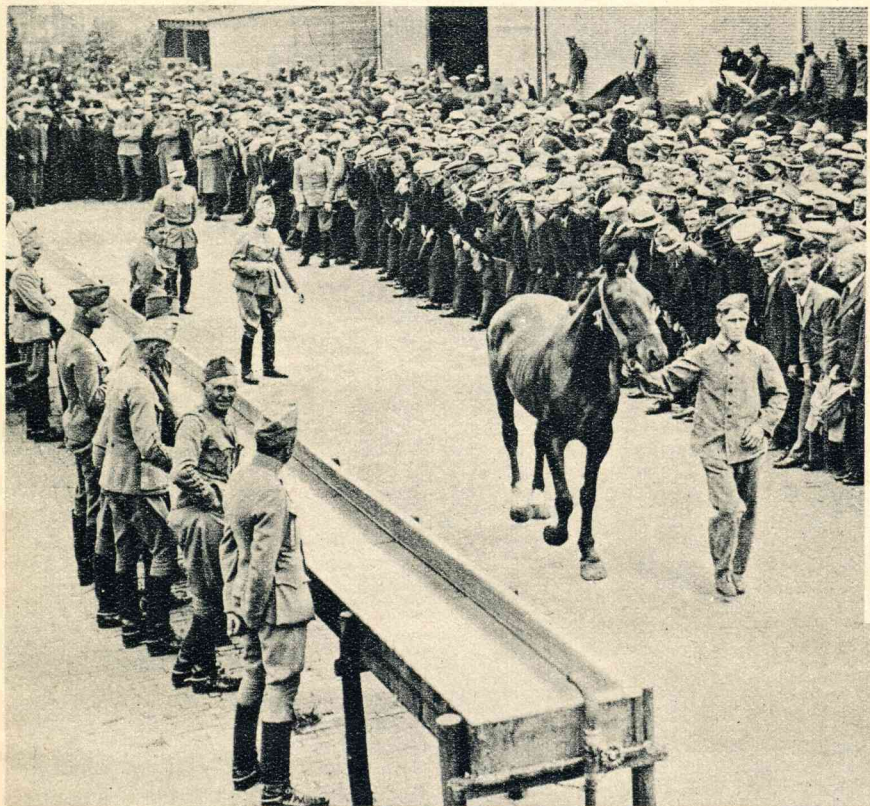

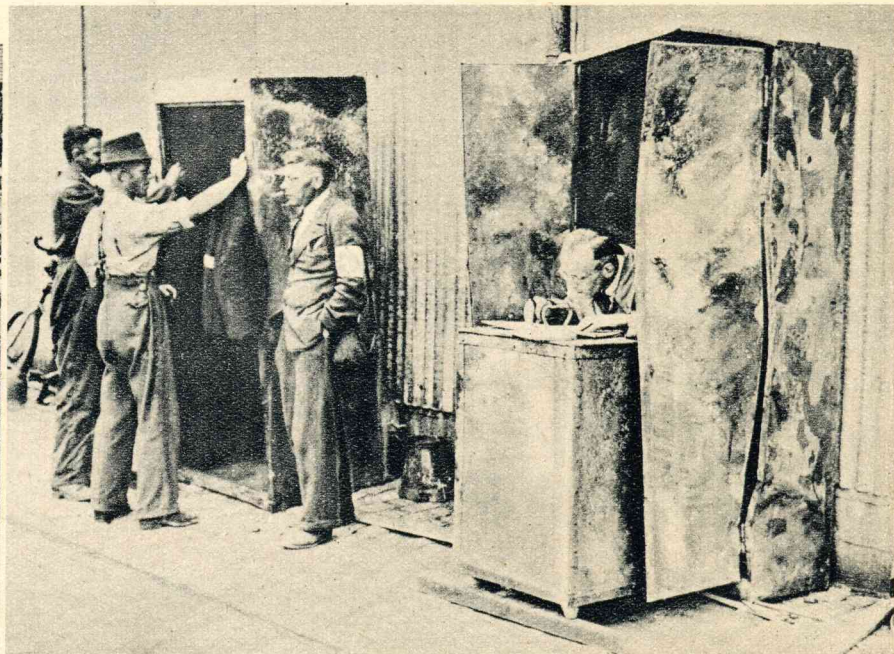
De Nederlandsche Spoorwegen hebben gratis grond ter beschikking gesteld, en het personeel doet overal uit volle kracht mee aan de teelt van boonen en erwten.

Na den strijd. De versperringen te Duiven bij Zereenaar worden opgeruimd.

Paarden, die voor den dienst in 't leger ongeschikt zijn, werden in Den Haag openbaar verkocht. Er was in dezen auto-loozen tijd natuurlijk veel belangstelling voor.

Een ambtenaar te Rotterdam, werkzaam in de Radiostraat, waarheen het oude metaal wordt vervoerd, richtte zich een gehavende stalen kast als bureau in; een strijkijzer doet dienst als pressepapier, en een andere stalen kast is klerkast geworden.

Koningin Elisabeth, koningin-moeder van België, bracht een bezoek aan het Belgische lazaret te Maastricht. Na het bezoek nam de vorstin hartelijk afscheid van geneesheeren en verplegend personeel.

PANORAMA'S WONDEREI

De uitslag van onze groote voorjaarsprijsvraag

Tot op den laatsten dag van den inzendingstermijn voor onze voorjaarsprijsvraag regende het hier briefkaarten met vogelnamen en wij gevoelen ons gedrongen, onzen lezers een compliment te maken over hun kennis van de vogelwereld. Wel is waar hadden wij onze prijsvraag met opzet ditmaal niet al te moeilijk gemaakt, maar dat ze van den anderen kant toch ook niet te gemakkelijk was, blijkt uit de fouten, die sommige oplossingen te zien gaven. Heel veel waren dit er natuurlijk niet en zooals steeds zijn wij bij de beoordeeling zoo soepel mogelijk geweest, maar wij mochten toch de inzendingen met bijvoorbeeld KieviE in plaats van Kievit niet goedkeuren, want die tweede E was in de opgave niet te vinden als alle andere vogelnamen correct werden vermeld. Daarentegen hebben wij zowel Aalscholver als Scholleaar goedgekeurd voor den vogel in het ei. Hieronder volgt de volledige oplossing:

AALSCHOLVER (SCHOLLEVAAR)	OOIEVAAR
DUIF	REIGER
FAZANT	SPECHT
KIEVIT	UIL
MEREL	VINK
MUSCH	ZWALUW

Vanzelfsprekend doet de volgorde, waarin de twaalf namen werden opgegeven, niets ter zake en kan over dezen uitslag verder geen briefwisseling gevoerd worden.

Zooals wij eigenlijk wel konden verwachten, werden de uitgeloopte prijzen in aantal verre overtroffen door de goede oplossingen, zoodat de prijswinnaars door het lot moesten worden aangewezen.

De hoofdprijs, een bedrag van vijftig gulden, viel na loting ten deel aan:

J. Groenenberg, Papenstraat 68, Deventer.

Vier prijzen van f 25.— ontvingen:

A. M. Knetemann, Nieuwe Heerengracht 137, Amsterdam.
Mevr. Henning, Burg. Stulemeyerlaan 16, Bergen op Zoom.
P. Maas, Kerkstraat 95, Brunssum.
W. Schuiling, Oostzeedijk 134 B, Rotterdam (zie de opmerking aan het einde dezer namenlijst).

De tien bedragen van f 10.— werden gewonnen door:

P. Tesselhoff, Rubensstraat 29, Amersfoort.
E. Roobol, Kasperspad 81, Dordrecht.
P. J. Leijssen, Ranonkelstraat 69, Eindhoven.
N. Buch, Lubeekstraat 52, 's-Gravenhage.
C. Helmerhorst, Teslastraat 33, Haarlem.
M. J. Verconteren, Oude Torenstraat 3, Ierseke.
A. R. Boomsma, Nieuwestad 40, Leeuwarden.
Jacq. Martin, Mergelweg 179, Maastricht.
Mej. W. H. ter Beeke, Merwedekade 259, Utrecht.
J. Broer, Warmundastraat 36 B, Warmond.

terwijl de onderstaande 20 personen een prijs van f 5.— door het lot kregen toegewezen:

G. T. Kors, Ruygenhill, A 87, Alblasserdam.
Mevrouw J. Rouschop-Eyck, Hoofdstraat 35, Amby (L.).
S. van Enkhuizen, Hoofdweg 170, Amsterdam W.
J. Dermois, Badhuisweg 123, Apeldoorn.
W. Zaaijer, Puttekade 261, Boskoop.
A. Moens, Westwal 24, Goes.
Mevrouw H. M. Recourt-v. d. Lans, Vreeswijkstraat 709, 's-Gravenhage.
C. Schadee, Hector Treubstraat 17, Den Helder.
H. J. Wevers, Spoelstersstraat 7, Hengelo (O.).
M. Kruijtzter, Hinthamerstraat 10, 's-Hertogenbosch.
Th. Lensink, Lavendelstraat 5, Hilversum.
M. van Mens, Da Costastraat 43, Leiden.
J. Bulder, Graafscheweg 287, Nijmegen.
A. P. v. d. Linde, Voorstraat 75, Roosendaal.
D. G. In der Maur, Nieuwe Binnenweg 301 a, Rotterdam (zie de opmerking aan het einde dezer namenlijst).
H. van Hout, St. Paulusplein 4, Sittard.
R. Schneider, Bredascheweg 307, Tilburg.
Mevrouw J. Heesbeen-Bouman, Kaldenkerkerweg 121, Venlo.
Mejuffrouw J. Verburg, Singelweg 114, Vlissingen.
G. A. Stein, Molenstraat 7, Warnsveld.

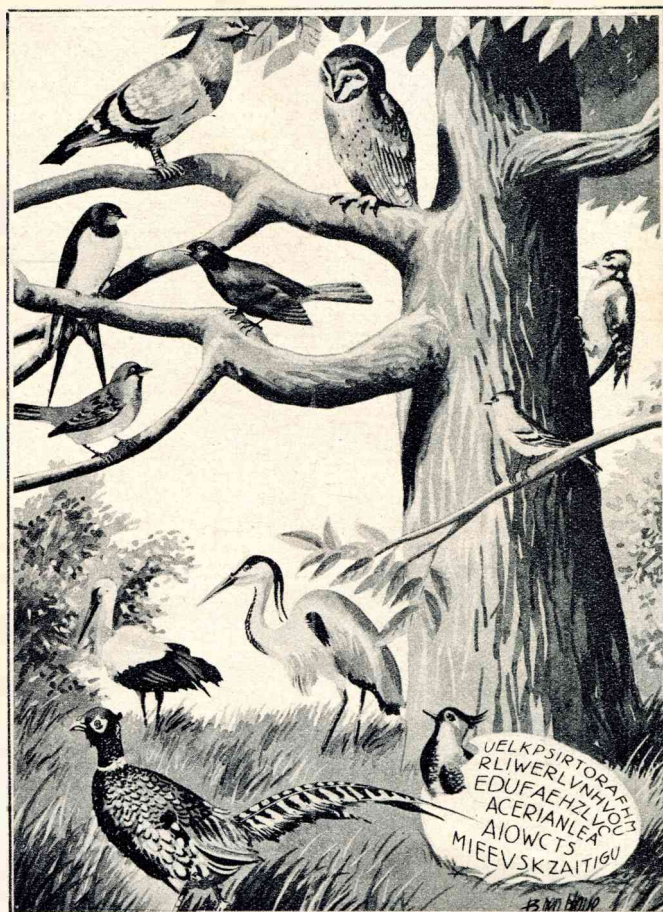
De resterende prijzen, tweehonderdvijfenzestig in getal en bestaande uit prachtige dames- en heerenportefeuilles, vulpotlooden, radiogidsomslagen, schrijfmappen, wekkerklokjes, enz. enz. worden volgens het lot toegezonden aan:

Mevr. A. Lanser-Joore, Aalsmeerdijk 663, Aalsmeer. Mevr. C. J. Jurriens-Verhoeven, Nassaustraat 38, Aalst. Mevr. W. Bahnsen-Knopppers, P. C. Hoofdstraat 39, Alkmaar. H. Pruimboom, Koorstraat 11, Alkmaar. L. Joling, R. J. Schimmelpenninckstraat 17, Almelo. Henk Verschuur, Van Velzenstraat

18, Alphen a/d Rijn. Mevr. A. L. ter Beeke-van Iddelinge Hofkamp, Bankastraat 24, Amersfoort. A. A. van Deirse, Stationsstraat 26, Amstelveen. F. A. Beerling, Slingerbeekstraat 8 hs, Amsterdam Z. B. Dekker, de la Reijstraat 22 bov., Amsterdam O. H. C. Driesen, Binnenkant 40/3, Amsterdam C. Jan van Dijk, Grasw. 56, Amsterdam N. Mevr. N. Engelen-Krijnen, Orteliusstraat 257/3, Amsterdam W. J. H. Gorter, Fraunhoferstraat 22, Amsterdam. J. H. P. v. Haeften, Marnixstraat 211 hs, Amsterdam. D. de Jonge, Jac. v.

Lennepestraat 28 hs, Amsterdam W. M. de Leeuw, Pasteurstraat 51, Amsterdam. H. Peeters, Fagelstraat 82/1, Amsterdam W. A. A. Putman, Voltastraat 2, Amsterdam O. K. H. Schuurman, IJselstraat 73, Amsterdam Z. H. E. Verhaar-Klijn, Breedeweg 40, Amsterdam O. H. de Wit, Chasséstraat 103/1, Amsterdam W. P. J. ten Haaf, Stoomwezenstraat 25, Apeldoorn. Willy Nijenhuis, Rembrandtlaan 24, Arnhem. C. H. Zonneveld, Pr. Hendrikstraat 17, Arnhem. G. Schuiling, Nieuwstraat 27, Assen. Abr. Loof, Oosterstraat 11, Axel. Mej. Burgwal, Sparrenlaan 29, Baarn. Mevr. A. C. v. d. Haagen, Burg. Amersfoortlaan 105, Badhoevedorp. W. Stam, Voordijk A 80, Barendrecht. J. Enthoven, Jisperweg 106, Beemster. Joh. Trompen, Rijksweg D 111, Bergen (L.). D. J. Leegwater, v. Reenenpark 9, Bergen (N.H.). H. van Loon, Coehoornstraat 15, Bergen op Zoom. W. Kegel, Hoeksche kade 62, Bergschenhoek. L. Rodenburg, Berkel (Z.H.). De Bie, Vondellaan 38, Beverwijk. J. C. van Zoest, Waterweg 116 a., De Bilt. A. Wijnands, Bleyerheiderstraat 122, Bleyerheide (L.). H. J. Distel, Plantsoen 5, Bodegraven. S. E. Dortland, Koninginneweg 20, Boskoop. C. v. d. Steen, Gen. v. d. Plaatsstraat 4, Breda. C. F. v. d. Goes, Zandvaart 85, Breezand (N.H.). J. C. de Bleu, Dorpsstraat 21, Breskens. Mej. B. Vermaas, Maarland 93, Brielle. T. Kossen, 93, Broek op Langendijk. J. J. v. d. Velde, Poortdijkstraat B 75, Brouwershaven. L. Mesters, Vliegenstraat 92 A, Bunde (L.). W. Overmeer, Schoudermantel 17B, Bunnik. B. A. Gerritsen, Badhuislaan 49, Bussum. Mej. Sloothaak, Laarderweg 81, Bussum. H. P. S. van de Ven, Cadier en Keer (L.). H. Diemel, Wippolderstraat 4, Delft. A. v. d. Hoek, Pasteurstraat 1, Delft. J. Corré, Noordstraat A 33, Domburg. P. v. d. Berg, Vleeschhouwersstraat 5 rd, Dordrecht. J. Grupstra, Klokhuislaan 3, Drachten. C. v. Vulpen, Traaij 20, Driebergen. T. Stam, Ouden-dijk 76 A, Dubbeldam. Jos. v. d. Lindén, Gasthuisstraat 16, Echt (L.). J. Wolfs, „Paludana”, Stationsweg 78, Ede (Gld.). L. van Duin, Schinkelstraat 7, Egmond aan Zee. J. Bongaarts, Helmerslaan 29, Eindhoven. Mej. H. der Kinderen, Kastanjelaan 29, Eindhoven. C. E. Verwoerd, Bemmelscheweg

20, Elst. Bern. Oord, Jacobastraat 23, Enschede. J. Jaspers, Markt, Geertruidenberg. G. Kleyneg, Woningbouw 171, Geervliet (Z.-H.). P. J. Spaan, Rijksweg 80 N, Geleen. Charles van Ginneken, Tilburgscheweg 28, Goirle. G. H. Snoek, W. Wagenstraat 57 a, Gorinchem. Mej. van Hoorn, W. Tombergstraat 57, Gouda. P. J. Verboom, A. G. de Vrijstraat 4, Gouda. M. Adam, Valkenboschkade 490, 's-Gravenhage. P. J. Blom, Loosduinscheweg 855, 's-Gravenhage. Mej. D. Boersma, Fahrenheitstraat 150, 's-Gravenhage. F. A. C. Boogers, 1e v. d. Boschstraat 273, 's-Gravenhage. C. v. Dijk, Pieter v. d. Zandstraat 2, 's-Gravenhage. Mej. M. E. Helder, Waalsdorperweg 133, 's-Gravenhage. P. Hummelen, Columbusstraat 121, 's-Gravenhage. Mevr. E. Kol, Z. O. Binnensingel 10, 's-Gravenhage. A. Krijnen, Achterom 44, 's-Gravenhage. H. L. Preller, Noordeinde 62 A, 's-Gravenhage. A. C. Tasseron, Goeverneurlaan 76, 's-Gravenhage. Mevr. J. Westerhof-v. d. Werff, Zuiderparklaan 499, 's-Gravenhage. Joh. v. d. Berg, Langestraat 77, 's-Gravenhage. H. Hamers, a/d Beek 91, Grevenbicht (L.). J. Schuiten, Wingerdhoek 1, plan Oost, Groningen. P. J. v. Acker, Bloemfonteinstraat 4, Haarlem. A. Gerritsen, Meidoornplein 32, Haarlem-N. H. Slen-debroek, Oldenbarneveltlaan 11, Haarlem. L. Mulwijk, Rivierdijk A 143, Hardinxveld. H. Dekker, Palmstraat C 424, Hattum. Mej. D. Willemsen, Hooze Rijn-dijk A 65, Hazerswoude. G. J. van Oostveen, P. Potterlaan 4, Heemstede. H. J. Meijer, Kerkpleinstraat 5 A, Heerlen. A. H. v. Dooren, Anemonenstraat 20, Den Helder. Fam. Schutte, Schagerdwaarsstraat 6, Den Helder. Mej. C. de Geus, Kanaalweg O.Z. 34 a, Hellevoetsluis. C. Houthoof, Kluisstraat 32, Helmond. J. van Wijk, Haaksbergerstraat 166, Hengelo (O.). Mej. T. Corten, Graafscheweg 24 B, 's-Hertogenbosch. Th. Heesakkers, Aastraat 7, 's-Hertogenbosch. Jan Stupers, Noordwal 42, 's-Hertogenbosch. Mevr. de Wed. M. C. de Beer-Holterman, Pr. Fred. Hendrikstraat 99, Hillegersberg. A. v. d. Dool, Nwe Kerkstraat 37 B, Hillegersberg. Mej. Annie Daudey, Molenstraat 16, Hillegom. J. Lustig, Hendr. Smitsstraat 4, Hilversum. M. Siegenthaler-Reidinger,

Laarderweg 135, Hilversum. N. Mulder, Klieftstraat 28, Hippolytushoef (Wieringen). M. Stofberg, Strandweg 76, Hoek van Holland. H. v. Solkema, Parallelstraat 52, Hoensbroek. E. Kaptein, Drieboomlaan 7, Hoorn. G. van Bergen, „Hornheide“, Horn (L.). P. J. Engels, Gentschevaartstraat E 58, Hulst (Z.). Arie v. d. Vliet Jr., IJsselsteinscheweg 17, Jutphaas (U.). Joh. Faber, Eenvoudstraat 1, Kampen. M. Gelok, Wilhelminastraat 126, Kapelle. A. J. D. v. Biezen, Noord Boulevard 33 J, Katwijk aan Zee. J. Lamers, Bleyerheidestraat 78, Kerkrade (L.). Mevr. Beijers, Klundert (N.B.). Mevr. de Wed. Soeters, v. Citterstraat, Kortgene. J. W. van Hamburg, Onder de Waal 48, Krimpen a/d Lek. A. Brits, Agavestraat 12, Krommenie. Chr. Meijer, Achterwegje A 277 g, Kruijningen. H. Laterveer, Noordwijkschelaan 6, Kijkduin. P. A. Ludwig, Heideveldweg 45, Laren (N.H.). P. v. d. Zouwen, Lingestraat 16, Leerdam. Fokke Rinzeema, de Ruyterweg 82, Leeuwarden. W. C. Bijleveld, Coornhertstraat 27, Leiden. C. F. v. Ronnen, Zoeterwoudschesingel 1, Leiden. Mevr. Sanders, Pr. Juliana-weg 11 A, Leidschendam. H. de Groot, Voorstraat 188, Lekkerkerk. Th. Saarloos, Zwetstraat 29, De Lier (Z.H.). H. Vincclair, Kerkstr. 43, Limbricht (L.). G. Rietmulder, Grachtweg 61 a, Lisse. Z. Merkenstein, Polderlaan 2, Loosduinen. W. v. d. Knaap, Lange Boonestraat 32, Maassluis. J. Magnée, Ant. Bieleveldstraat 12, Maastricht. C. Schenk, Brandenburgerweg 2, Maastricht. J. Kragt, Achterom 24, Medemblik. Mevr. J. Thewissen-Dolmaus, Kookstraat 8, Meerssen. K. van Buiten, Steenw. straatweg 27, Meppel. J. Barentsen, Noordweg 53, Middelburg. R. O. Mulder, Jasmijnstraat 17, Middelburg. J. Smit, Steenweg 39 m, Middelharnis. Mevr. C. Neefs-Aldus, Havenstraat 13, Middenmeer. J. C. van Altena, Monnikendam. S. Johannes, Rijnweg 256, Monster. M. Gilden, Weeshuis, Moordrecht. J. v. d. Burg, B. v. Rooyenstraat 7, Naarden. P. Konsten, Hoogstraat 105, Nieuwenhagen (L.). A. Stam, B 360, Nieuw Lekkerland (Z.H.). H. Camphorst, Vennepweg 474, Nieuw-Vennep (Haarlemmermeer). Jac. Prijs, Oosterstraat 53, Noord-Scharwoude. H. B. van Es, St. Jacobslaan 529, Nijmegen. Mevr. M. F. Swart-v.d. Wal, Wijtenbachweg 63, Oegstgeest. Meij. Willie de Vries, Warmonderweg 62, Oegstgeest. J. Ghijssens, B 91, Oisterwijk. Ch. Tromp, Haal e 289, Oostzaan. H. Leenarts, Klaphekenstraat 16, Oss. A. Verstraeten, A 35, Ossendrecht. L. Lodder, Steenenstraat 63, Oud-Beijerland. M. Meesters, Doelenstraat A 475, Oudensch. P. J. la Lau, Rozendaal A 48, Oudewater. M. Hoogerbrugge, Burg. Bosstraat 11, Overschie. J. H. Eichhorn, Oranje Nassaulaan 23, Overveen. C. N. Krijger, Langestraat A 223, Poortvliet. L. P. Bos, Bredascheweg 10a, Princenhage (N.B.). W. Graven-deel Gzn., Weverseinde 227a, Puttershoek (Z.H.). Th. Klootwijk, Hesselt v. D. Laan 13, Pijnacker (Z.H.). H. J. Heres, Nieuwstraat, Raalte. A. Muizer, Dorpsstraat 35a, Rhon (Z.H.). Piet Willemstein, Kerkweg 177, Ridderkerk. A. de Bruin, Boomweg 14, Rocanje (Z.H.). Q. Bongers, Burg. Rouppstraat 6, Roermond. F. Hartoghs, Brugstraat 15a, Roosendaal. M. Aaldijk, Bilderdijkstraat 38a, Rotterdam. W. A. C. Behatel, Amelandscheplein 55B, Rotterdam. Z. A. Confurius, Speelmanstraat 91, Rotterdam. O. M. Helmer, Snellinkstraat 34 B, Rotterdam. W. H. de Jonge, Carnissiesingel 251c, Rotterdam. Z. Maarleveld, Schieweg 94 A, Rotterdam. Mevr. van Neel, Goudsche Rijnweg 8b, Rotterdam. Meij. A. v. Nieuwenhuizen, Bergweg 37a, Rotterdam. Meij. Bep Overdijk, v. Lennepstraat 51, Rotterdam. W. A. Vink, Boe-

zemlaan 34 A, Rotterdam. G. Wegman Kzn., Strevelsweg 203 B, Rotterdam. (Zie voor deze Rotterdamse adressen tevens de opmerking aan het einde dezer namenlijst.)

P. Hoogewoning, Rijsburgerweg 140, Rijsburg. W. J. Klok, Rechterstraat 124, De Rijp (N.H.). Meij. F. Marijnissen, Café „Krabbebosschen“, Rijsbergen (N.B.). A. J. Geelhoed, Penninglaan 18, Rijswijk (Z.H.). J. P. Kol, Brederodelaan 9, Santpoort. A. de Jongh, Roosstraat C 147, Schagen. Meij. A. den Dulk, Havenkade 5, Scheveningen. J. Wetsteijn, Staringstraat 17a, Schiebroek. S. Baron, Jac. v. Beierenstraat 18, Schiedam. P. Goessens, Zweikhuisen 53, Schinnen (L.). G. Dobbelaere, Westhoek 9, Schoondijke. A. Th. K. v. Dijk, Nes 4, Schoonhoven. Mevr. Stubbe-Plomp, Schapenstraat 3, Schoonhoven. P. Everts, A 3, Sevenum (L.). P. de Ruijscher, Noordweg B 72, St. Laurens (Z.). J. Eijkemans, A 69, St. Michielsgestel. J. W. v. d. Ven, Eerschot A 55, St. Oedenrode. W. Janssens, Putstraat 60, Sittard. A. Hartog, Adm. de Ruyterstraat 13, Slidrecht. L. Opmeer, Willemstraat 5, Slikkerveer. A. J. Wensvoort, Abeelsche Zandweg 26, Souburg. F. Coumans, Houterend 12, Stein (L.). Bern. Geraets, Rijksweg E 60, Swalmen (L.). H. Giesen, Industriestraat 18, Tegelen. W. v. d. Biggelaar, Dorpsstraat 225, Terheijden. B. Burger, Dokweg 9, Terneuzen. A. G. Engelvaart, Stooftstraat 9, Tholen. H. Wijnands, Hoveniersweg 29, Tiel. B. Bertens, Theresiaplein 4, Tilburg. J. Wannet, Ferd. Bolstraat 6, Tilburg. L. J. Rinkens, Groenstraat 61, Ubach Worms (L.). J. v. d. Boom, Kamp D 64, Uden. J. N. Teyken, Meldijk 25, Uitgeest. M. Balk, Doornstraat 7, Utrecht. W. P. v. d. Hoven, Minkade 4 bis, Utrecht. A. J. Wit, Croesestraat 45 bis, Utrecht. Mevr. Philippens, Grendelplein 287, Valkenburg (L.). A. Rietra, Hotel Bristol, Valkenswaard. H. Melis, Molenstraat A 232, Veghel. F. v. Rosmalen, Rosendaalschelaan 18, Velp. A. Trossel, Root-haanstraat 17, Venlo. A. den Bremer, P. C. Hooftstraat 1, Vlaardingen. L. Deutekom, Sportlaan 74, Vlaardinger Ambacht. J. W. Kommers, Steenhuisstraat 31, Vlissingen. N. Sijtsma, Bree-straat 17, Vlissingen. J. de Wit, Cly-verstraat 18, Vlissingen. Meij. Alida Ruighaver, Leidschevaart 54, Vogelenzang. C. W. Bouter, Park Vronesteyn 39, Voorburg. W. van Haarst, Oranje-lust 41, Voorburg. G. M. C. Freeman, Burg. de Kempenaerstraat 13, Voor-schoten. J. Polderman Jzn., Postbode. Vrouwenpolder (Z.). E. M. v. d. Werf-horst, Taalstraat 14, Vught. Alex. v. Gerwen, Vaartje E 6, Waspik (N.B.). Mevr. M. Jongkind, Dr. Mansvelt-kade 30, Wassenaar. Zuster H. A. Loeff, Burchtstraat 2, Wassenaar. Ferd. Hey-mans, Hoogensteenweg 7, Weert (L.). W. Leeman, Uithbreiding 48, Werkendam. Meij. A. Slinger, Singel 38, Woer-den. K. Goor, Iepenweg 33, Wormer-veer. H. Baggen, Onderwijzer, Wij-nandsrade (post Nuth). A. H. de Bruin, Sirenestraat 7, IJmuiden. H. Kazen, Oostdijk 33, IJsselmonde. Meij. Lucie Brakke, p/a Th. Brakke, Molenstraat D 148, IJzendijke. Kees Wisse, Axel-schestraat A 132, Zaamslag. H. Convent, Stationstraat 6, Zaandam. G. Graven-stijn, Wilhelminastraat 19, Zaandijk. Adr. Kager, 't Zand (N.H.). Meij. C. Dees, Oosterparkstraat 5, Zandvoort. J. H. Hofstee, Dijselweg 11, Zeist. Meij. Dumoulin Takx, Dijkstraat 4, Zevenbergen. Meij. K. v. d. Ende, Mo-lenstraat 88, Zoetermeer. G. Verdun, Vlietweg E 6, Zoeterwoude. C. Lieshout, Wildertsche Dijk A 73, Zundert (N.B.). J. v. Zeben, Jan Steenstraat 40, Zutphen. Meij. J. D. de Bruin, Borneo-straat 91, Zwolle. F. Jongkamp, Bego-niastraat 22, Zwolle. W. Staat, Rotter-damscheweg 198, Zwijndrecht.

Uw winkelier heeft altijd verse Victoria Biscuits!

Brusselsche Kermis. De eenige echte, sinds 35 jaar populair door smaak en kwaliteit. 22½ cent per half pond.

Java Wafel. Een croquante, lichte wafel met heerlijke crème-vulling. 25 cent per twee ons.

Jongetje. Een eenvoudig, lekker biscuitje, waar U gul van kunt uitdeelen. 18 cent per half pond.

Bonne Mère. Lekker en voedzaam door hoog eighalte. Gezond voor kinderen en ook heerlijk in puddingen en vla's. 16 cent per ons.

victoria

Als een wandeling
in de
frissche buitenlucht

zoo verkwikkend is Oud Sandel Water. De pittige, even wrange geur van edele houtsoorten geeft U een heerlijk frisch gevoel.

Oud Sandel Water,
alleen echt met de brik

Flacon vanaf 90 cts.

N.V. ODOL COMPANY - AMSTERDAM

Alle prijzen worden zoo spoedig mogelijk verzonden, met uitzondering alleen van die, welke bestemd zijn voor inwoners van Rotterdam. Ten einde zekerheid te hebben dat laatstbedoelde in goede handen komen, moeten wij de prijswinnaars uit Rotterdam verzoeken, per briefkaart hun tegenwoordig adres aan het bureau van Panorama-Groot Rotterdam, Statensingel 179b (Blijdorp) op te geven. Eerst na ontvangst daarvan zullen de prijzen aan hen afgezonden worden.

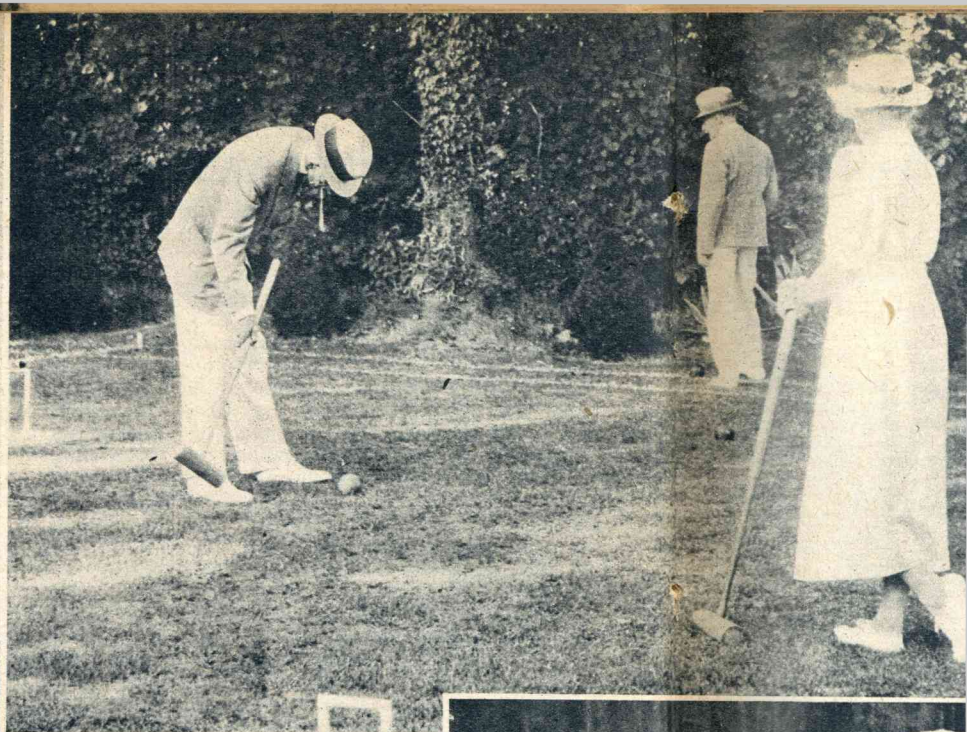
Het slot Solliden op het eiland Oeland, waar koning Gustaaf V van Zweden zijn vakantie doorbrengt.

DE ZWEEDSCHE KONING MET VACANTIE

Hoed en stok worden gereed gehouden zodra de koning zijn wandeling begint.

De auto van den koning is zeer bekend op het eiland en dan ook gemakkelijk van andere te onderscheiden door de vier kronen.

Koning Gustaaf bij een spelletje croquet.

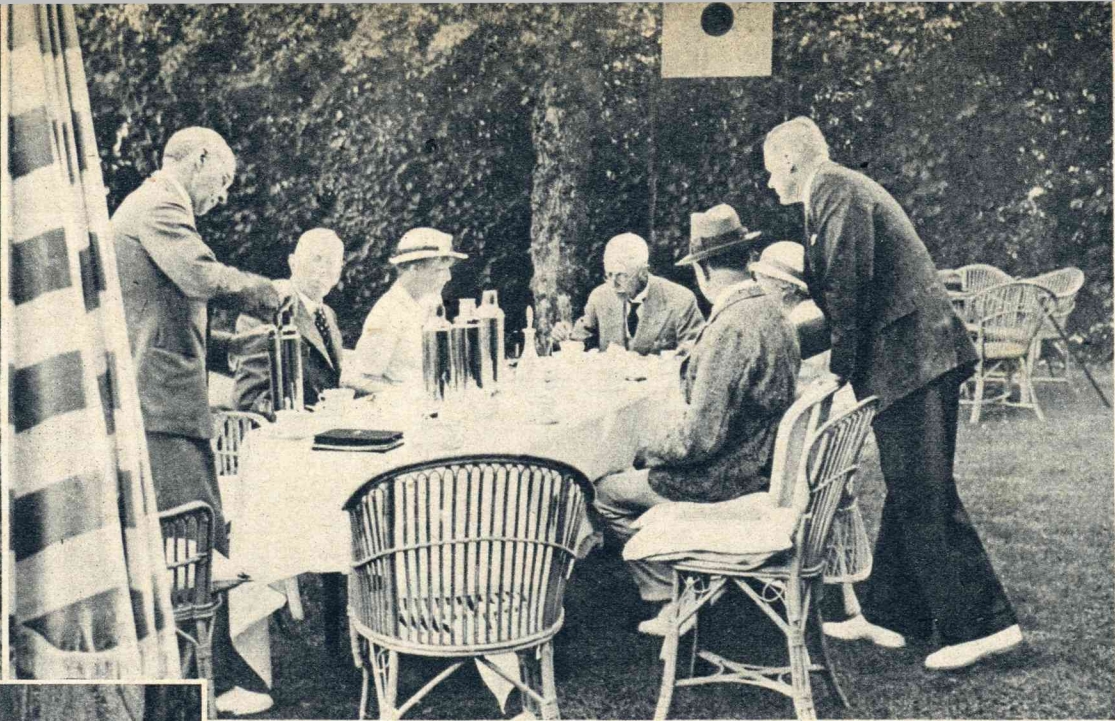
★
Ter gelegenheid van het feit, dat de oudste Europeesche vorst op 16 Juni den leeftijd van 82 jaar bereikte, geven wij hierbij een serie foto's van dezen krasen monarch.
★

Koning Gustaaf V brengt zijn zomervacantie de laatste jaren gewoonlijk in Zweden door en wel op het slot Solliden. Zoo'n vakantie is echter niet geheel een tijdperk van plezierige werkeloosheid, want elke dag begint met de afhandeling der regeeringsaangelegenheden. De ingekomen brieven en telegrammen worden beantwoord en dan eerst is de koning vrij.

Hij begint met een ochtendwandeling, opgeluisterd door muziek, want een uur lang wordt gramfoonmuziek gespeeld, die, versterkt met luidsprekers, door het heele park en het geheele gebouw weerklinkt. Gewoonlijk verwijt de vorst een oogenblik bij het beeld van zijn gestorven vrouw, koningin Victoria, dochter van groothertog Frederik

Koning Gustaaf tijdens een spel tennis. Door zijn lengte beschikt de vorst over een gevaarlijke service.

Na het croquet spel luncht men in de open lucht. De muziek, die dezen maaltijd ophiuistert, wordt in het slot op de grammofoon gespeeld en door middel van luidsprekers (men ziet er één in den boom hangen) versterkt.

van Baden en groothertogin Louise, dochter van keizer Wilhelm I. De koning is een enthousiast en bekwaam tennisspeler, die vroeger zelfs onder den naam „Mister G.” in wedstrijden meedeed, en het is dus niet te verwonderen, dat 's morgens een spelletje tennis op het programma staat, ook nu nog, ofschoon de vorst reeds 82 jaar is geworden.

Hierna rust hij korten tijd uit van de vermoeienissen en maakt van de gelegenheid gebruik om de kranten, tijdschriften en ontvangen boeken door te kijken of te lezen. En dan wijdt hij zich aan een spel, dat in Zweden zeer populair is: croquet. Dit is een rustige sport, waarbij men met houten hamers zijn bal door verschillende poortjes moet slaan, een soort golf voor heel erg bedaarde lieden zou men kunnen zeggen, waarbij de partner dikwijls tamelijk lang moet wachten voor hij aan de beurt komt. Van dezen tijd maakt de koning gebruik om te borduren en men beweert, dat hij bij dit werkje eerst de ware ontspanning vindt, waar hij zoozeer behoefte aan heeft.

Een recent portret van koning Gustaaf, die zeer populair is in zijn land.

De koning op de trap van het paleis.

De koning bij het monument van zijn gestorven vrouw, Koningin Victoria.

*het beeld van zijn gestorven
ter van groothertog Frederik
ens een spel tennis. Door zijn
st over een gevaarlijke service.*

Vreemde klanken uit het westen! Mongolen luisteren naar de gramfoon.

Grazende kudde op de groene steppe.

DE NOMADEN VAN AZIË

Mongolië: een land van eindeloze vlakten

De Mongolen kunnen niet klagen over gebrek aan ruimte, want 670.000 inwoners zijn verspreid over een gebied van 1.525.000 vierkante kilometer (zooiets als Duitsland, Frankrijk en Spanje samen) en elke Mongool heeft dus ruim twee vierkante kilometer tot zijn beschikking. Een flink lapje grond, zoo op het eerste gezicht, en toch niet eens zoo veel, want dit land, hoe schaars ook door menschen bevolkt, telt miljoenen en miljoenen viervoetige bewoners. Paarden, schapen, geiten, runderen en kameelen grazen op de wijde steppen en al loopen de kudden elkaar nu niet bepaald in den weg, het harde klimaat belet 'n systematische veeteelt, zooals die in onze streken beoefend wordt, en 't komt nog maar al te vaak voor, dat in dit enorme gebied gebrek aan voedsel is. In dezen nithoek van de wereld, waar eens Dzjengis Khan zijn enorme tentensteden bouwde, is het leven primitief als in de middeleeuwen en na de veldtochten van dezen vorst en diens zonen, die de Mongolen een oogenblik tot de beheerschers van een groot deel van Azië maakten, is het heele volk weer in het „vergeetboek” geraakt en leidt een vreedzaam bestaan in dit tot voor kort ontoegankelijke land, ontoegankelijk vooral, omdat niemand er iets te zoeken had. Doch naarmate de techniek voortschrijdt, zullen ook deze gebieden ontsloten worden: het begint met gramfoon en radio, het eindigt met auto's, vliegtuigen en andere voor dezen tijd karakteristieke mechanische middelen. Doch op het oogenblik zijn radio en gramfoon nog steeds een curiositeit en leeft de Mongool in landelijke rust, ver van het wereldgebeuren, zij het ook, dat de strijd tusschen Chineezers en Japanners toch hier en daar zijn sporen heeft nagelaten.

Het Lama-klooster van Sharamoeren, dat gedeeltelijk verwoest werd in den strijd tusschen Chineezers en Japanners.

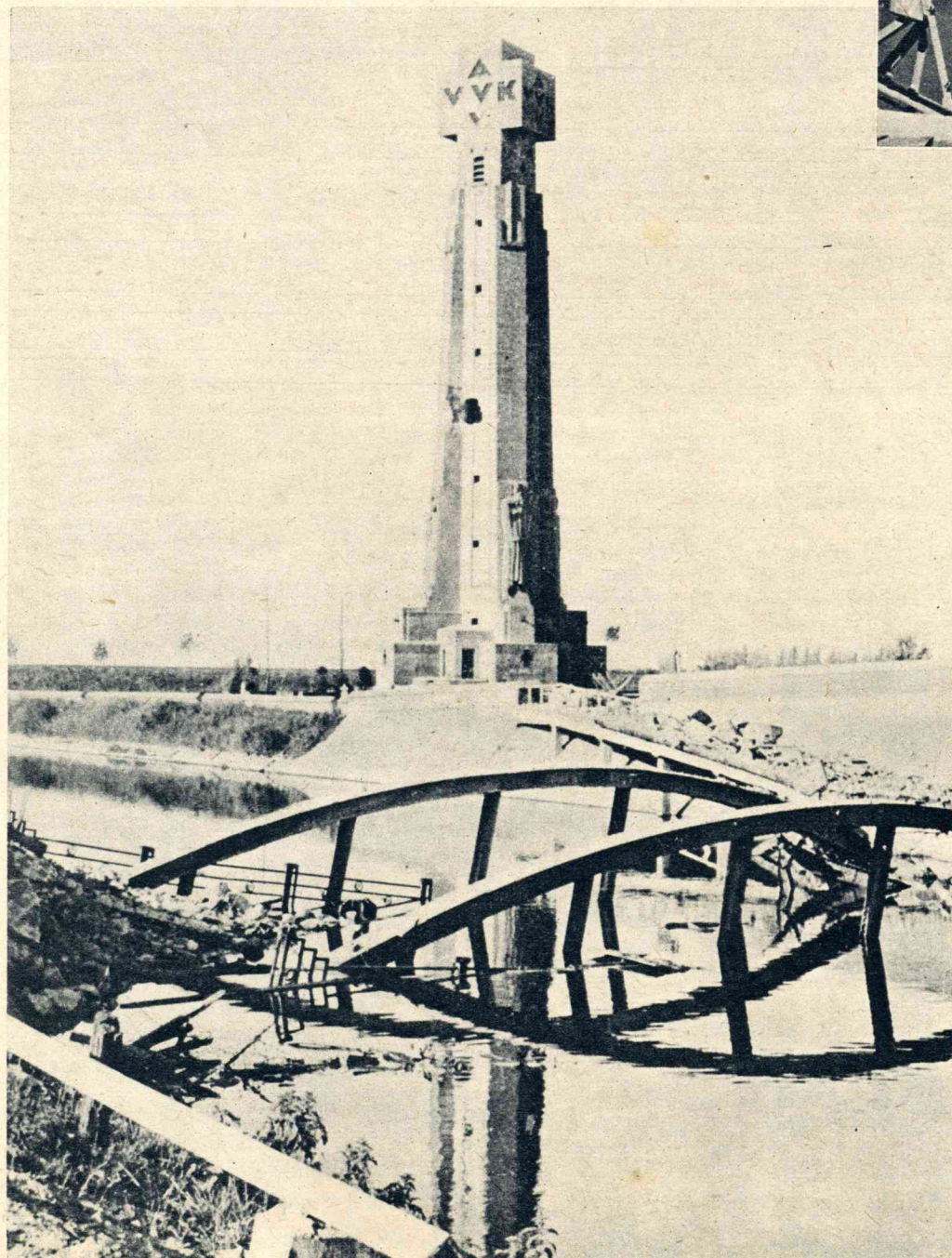
Het vangen van paarden met de lasso.

Tijdens een bombardement werden 51 vluchtelingen uit Breda gedood in de zusterschool van O. L. Vrouwe Onbevleete Ontvangenis te St. Nicolaas-Waes.

FOTOPOST UIT BELGIË

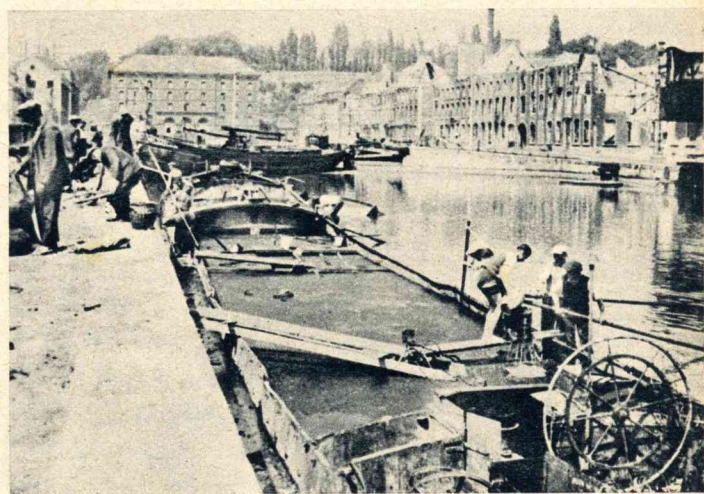
Het IJzermemorial te Dixmuiden is gespaard, doch ongeveer te halver hoogte is de toren door een granaat getroffen.

Rechts: Gezonken schepen in de oude haven van Ostende.

De brug over de Maas in het welbekende toeristenplaatsje Dinant werd verwoest, doch de kerk en de huizen in de omgeving ervan werden gespaard.

Graanschepen in brand en lek geschoten door de Engelschen in het kanaal te Leuven. Men tracht van de lading nog te redden wat te redden valt.

DE TERUGKOMST VAN OOM JURRIAN

DOOR

J. GERHARD TOONDER

*

Dan wordt het slecht," zei mijnheer Hanger. Ik heb mijnheer Hanger nooit hooren zeggen dat het goed weer was. Goed weer interesseerde hem eenvoudig niet, evenmin als andere goede dingen; hij leefde alleen voor het slechte der wereld, hij zag niets anders, leed er onder en genoot er van. Hij was een verdrietig mensch; en wie getuige was van het intens verdriet waarmee hij vaststelde, dat het slecht weer was, begreep, dat er iets schrijnend-prettigs in moest zitten om zoo verdrietig te zijn.

„Ik heb nu weinig tijd," zei ik.

„Dat zie ik, dat zie ik," knikte mijnheer Hanger triestig, terwijl hij met behulp van zijn bleke tong een deel van zijn treursnor in zijn mond trok en er op ging kauwen. „Dat zie ik. Bent u misschien, met permissie, aan het verhuizen?"

„Nee," zei ik. „Laat u me even door?"

„Ik kwam wat zeggen," kondigde hij aan.

„Zoo. Ja. Hm. Maar ik heb op het oogenblik weinig tijd, en..."

„Hoe staat het met de huur, meneer Kandel? Laten we nou eerlijk wezen: hoe staat het met de huur?"

„Maar ik heb toch gezegd — de vijftiende..."

„Ja, ja," knikte mijnheer Hanger filosofisch, „het leven is geen lolletje."

„En laat u mij er nu door. Ik heb nogal gewichtige bezigheden..."

„Zoo gaat het," zei mijnheer Hanger, terwijl hij de hangsnorheft weer liet glippen. „Maar dat van die huur, mijnheer Kandel — dat was nu eigenlijk iets, waar ik eigenlijk es effe over wilde praten."

„Wat is daar over te praten?"

„Eerst zou ik wel eens willen weten, met permissie, waar u met al dien boel naar toe moet. Zóóveel is er hier al niet, en ik wou toch wel wat zekerheid houden voor mijn huur. Je hoort zulke gekke dingen tegenwoordig..."

„Hoor eens, mijnheer Hanger..."

„Ja ja; het is maar, dat u er van weet. En dan had ik nog wat, ziet u; want het is zóó tegenwoordig, dat je ten slotte voor een ruim atelier op de Prinsengracht toch altijd nog wel een heele behoorlijke huur kan maken, en dat ik laatst met een heer gesproken heb, die zei, dat hij er wel twintig gulden voor over had in plaats van de vijftien, die u nou zoo goed bent me te betalen, zoodat, wat ik zeggen wilde, is..."

„Man!" riep ik, maar omdat ik ten slotte werkelijk nog bij hem in het krijt stond, verbaterde ik: „Mijnheer Hanger! Laat me er als de bliksem uit — iedere minuut is geld voor me, en..."

„Was het dat voor mij ook maar, meneer Kandel," treurde hij, zonder van zijn standplaats bij de deur te wijken. „Ik kan niet anders zeggen, dat in tijden als deze..."

Mijn bloed kookte. Ik geloof dat ik op dat moment in staat was om tot geweldpleging over te gaan, hoewel een frissche geweldpleging stellig het eenige was, dat nog aan zijn verdrietig geluk ontbrak — maar een ander geweld dan het mijne kwam tussenbeide. Er klonk plotseling een lawaai als van een vulkanische uitbarsting op de trap — gestommel, gedreun, gebonk, en een koortsig blazen, dat aan opspuitende lava-fonteinen deed denken...

„Wat... wat..." stotterde mijnheer Hanger, terwijl hij verschrinkt opzij ging. Ik sprong compleet met schildersezels en petroleumkachels langs hem heen, rukte de deur open... en stond van aangezicht tot aangezicht met een paarsen, sidderenden berg menschenvleesch, waarin ik met een hartklopping mijn nicht Henriëtta herkende.

„Die trap..." stootte zij uit. Aan haar voeten bevond zich Tootoo, die het einde nabij scheen.

„Henriëtta — hier..." stamelde ik.

Zij knikte.

„Je oom Jurriaan..." begon zij, maar toen begaven haar de krachten.

Het moest wel iets van zeer bijzonder belang zijn, dat mijn nicht Henriëtta er toe bewogen had, het gewicht van haar eigen honderdzesentachtig pond, plus de twintig van Tootoo, de vier donkere, smalle trappen naar mijn atelier op te slepen. Het was te

veel voor haar geweest, en vóel te veel voor Tootoo: Tootoo lag al, met een hevig gehijg van zijn puilende flanken en een angstwekkend getril van zijn tong, half buiten kennis op het stoffige trapportaal, en nicht Henriëtta maakte zich, na met haar laatsten adem oom Jurriaan's naam in het luchtruim gelslingerd te hebben, gereed om zich bij haar trouwen viervoeter te voegen. Ondanks mijn schrik en verwarring ontwaakte er iets van den ridder in mij: ik stak mijn rechterarm, waar de schildersezels onder zat, en mijn linkerarm, waar de petroleumkachels aan bengelde, naar haar uit, en zij aanvaardde oogenblikkelijk de daarmee stilzwijgend aangeboden ondersteuning door zich zonder de minste reserve tegen mij aan te laten ploffen. Het was een schok, waar ik niet op bedacht, en, met mijn zware bekking, ook niet tegen bestand was. Haar gewicht wierp mij met groote kracht achteruit — ik werd de deuropening door en mijn atelier weer ingeslingerd, met nicht Henriëtta in gedeeltelijke onmacht steeds aan mijn borst. De ezel viel naar rechts, de petroleumkachels viel naar links en wij zouden zeker ook gevallen zijn, wanneer mijnheer Hanger zich niet door zijn trieste nieuwsgierigheid had laten verleiden tot het nemen van een kijkje, zoodat hij midden in onze baan trad. Wij vlogen tegen hem aan en kwamen zoo tot stilstand — mijnheer Hanger bonsde tegen den wand en nicht Henriëtta gleed uit mijn armen in den eenigen betrekkelijk gemakkelijken stoel, die mijn kamer rijk was.

Daar stond ik.

De ezel was over de tafel heen gevallen en had mijn theekopje gebroken.

De petroleumkachels had zich in al zijn factoren ontbonden.

Tootoo kroop waggelend en jankend naar binnen.

En het verdriet, dat nu in mijnheer Hanger's oogen te lezen stond, zou ieder goed hart doen breken.

„Zulke tooneelen! Zulke tooneelen!" zei hij hoofdschuddend, terwijl hij zijn heele snor in zijn mond nam. „Dus zoo gaan de heeren artisten met mijn atelier om. Stoeien met vrouwspersonen. Omhelzingen..."

„Mijnheer Hanger," zei ik met trillende stem, „mijnheer Hanger, als u dan beslist niet het fatsoen wilt hebben om weg te gaan, gedraagt u zich dan ten minste behoorlijk! Ik wensch geen beleedigen van u..."

„Fatsoenlijk... wie praat er hier nog van fatsoen," mompelde hij, en je zag dat hij gewoon wegwijnde van verdriet over het verval van de goede zeden, waarvan hij hier een staaltje bij moest wonen, „fatsoen, terwijl roodgeverfte vrouwen hier op zoo'n manier over den drempel komen..."

Ik wilde iets zeggen, maar nicht Henriëtta scheen zich nu eenigszins hersteld te hebben, ten minste in zooverre dat ze weer een geluid kon geven.

„Wat... wat... die man..." hijgde zij.

„En is dat nou, wat je noemt, zoo'n schildersmodel?" informeerde mijnheer Hanger met deelnemende belangstelling.

„Belediging... impertinent..." zuchtte Henriëtta.

„U beledigt een dame," zei ik. Waarom ik 't zei, weet ik niet. Ik was er niet geheel van doordrongen, dat Henriëtta een dame was en nog minder dat het een beleediging was voor een schildersmodel aangezien te worden; maar wellicht zei ik het, om toch niet geheel uit Henriëtta's gratie te raken. Misschien had zij spijt van haar weigering en was zij achter mij aangekomen om mij het geld nog te brengen.

„Het zou mij spijten," ging ik dus voort, „als ik geweld moest gebruiken, mijnheer Hanger. Maar ik verwacht, dat u nu onmiddellijk verdwijnt."

„Ja," zei mijnheer Hanger knikkend, „ja, dat zal

wel. Maar ik zeg je de huur op. Ineens. Zorg maar, dat morgen je boeltje weg is."

Zijn rug kromde zich nog dieper, toen hij zich naar de deur wendde.

„Maar... maar..." hakte ik.

Dit alles had Henriëtta tijd gegeven weer eenigszins meester te worden over haar ademhalingsorganen en zij maakte er een onmiddellijk gebruik van. Haar stem trilde nog en was vreemd-hoog toen zij sprak:

„Ik weet niet, wie die afschuwelijke man is; Pieter, maar je schijnt bang voor hem te zijn, en misschien is het wel erg onbehoorlijk van me om je hier te bezoeken. Maar... maar... je oom Jurriaan..."

Oom Jurriaan. Ik had niets met oom Jurriaan te maken. Ik had niet anders verwacht en gehoopt, dan dat zij hier was gekomen om veertig gulden voor me op tafel te leggen, maar over oom Jurriaan wilde ik niets meer hooren. Ik had al veel te veel over oom Jurriaan gehoord, vijftien jaar lang — ik had zooveel van hem gehoord, dat ik 'n hekel aan hem had gekregen, en als ik nu, op dit moment, iets van hem moest hooren, zou hij me zelfs nog beletten om vóór het sluitingsuur op de bank van leuning te zijn.

„Oom Jurriaan!" zei ik dus.

Mijnheer Hanger, bij de deur, keerde zich om.

„Wanneer het 'n familiebericht mocht betreffen, neem ik natuurlijk alles terug wat ik gezegd heb," zei hij, „alles," en ik zag dat hij hoopte te vernemen dat er een oom dood was. Maar het was hem niet gegeven.

„Pieter," sprak Henriëtta nadrukkelijk, terwijl zij zich hooger oprichtte en de afgezakte bloes op haar wangen zich weer verdiepte, „je oom Jurriaan... heeft me geschreven."

„Hoe is het mogelijk," liet ik me ontvallen.

Zij knikte.

„Ik dacht dat ik daar vijftien jaar geleden al over hoorde praten," zei ik.

Henriëtta opende haar tasch. Haar vingers trilden; misschien nog van het trappen klimmen, waar-schijnlijk van emotie.

„Kijk," zei ze. „Hier. Dit. Kijk."

Het papier, dat zij me voorhield, was wit als verse sneeuw. Het was een nieuwe brief.

Dit was zonder twijfel een gebeurtenis, maar alle verse sneeuw kon niet uitwisschen, dat op dit tijdstip de ambtenaren van den lommerd begonnen te geeuwen en op hun horloges te kijken; dat iedere minuut de een of andere snuffelaar tusschen de lampetkan en de kachelpijpen kon kijken om dan met verrassing een stukje eeuwenouden adel, een meesterschap van teere lijnen en sombere kleuren, in dat vuile riviergezichtje te herkennen...

„Kom. Wel, wel. Wat fijn voor je. Oom Jurriaan..." zei ik dus. „Nou, neem me niet kwalijk, maar ik heb het juist ontzaglijk druk, zie je. Die Van Goyen, weet je... Ik moet achter dat geld aan, ik moet dat ding te pakken krijgen... over een half uur ben ik terug, dan kun je me alles van oom Jurriaan vertellen."

„Maar Pieter!" kreet Henriëtta. „Is het nu al zóóver met je gekomen — schaam jij je niet? Met je malle fantasieën! En dat, terwijl je goede oom Jurriaan..."

In de oogen van mijnheer Hanger, die duidelijk zijn afkeuring over nicht Henriëtta's ongepaste vrolijkheid te kennen hadden gegeven, flikkerde nu een licht van nieuwe hoop; en hoewel ik trachtte, hem met eenige goed gerichte blikken te vernietigen, hield hij vastberaden den deurpost bezet. Ik voelde, dat iedere poging mijnerzijds om hem met mijn ezel en de brokken van de kachel te passeeren op een hevig en tijdroovend verzet zou stuiten, en dat het eenvoudig uitgesloten was om mijn eigendommen nog tijdig te verpanden. Bij dat heldere inzicht staakte ik mijn strijd tegen de overmacht, en nam den brief aan, dien Henriëtta mij nog steeds als een verwijt voorhield.

„Waarde nicht Henriëtta," begon hij, even kriebelig en onduidelijk als die andere brief; en een snelle blik op de ondertekening toonde mij, dat

daar, zooals te verwachten was, stond: „Je toegene- gen Jurriaan Kandel.”

„Dat ziet er origineel uit,” merkte ik op. „Hij schijnt nog niet veramerikaniseerd te zijn.”

„Maar... léés dan!” commandeerde Henriëtta. En ik las:

„Waarde nicht Henriëtta,

Het deed me genoegen, in vijftien jaren door niets er aan herinnerd te worden, dat er een familie Kandel bestaat. Ik heb je in mijn testament opge- nomen, want je hebt je beter aan onze afspraak gehouden dan ik verwachtte. Ik ben benieuwd of je een schoothond genomen hebt. Je kunt er veel plezier van beleven. Ik ben ook benieuwd, of die halte van lijn twee dicht bij je huis gekomen is. Het valt me tegen van mezelf. Het spijt me. Ik ben er eerlijk ontzettend benieuwd naar. Het verveelt me om aan niets anders dan geld te denken. Waarschijn- lijk word ik te oud. Ik verlang naar een ongeluchte kamer en een gesprek over Karel Bosma. Ik ben van plan je te komen bezoeken. Je kunt me verwachten met den trein, die Vrijdag 13 April om 13 uur 31 uit Parijs op het Centraal Station aankomt.

Je toegene- gen Jurriaan Kandel.”

„Zoo zoo,” zei ik, toen ik het gelezen had. Ik pro- beerde m'n stem dien merkwaardigen klank te geven, dien men droogjes noemt en die in werkelijkheid een sappig sarcasme vertolkt, maar dat mislukte mij volkomen. Het kán een mensch ook niet onberoerd laten, wanneer hem medegedeeld wordt, dat de Rijke Oom uit Amerika, waar hij sinds zijn prille jeugd geheimzinnig over heeft hooren praten, op het punt staat zich in vleesch en bloed op het Centraal Station te vertoonen. Henriëtta begreep, dat zij doel had getroffen.

„Wel, Pieter — wat zeg je er van?” vroeg zij.

„Het is toch niets ernstigs, hoop ik?” informeerde mijnheer Hanger meewarig.

„Zoo zoo,” herhaalde ik; iets anders kon ik op dat moment met geen mogelijkheid verzinnen. „Dus, dus...” want ik voelde, dat ik toch ten minste eenigen commentaar moest leveren.

„Oom Jurriaan!” knikte Henriëtta triomfantelijk.

„Overleden?” vroeg mijnheer Hanger bij de deur.

„Tjonge, tjonge,” merkte ik op.

„Ik moest het je laten weten, Pieter, ik móést ge- woon. Verbeeld je, verbeeld je — die brief kwam juist toen je weg was; nét toen ik je weg zag fietsen, kwam de postbode er aan, en je zult begrijpen hoe ik opkeek! Neen maar, neen maar, dacht ik, en eerlijk gezegd was 't maar goed ook, dat hij juist toen kwam, want

ik was er toch wel heelemaal van ondersteboven, zooals jij je gedragen hebt. Zooals jij wegliep, Pieter! Alsof ik je 'n onrecht had aangedaan. terwijl ik toch alleen maar voor je bestwil...”

„Leen me dan nú die veertig gulden, als je zoo opgeknapt bent,” noodigde ik uit; „als oom Jurriaan je dan tóch in zijn testament bedacht heeft...”

„Dus hij is overleden,” knikte mijnheer Hanger, en zijn gezicht gaf te kennen dat hij het altijd wel ge- dacht had. Maar niet Henriëtta plofte onmiddellijk uit de sfeer van zalige verrukking, waarin zij rond- gefladderd had, op aarde neer, knipperde met haar oogen en zei:

„Doe niet zoo mál, Pieter! Schandelijk vind ik het! En je moet nóóit een huid verdeelen voordat je den bok geschoten hebt! Neen, Pieter, neen en nog eens neen, dat heb ik je al eens uitdrukkelijk gezegd. Ik mág je niet verder het bederf tegemoet leiden, dat kan ik niet doen tegenover je arme ouders.”

Mijnheer Hanger knikte instemmend. Deze wen- ding van het gesprek boezemde hem belang in en hij keek om zich heen naar een zitplaats. Doch Henriëtta, die al evenmin aanleiding zag, zijn gevoelens te sparen als de mijne, ging onbarmhartig voort:

„Het hart van je in-goeden vader zou breken. Pieter, wanneer hij mee moest maken wat er van je terecht is gekomen, en wanneer hij moest zien, in wat voor een afschuwelijk, smerig hol je woont!”

„Hè?” vroeg hier mijnheer Hanger. „Watte? Wat zei u, dame?”

„Een hol is het, een krot,” hield zij vol. „Het is dat ik je wilde laten weten van oom Jurriaan, maar anders zou ik, als fatsoenlijk mensch, nooit in zoo'n vuil, liederlijk huis zijn binnengegaan. Hè. Tootoo, dan wordt je haartje vies...”

„Wel, nou nog mooier!” sprak mijnheer Hanger.

„U hoort het, mijnheer Hanger,” knikte ik triom- fantelijk. „Het is gewoon een onbeschaamdheid om voor zoo'n hol, zoo'n krot, nog meer te willen vragen dan vijftien gulden.”

„Vijftien gulden!” kreet nicht Henriëtta ontzet.

„Maar die mag ik dan toch zeker wel hebben,” hield hij vol. „En gauw alsjeblieft.”

„We spraken af...”

„Dat spijt me genoeg. En nou dat u begint alles wat hier van waarde is de deur uit te slepen, mag ik toch zeker wel vragen of u ook eens aan mij wilt denken en of u me morgen voor twaalfen netjes wilt betalen. Het leven is toch al geen lolletje. En ik heb geen ooms met testamenten.”

Met die woorden, die eenigszins onduidelijk waren,

omdat zij met een mond vol snorharen werden uit- gesproken, en met een schreiende aanklacht in zijn weemoedige oogen, verliet hij ons. En daarmee was voor het oogenblik ook mijn geestkracht uitgeput. te zeer uitgeput om nog Henriëtta's opgetogenheid over den komenden oom Jurriaan te deelen of een nieuwe schermutseling over de veertig gulden met haar te beginnen. Ik luisterde geduldig knikkend toe, toen ze me uitdrukkelijk verklaarde, dat die Hanger een afschuwelijk persoon was en dat het zoo typisch was, dat oom Jurriaan dus nu tóch zou komen en dat het nog typischer was, dat hij van alle men- schen, van alle Kandels en aanverwanten, juist haar en niemand meer of minder dan juist haar, Henriëtta Bosma, had uitgezocht om het aan mede te deelen, en dat zij alles voor mijn eigen bestwil deed; maar geestdrift kwam er pas in mijn knikken, toen zij besloot met de opmerking, dat zij nu toch beslist weer weg moest, omdat zij noodig nog eens een be- zoekje moest brengen aan mijn tante Amelia, die al zoo vaak gezegd had, dat zij toch vooral eens aan moest komen om gezellig wat te babbelen...

„Ik zal wel vóór je de trap afgaan,” zei ik haas- tig, voordat zij nog tot andere gedachten had kunnen komen, „en ik zal Tootoo wel dragen, dan krijgt hij niet zulke vuile voetjes.”

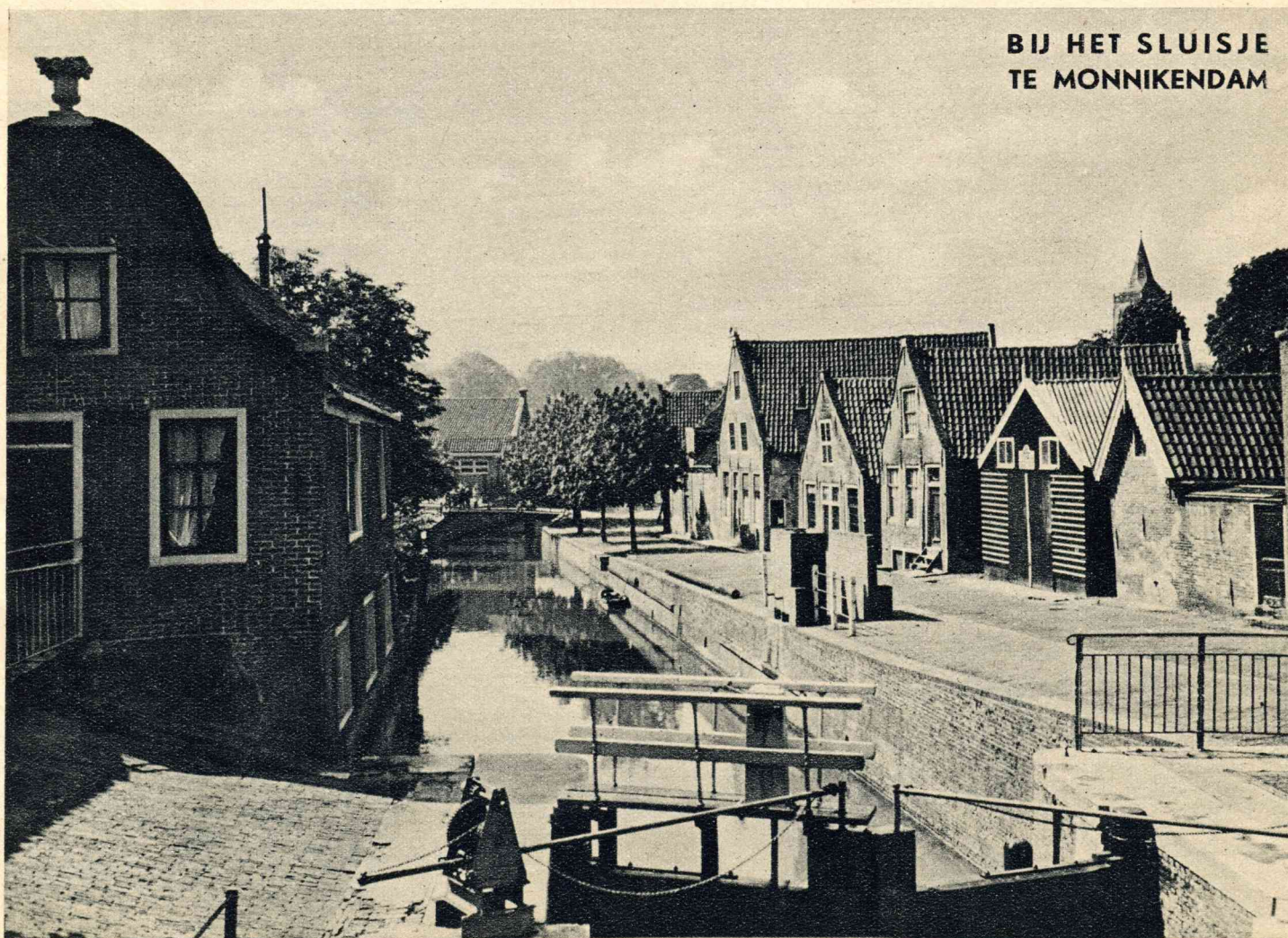
„Graag, Pieter. Heel lief van je, vooral voor Too- too. Voor mij komt het er niet zoo op aan.”

Wij aanvaardden den tocht naar beneden langs de vier smalle, donkere trappen met hun totaal van drie- enzestig treden. Voor de bouwkunst van onze voor- ouders, die statige, hechte scheppingen als dit oude grachtenhuis deed ontstaan, had ik tot op dit moment niets dan een onverdeelde bewondering gevoeld. Nu moet gezegd worden, dat ik recht van lijf en leden ben en door geen overmatig vet in mijn bewegingen belemmerd word; eerst thans, nu ik van nabij kon gadeslaan welke offers het bestijgen of af- dalen der trappen in zoo'n bouwwerk vergt van iemand met nicht Henriëtta's omvang en gebrekkig ademhalingsapparaat, begon ik in te zien, dat er toch wel iets goeds schuilt in de leuzen van de ijveraars voor beton en glas met roltrappen en liften. Ik be- sefte, nu ik het angstwekkend kraken van de treden en het bonzen van Henriëtta tegen de muren hoorde, dat onze voorvaderen de toegangswegen tot de verdiepingen hier wel wat meer ruimte hadden mogen geven; en hij het beluisteren van haar hijgende adem- haling viel het mij plotseling op, hoe stoffig en onge- zond de ongeventileerde lucht hier wel was. Ook bleken de treden te smal, want Henriëtta kon die

onmogelijk zien, zoodat zij, toen wij nog niet eens één verdieping waren afge- daald, er per ongeluk een oversloeg en gedwongen werd met een jeugdig sprongetje op de gang daar- onder terecht te komen. De vermohade planken kreunden en krijschten een protest, zóó hevig, dat de pianiste, die onder mij woonde, er haar instru- ment voor in den steek liet en om den hoek van de deur kwam kijken wat er gebeurde.

„Wat doe je, Peter?” in- formeerde zij. „Ik dacht dat er een olifant de trap af kwam.” Dat zei ze en dat dacht ze, toen ze Hen- riëtta nog niet had gezien; maar Henriëtta's omvang en geruchten maakten het haar onmogelijk, lang on- opgemerkt te blijven, en dus kreeg mijn buurvrouw 'n kleur en trok zich terug.

„Bespottelijk... bespot- telijk,” hijgde Henriëtta, en toen gingen wij verder. De volgende trap was iets gemakkelijker, maar toch nog niet zóó gemakkelijk; wij maakten er althans genoeg lawaai om ook den bewoner van de tweede etage te alarmeeren. De bewoner van de tweede etage was een handelaar in lingerie en tricotages,

BIJ HET SLUISJE
TE MONNIKENDAM

Mijn man is helaas niet thuis!

Ik zal hem echter mededeelen, wat U gezegd heeft: Dr. Schieffer's Stofwisseling-zout bij verstopping, overtollig vet, reumatiek, onzuivere huid, aambeien met succes gebruikt door U en Uw vrienden. Ook voor grondige darm- en bloedzuivering geen beter middel dan:

Dr. Schieffer's Stofwisselingzout

Per flacon fl. 1.05 Dubbel-flacon fl. 1.75 bij apothekers en vakdrogisten.

A NATTERMANN EN CIE. - KEULEN

Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

en het was jammer dat hij zoo gealarmeerd werd. Om de een of andere reden had de heer Peukelaar namelijk zijn uiterlijke verschijning meer in overeenstemming gebracht met het huis, waarin hij zijn handel dreef, dan met de goederen, die hij aan de vrouw trachtte te brengen — hij was een groote, breede man, met een verwonderlijk langen en ruigen rooden baard en een blinkend kaal hoofd. Het was jammer dat hij zoo gealarmeerd werd, want toen hij plotseling zijn deur openrukte en met een rose onderjurk in zijn handen voor ons oprees, kreeg niet alleen Henriëtta, maar ook Tootoo, 'n ernstigen schrik te pakken. Henriëtta viel met stokkende adem tegen den muur aan en Tootoo vloog met een angstigen gil uit mijn armen om blazend, dribbelend en met verwonderlijke snelheid de volgende trap af te schieten. Toen we hem eindelijk hadden ingehaald, lag hij voor dood onder de laatste trede, met de drie bleke heeren, die daar beneden een effectenbureau dreven, zacht mompelend om hem heen. De drie heeren zagen zwijgend toe hoe ik hem oprapte en drukten zich toen tegen den muur om Henriëtta te laten passeeren. Het zweet sloeg me uit en druppelde haastig van mijn voorhoofd. Ik voelde de stekende blikken van de drie effectenheeren, die het toneel van een bezwijmden hond en een paarsopgelopen dame stellig geen goeden aanblik vonden voor hun cliënteel, die ten minste bij zoo'n soliede firma wel een fatsoenlijke entree mocht verwachten, en ik kon niets anders doen dan zoo haastig mogelijk den tocht naar beneden te vervolgen.

Zoo stonden we dan eindelijk weer op de Prinsengracht, ik beschaamd en transpireerend, Henriëtta rood en hijgend, Tootoo beverig en verward.

„Een afschuwelijk huis,” bracht Henriëtta eindelijk uit. „Afschuwelijk, in één woord. Maar bedankt voor je geleide, Pieter.”

„Wat ik zeggen wilde...” begon ik. „Nee, Pieter, dat geld leen ik je niet. Maar heerlijk van oom Jurriaan, hè?”

En daarmee verdween zij, eenigszins schommelend, in de richting van de Leidschestraat, waar zij zonder twijfel lijn één zou nemen om bij tante Amelia in nieuw-West de blijde mare van oom Jurriaan's komst te gaan brengen. Ik bleef op de stoep staan en keek voorzichtig even omhoog langs den donkeren gevel van het oude huis. Onder de ramen van de parterre stond geschilderd: H. Hanger, cotillons en feestartikelen. Daar keek mijnheer Hanger verdrietig uit het raam. Boven hem gluurden twee van de drie gebroeders-van-Lier-in-effecten of zij mij of mijn bezoeker nog in de gaten konden krijgen. De heer Peukelaar schoof met hetzelfde oogmerk zachtjes zijn raam open. Alleen bij Sonia Velmy, de pianiste, was werkelijk niets anders te zien dan een zacht bewegen van het gordijn — Sonia Velmy was te veel artieste om openlijk iets van haar nieuwsgierigheid te laten merken, maar zij heette eigenlijk Noortje Vellemans en zou toch niet graag den aanblik van de wegwaggelende Henriëtta gemist hebben.

Ik zag er tegen op, nu weer naar binnen te gaan en nog eens al die gezichten en spiedende blikken op mij gevestigd te zien.

Het is niet onverdeeld prettig om een jong schilder te zijn. Ik had al lang geleden mijn fluweelen jasje afgeschaffd en mijn haar weer ordentelijk kort laten knippen, want ik had al lang ingezien, dat men eerder kunstenaar wordt door een fantastisch innerlijk dan door een fantastisch uiterlijk. Sindsdien verlangde ik niets anders dan te leven als

ieder ander normaal mensch, te schilderen wat me de moeite van het schilderen waard leek, en met rust gelaten te worden terwijl ik werkte. Maar mijnheer Hanger en de gebroeders van Lier en Henriëtta en tante Amelia en wie ik verder nog kende, schenen te denken dat schilder-zijn per se zooiets moest beteekenen als: je nooit wasschen, ruwe woorden gebruiken, dronkenschap, en vreemd-zijn in het algemeen. Ik werd er voor aangekeken, al deed ik ook niets dat de belangstelling van de buitenwereld zou kunnen trekken — en nu ik dan bezoek kreeg van een dikke dame met een dik hondje, was de algemeene deelneming bepaald overweldigend. En ik had er geen zin in — ik keerde mij om en liep weg.

Er was nu nog een reden te meer om mij afkeerig te doen zijn van menschen, die mij aangaapten — ik voelde me wat uit het evenwicht geslagen en zorglijk.

Mijnheer Hanger kwam om zijn huur, terwijl ik deze maand niet vóór den vijftienden op een afrekening van een kunsthandelaar hoefde te rekenen.

De lomderd was al lang gesloten. En daar op den Zwanenburgwal lag misschien een fortuin op mij te wachten.

Het verveelde mij, eerlijk gezegd, ontzettend om op een zolder te moeten hokken en onbeteekende landschapjes te moeten schilderen voor droevig weinig geld. Ik was ten slotte eierzuchtig, ik verbeeldde mij dat ik toch wel iets kon; ik wilde niet ondergaan in het moeras van het brood-schilder, maar wel wilde ik naam maken en iets bereiken en groote, verbazingwekkende dingen schilderen....

Dat oude schilderijtje kon misschien mijn redding zijn. Het zou mij misschien in staat stellen, die studiereizen te doen waar ik naar snakte, een tentoonstelling te houden, op te vallen.... maar alleen een wonder zou mij aan de veertig gulden kunnen helpen. En als dat wonder niet gebeurde, zou ik misschien mijn moeilijkheden voor kunnen leggen aan.... oom Jurriaan.

Ik schrok zelf van de gedachte. Het stuitte me tegen de borst, te willen profiteren van zoo'n wildvreemd familielid, aan wiens bestaan ik pas vandaag begonnen was te gelooven — maar, dacht ik, er zijn er ten slotte zooveel, die vooruit worden geholpen met het geld van een ander; en ik zal toch wel zorgen, dat het goed aan mij besteed is, ik zal het hem eens terugbetalen....

Zoo peinzend slenterde ik de cafeteria binnen, waar ik dagelijks placht te eten. De cafeteria's zijn de koffijhuizen van onzen tijd. Dat beteekent dat zij, voorzoover de klant dat kan controleren althans, hoogst hygiënisch zijn; het beteekent dat er schel licht staat te glimmen op stalen meubelen en glazen tafels, maar voor alles beteekent het, dat de eens zoo feestelijke en artistieke gebeurtenis van den maaltijd er zooveel mogelijk gemechaniseerd, gerationaliseerd, genormaliseerd en over het geheel genomen van alle gevoel ontdaan is. Men zit er veel om gemeenschappelijke troggen, waar fooien-vrije juffrouwen je het voeder voorzetten zonder er alsjeblieft of eet smakelijk bij te zeggen, wat op zichzelf niet vreemd is, want ieder weet, dat je het, ook als je het niet blijft, gewoon moet betalen en dat smakelijk eten hier alleen met behulp van peper, zout en mosterd mogelijk is. Wie opkijkt van zijn bord, ziet naast, achter en tegenover zich een rij kauwende gezichten; wanneer hij nog trek heeft, kan hij na dien aanblik misschien verder eten. Ik weet, dat ik nooit op de derde kruk links moet gaan zitten, want recht daar tegenover bevindt zich tusschen zes en zeven uur een meisje met wratten op haar kin, waar zij altijd jus

De laatste kans

om een prachtig boek te lezen en in Uw bezit te krijgen moet U thans aangrijpen. Van den boeienden liefdesroman

Marion en haar Chauffeur

door Max du Veuzit is nog slechts een beperkt aantal exemplaren voorhanden.

Wilt U alsnog genieten van enkele uren prettige en werkelijk ontspannende lectuur, dan moogt U niet nalaten zoo spoedig mogelijk een exemplaar te bestellen bij onze kantoren, agenten en bezorgers of bij den boekhandel.

De prijs bedraagt, zooals voor alle tot nu toe verschenen werken in de Kennemer Serie, slechts

30 cent voor een ingenaaid en 1 gulden voor een gebonden exempl. in linnen prachtband.

Franco toezending per post geschiedt na ontvangst van 40 ct. of fl. 1.15 per postwissel of op postrekening no. 142700 van Panorama te Haarlem.

Thans kan hij twee keer in zijn oude Pak . . .

Is het dan mogelijk in korten tijd aanzienlijk te vermageren? Tegenwoordig kan men deze vraag gelukkig zondermeer bevestigend beantwoorden. Het is een uitspraak van de moderne wetenschap, dat het dik worden niet zoozeer met veel eten samenhangt, doch veeleer zijn oorzaak vindt in het feit, dat het lichaam het opgenomen voedsel verkeerd verwerkt. Op deze overweging is de samenstelling van de Dragées Negentien gebaseerd. Zij vormen het resultaat van de onderzoekingen van Prof. Dr. H. Much. Met behulp van Dragées Negentien kan men op gezonde wijze bereiken, in een paar weken eenige ponden af te vallen.

Dragées „NEGENTIEN”

zijn een zuiver natuurproduct, veroorzaken geen krampen en kunnen zonder bezwaar dagelijks ingenomen worden.

PRIJS PER 40 STUKS fl. 1.25

Verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten.

Dr. H. Nanning, Den Haag, Korte Poten 7a

langs laat lopen, waarbij zij zich bovendien nog inspant om met mij te flirten. Ook de zevende kruk rechts is een minder begeerlijke plaats, want dan kom je terecht naast een medisch student, die zijn eigen opvatting van tafelmanieren heeft en iedereen hap die hem niet volkomen bevalt, weer teruglegt op zijn bord, in het gezichtsveld van zijn rechterbuurman. Achteraan zitten altijd die jeugdige handelsreizigers, die elkaar de moppen van den dag vertellen en die lachen naar de drie gichelende meisjes, waarmee de buurt daar tegenover onveilig is gemaakt. Maar op de vierde kruk rechts ben je zeker van een rustige plaats tussen een heer op leeftijd, die alleen maar wat opstandig wordt als hij een haar in zijn gerechten vindt, en een volkomen onbestemde dame, die slechts bij hoge uitzondering smakt. Bovendien wordt het eten je daar voorgezet door een juffrouw, die nooit haar duim in je bord steekt.

Praten doet men hier niet; hoogstens kan je denken, of, wanneer je lenig bent en brutaal genoeg om je buurman opzij te schuiven, de krant lezen.

Ik voor mij greep de gelegenheid aan om te denken. Ik bestelde den goulash-schotel, die maar veertig cent kostte en bleek te bestaan uit rijst met wat roode pukkeltjes erop, en soepvleesch in een erwtensoepachtige brij. De zenen en pezen waren taai genoeg om mij ruim gelegenheid tot denken te geven; want wel merkwaardig is het, hoe rustig en nuchter men denken kan wanneer de kaakspieren in regelmatige beweging zijn. Op deze wijze was het mij mogelijk, verschillende plannen, om aan de veertig gulden voor het schilderij en de vijftien gulden voor mijnheer Hanger te komen, te bedenken en weer te verwerpen.

Veertig gulden zou oome Jan me voor willen schieten — maar op de vijftien andere wist ik geen raad. Het drong zich nu met verbijsterende felheid aan mij op, hoe merkwaardig het eigenlijk was, een Rijken Oom uit Amerika te hebben, hoe prettig het zou zijn als nu ineens een millionair zou verschijnen, die een cheque uitschreef en met een gullen lach mijn moeilijkheden oploste. Ik zou een parasiet zijn, als ik het probeerde. Maar merkwaardigerwijze wist ik toch precies, dat oom Jurriaan op Vrijdag 13 April om 13.31 aan het Centraal Station zou arriveeren...

Juist toen ik met het laatste beetje rijst het laatste beetje erwtensoep probeerde op te vegen om toch ook vooral niets van de aangekochte voedingswaarde te missen, stootte er iemand tegen mijn elleboog. In cafeteria's is dat een heel gewoon verschijnsel, waar men niet op pleegt te letten; men zegt zelfs niet pardon of iets van dien aard — al naar de gemoedsstemming, waarin men toevallig verkeert, trekt men zijn arm wat terug of men duwt hem in protest nog wat verder naar achteren. Ik deed geen van beide, want het opvegen van de laatste drie rijstkorrels vergde juist een uiterste concentratie van me. Eerst toen het stooten aan mijn elleboog bepaald van meer dan gewone hevigheid begon te worden, keek ik op, en ik staarde in een rond, blozend ge-

laet. Over dat gelaat hing een vragende glimlach, die te keunen gaf dat zijn eigenaar stellig verwachtte mij aange-naam te verrassen.

„Wel, wel, wel,” zei hij voldaan, toen ik hem verbaasd aankeek.

„Wel, wel,” knikte ik kordelig, en ik wijdde mij opnieuw aan mijn koud geworden rijstkorrels.

„Nee maar, die Peter,” zei de dikke jongen achter me. Hij kende me dus werkelijk. Ik voltooide mijn maaltijd en zei:

„Neem me niet kwalijk, maar...”

„Ken je me niet meer? Wil je me zeggen, dat je me niet meer kent?”

Een scherpe blik op zijn bolle wangen met kuiltjes erin, op zijn mopsneus, op zijn onvolledig gebit, deed mij een licht opgaan.

„Je bent, geloof ik, een neef van me,” zei ik dus aarzelend. „Heet je niet... ben je niet...”

„Dries Putter,” zei hij, en hij keek mij aan alsof hij verwachtte, dat ik nu ontroerd van mijn kruk zou zijgen.

„Dries Putter,” beaamde ik. „Dan ben ik vanmorgen nog bij je moeder geweest.”

„Dat zei ze,” knikte Dries verheugd. „Wel, wel, wel. Wat is het wereldje toch klein, hè?”

De oude heer naast mij vertrok juist, in tevreden gemoedsstemming, omdat hij geen haren in zijn puree had gevonden, en Dries liet zich met een zucht op de nog warme zitplaats zinken. Ik kan niet zeggen, dat Dries Putter mijn favoriete familielid was. De laatste keer dat ik hem zag, was zeker al zes of zeven jaar geleden, en ook daarvoor was hij nooit een van mijn vrienden geweest. Toch was Dries een bijzonder goede, gulle, vriendelijke jongen; het eenige jannere aan hem was, dat hij iedere minuut van zijn leven, tot nu, zijn zesentwintigste levensjaar, toe, opgevoed was door zijn moeder, mijn energieke nicht Betsy.

Misschien was het wel daaraan toe te schrijven, dat hij nog altijd maar niet volwassen werd. Zelfs zijn gebit zag er uit of hij nog steeds aan het wisselen was.

Mijn eerste vraag om de conversatie, die hij stellig verwachtte, op gang te brengen, luidde dan ook: „Ben je niet je moeder uit?”

Hij schudde het hoofd.

„Alléén,” fluisterde hij.

„Hoe komt dat?”

„Mama werd opgeheld door tante Amelia, of ze onmiddellijk wilde komen.”

„En toen?”

„Toen is ze onmiddellijk gegaan. Ze zei: misschien is tante Amelia of oom Karel of een van de kinderen wel een ongeluk overkomen. Dat zou erg zijn, zei ze.”

„En waarom ging jij niet mee?”

„Ik moest naar mijn Engelsche les. Ik leer 's avonds Engelsch, zie je; mama zegt dat het je in den handel van pas kan komen. Maar nu kwam ik daar en ik hoorde dat de les niet doorging, omdat meneer ziek is, en nu was ik op weg naar tante Amelia om te vragen of er een ongeluk is gebeurd... en...”

Wordt vervolgd

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51, Telef. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, Singel 263, Telef. Int. 33170, Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Statensingel 179b, Giro nr. 101981. 's-GRAVENHAGE, Stationsweg 95, Telef. Int. 111666, Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142, Telef. Int. 13473, Giro nr. 149597. ENSCHEDE, Oldenzaalschestraat 56, Telef. Int. 2188, Giro nr. 383773. ARNHEM, Nieuwe Plein 42, Telef. Int. 24825, Giro nr. 383772. 's-HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27, Telef. Int. 4286, Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstr. 20, Telef. Int. 5851, Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5, Telef. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

Behandel Uw huid met verjongend *Castella schuim*

Vertrouw U toe aan de
Driedubbele Werking van Castella!

Dubbeltijk vitaminen-schuim reinigt de huid tot diep in de poriën, sterkt en verfrischt de huidcellen.

De intens behandelde huidcellen nemen thans de kostbare balsemische palm- en olijfoliën volledig op.

Het speciale huidverjongende parfum IN de zeep behoedt de huid tegen funeste invloeden van buiten!

Geen zeep, buiten Dobbelman's Castella, biedt U de driedubbele, volledige schoonheidswerking! Hoe Uw huid ook is, zij moet egaler, frisscher en zachter worden, wanneer zij dagelijks wordt gebaad in het geurig en verjongend Castella-schuim! Begin vandaag aan een jong en stralend Castella-uitendijk... ge wordt dan ook automatisch omgeven met een teer, jeugdig parfum, - bekorend voor Uzelf en Uw omgeving!

Castella

15¢

Voor Uw fijne goed maakt Dobbelman het modernste koudwater-waschmiddel: Castella Zijden Krullen. Koop eens zoo'n groot pak van 10 cent.

Op GOEDE zeep staat

DOBBELMAN

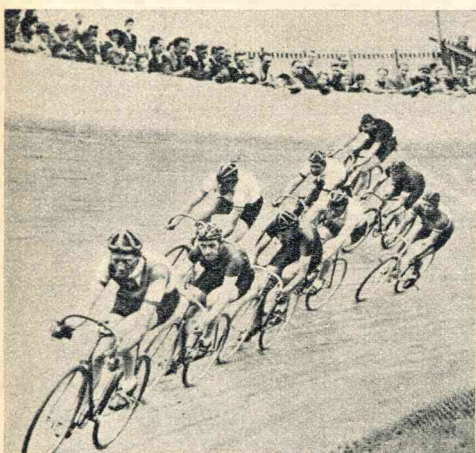
De 2e-klasser R.K.L.V.B. W. V. V. 1 (Witte Vrouwenveld), Maastricht, behaalde het afdeelingkampioenschap.

De strijd om het Nederlandsche voetbalkampioenschap. Feijenoord zette in het Sparta-stadion de kampioenscompetitie in met een 5-1-overwinning op de zuidelijke kampioenen, Juliana. Aanval op het doel der zuidelijken.

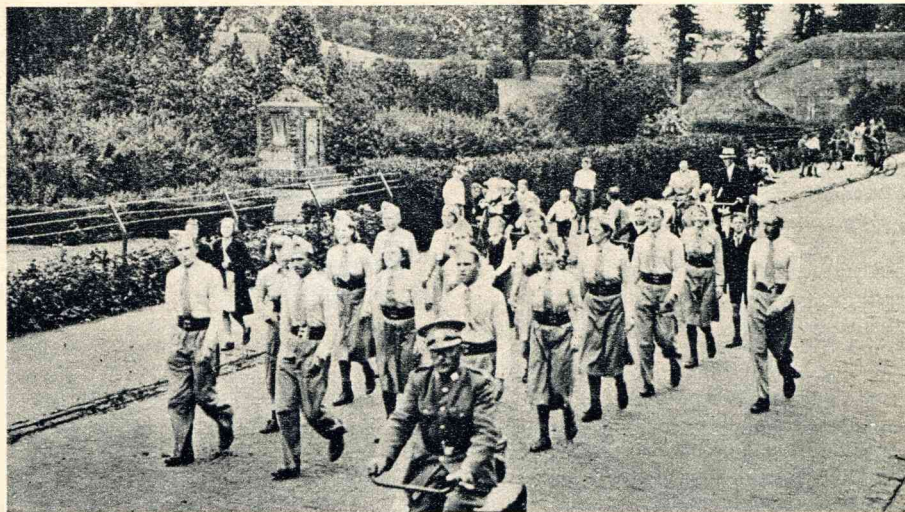

Op de Veka-baan te Amsterdam werden Zondag wielervedstrijden gehouden. Het koppel Wals-Pellenaars, dat de achtervolging won tegen Schulte en Boeyen.

Moment tijdens de wielervedstrijden op de Veka-baan in de hoofdstad. De wegrenners in actie tegen de baanracers in een match over 20 ronden.

Op het terrein van A.D.O. te 's-Gravenhage werd Zaterdagavond de stedenwedstrijd Den Haag-Haarlem (2-0) gespeeld. Keeper Wille (Haarlem) houdt niet zonder moeite een schot van De Harder uit zijn doel.

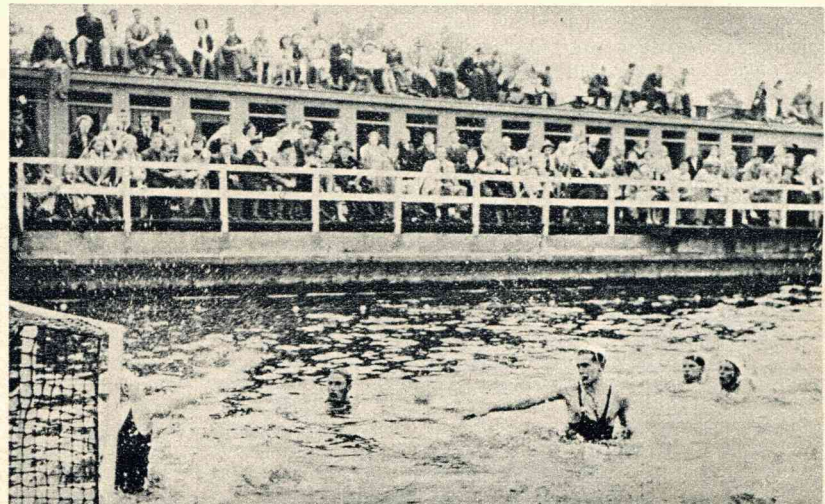

De Bussumsche wandelclub „De Kievit” organiseerde ook dit jaar den Comenius-herdenkingsmarsch over een afstand van 30 km. — Een groep wandelaars passeert het Comenius-monument.

Sport van de Week

De wedstrijd V.U.C.-Hermes D.V.S. te Den Haag eindigde in een 7-6-overwinning voor de Schiedammers. — Kiekje tijdens een corner op het Schiedamsche doel.

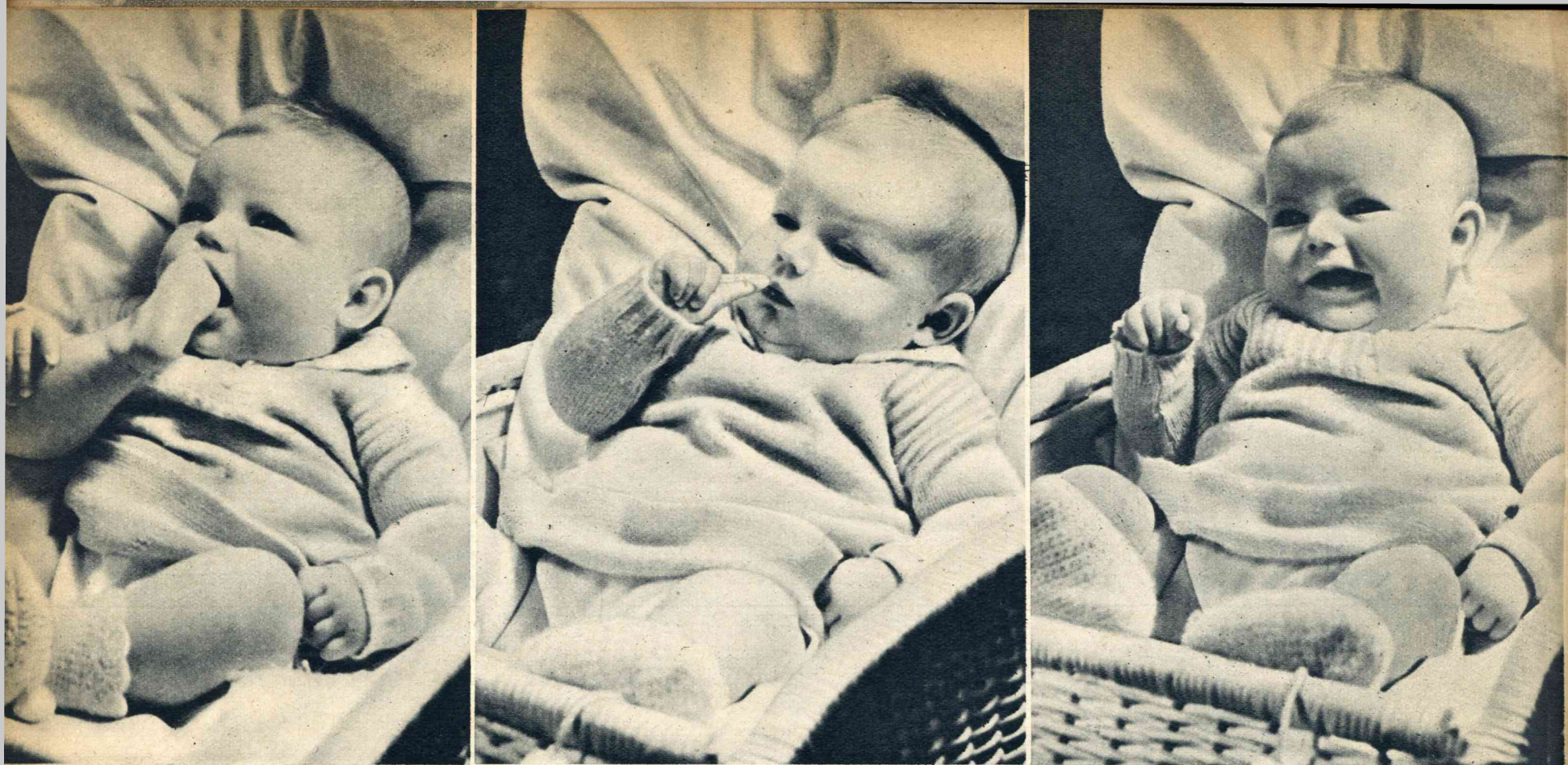

Zondag werd in de zweminrichting „De Kromme Rijn” te Utrecht de jaarlijksche waterpolodag van U. Z. C. gehouden. Moment uit den wedstrijd D. K. R. I—Rotterdam I.

DE MOLEN TE STOMPWIJK

Naar de schilderij van H. Endlich

Rechts-boven overspanningslamp, links en vóór-onder elk 200 Watt lamp.

KINDEREN VOOR DE LENS

DOOR NIC. SCHÄFER

Laten we, na ons inleidend praatje van de vorige week, waarin we aangaven welke camera zich het best eigent voor een goede opname, in dit nummer eens onze aandacht schenken aan een der voornaamste onderdelen van ons fototoestel, nl. het diafragma.

HET DIAFRAGMA

Wat noemt men „diafragma” en waarvoor dient het?

Het diafragma is een in de lens ingebouwd systeem van over elkaar schuivende dunne metalen plaatjes, dat tot doel heeft, de lensopening groter of kleiner te maken. Hierdoor krijgt men meer of minder lichtsterkte, maar de scherpte van het beeld wordt er gunstig door beïnvloed.

Naarmate u den lichtdoorlaat kleiner „diafragmeert”, wordt het „diafragma-cijfer” hoger. Aldus is bij volle opening van de lens het „diafragma-cijfer” laag.

We spraken u reeds over het fotografeeren van twee personen op verschillende afstanden van de lens. Welnu, juist hiervoor is het diafragma noodzakelijk.

Daar men slechts op één afstandspunt kan instellen, is het gemakkelijk den achtergrond ook scherp te krijgen, door eenvoudig de lens te „knijpen” (diafragmeeren).

En nu vraagt u, hoever te diafragmeeren?

Een eenvoudige dieptescherpte-tabel kunt u in iedere fotozaak krijgen. Enkele voorbeelden wil ik hier laten volgen:

Als men instelt op 3 meter, krijgt men door te diafragmeeren tot 11 alles scherp tusschen $2\frac{1}{2}$ en 5 meter. Stelt men in op 8 meter en diafragmeert men

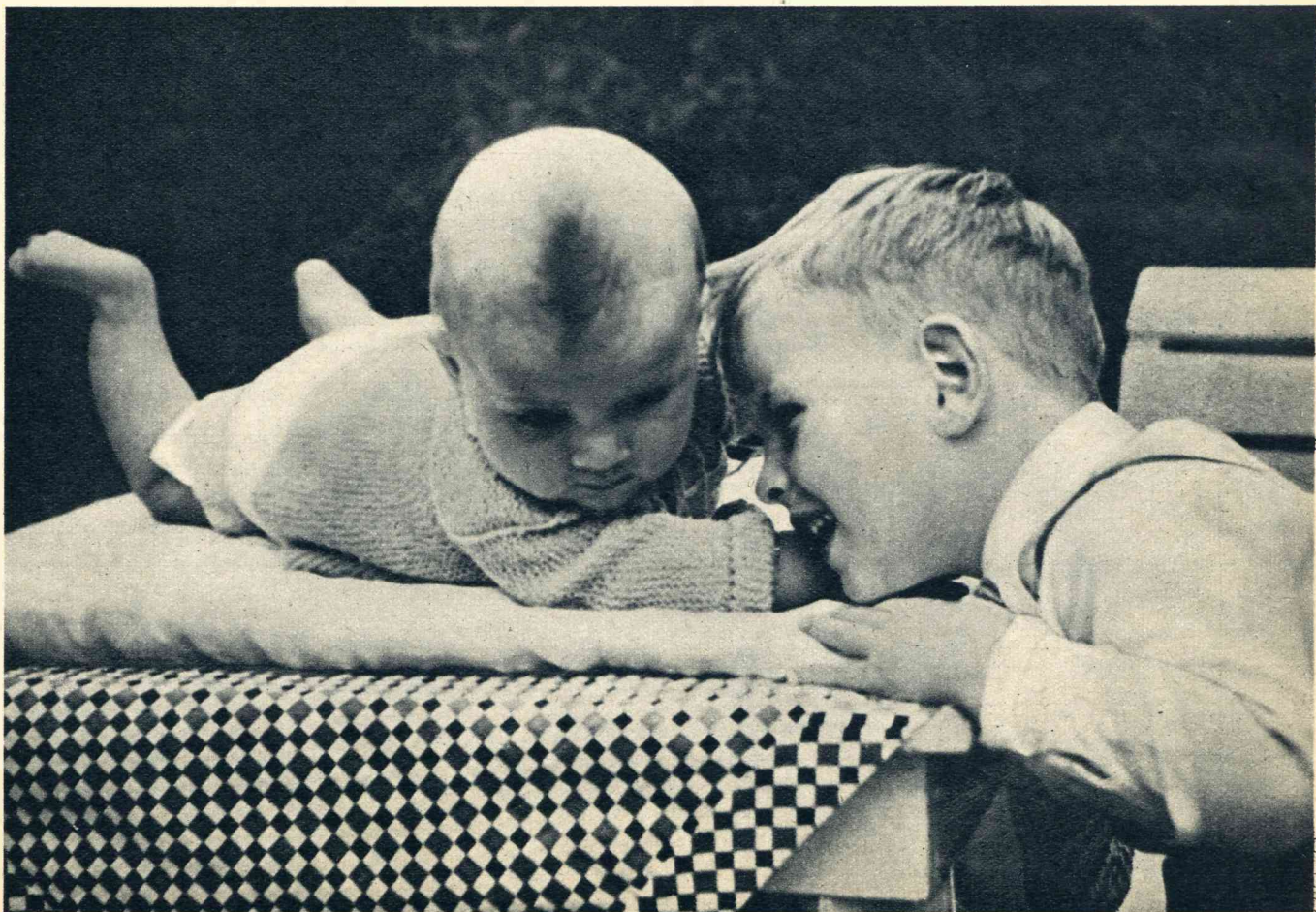
tot 11, dan loopt de dieptescherpte van 4 meter tot oneindig, dus alles wat achter de 4 meter ligt is gegarandeerd scherp.

Dus zonder diafragma géén dieptescherpte.

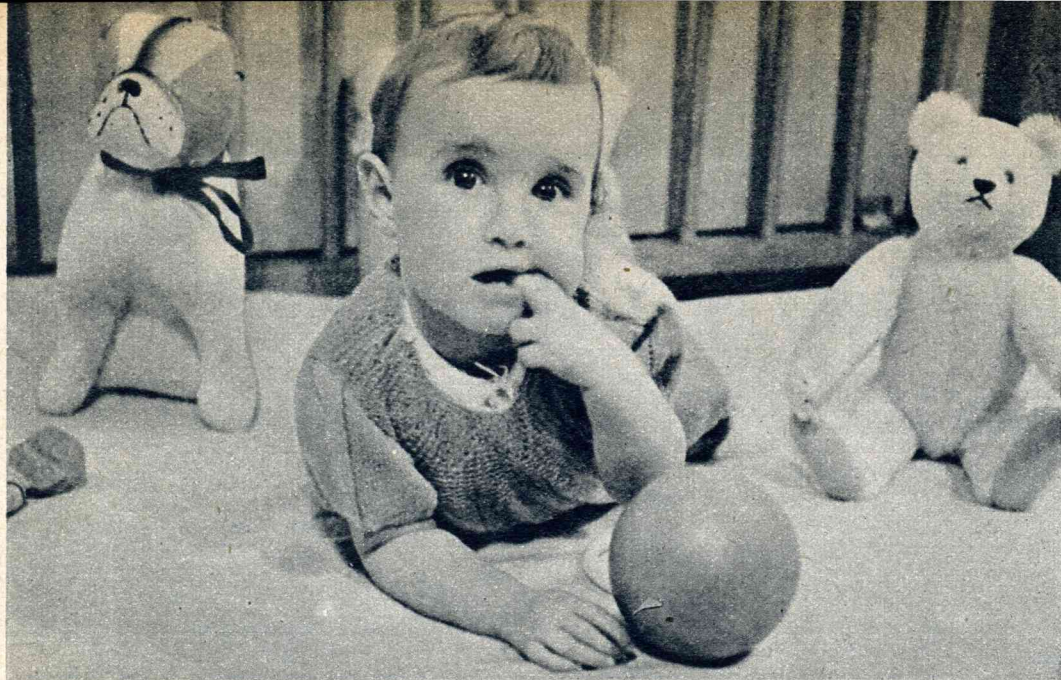
De meest belangrijke onderdelen van de camera hebben we hiermede in het kort besproken. Komen we nu tot het opname-materiaal:

HET NEGATIEF De laatste jaren is de glasplaat verdrongen door de rolfilm. Als we moeten kiezen nemen we de allerbeste, dus de „Panfilm”. Deze hoogst kleurgevoelige film heeft bijzondere eigenschappen. Normaal worden de kleuren geel en rood naar verhouding donkerder, terwijl zuiver blauw aanmerkelijk lichter wordt.

De Panfilm corrigeert deze verandering van tintwaarde zeer sterk en daardoor is het Pannegatief, van zeer hoge gevoeligheid, „het” materiaal bij uitnemendheid.

Gedekte lucht, Juni, diafragma 8, $\frac{1}{50}$ sec.

Binnenopname bij groot raam, April, diafragma 4,5, $\frac{1}{10}$ sec.

Wanneer onze lezers het voorgaande goed in zich hebben opgenomen, zijn ze in groote lijnen althans op de hoogte van de voornaamste onderdelen van de camera.

Wat heeft men nu eens en vooral goed te onthouden, wanneer men gaat fotografeeren?

Het zijn slechts enkele handgrepen, die men zou moeten trachten in volgorde van buiten te leeren, omdat ze het a-b-c vormen van elke goede fotografie, en een juiste toepassing een goedgeslaagde kiek garandeert.

Nadat men de rolfilm zorgvuldig — zoodat ze niet te los kan oprollen of scheef gaan zitten — in de camera heeft gelegd, waarbij men moet vermijden dit werkje in het volle daglicht te doen of in de zon, sluit men het toestel goed dicht en zoekt men zijn object. Zorg steeds zooveel mogelijk dat het licht (de zon) niet rechtstreeks in de lens schijnt.

Evenmin mag men de lichtbron in den rug hebben. Men moet het steeds zoo trachten te regelen, dat

het licht opzij van links komt. En nu de opname-controle.

1. Scherpstellen.
2. Diafragma regelen.
3. Sluiter spannen.
4. Blijf op het matglas kijken en knip op het juiste oogenblik.
5. Film doordraaien.

Blijf deze vijf punten steeds „van buiten” opzeggen, dan blijven de grootste fouten achterwege.

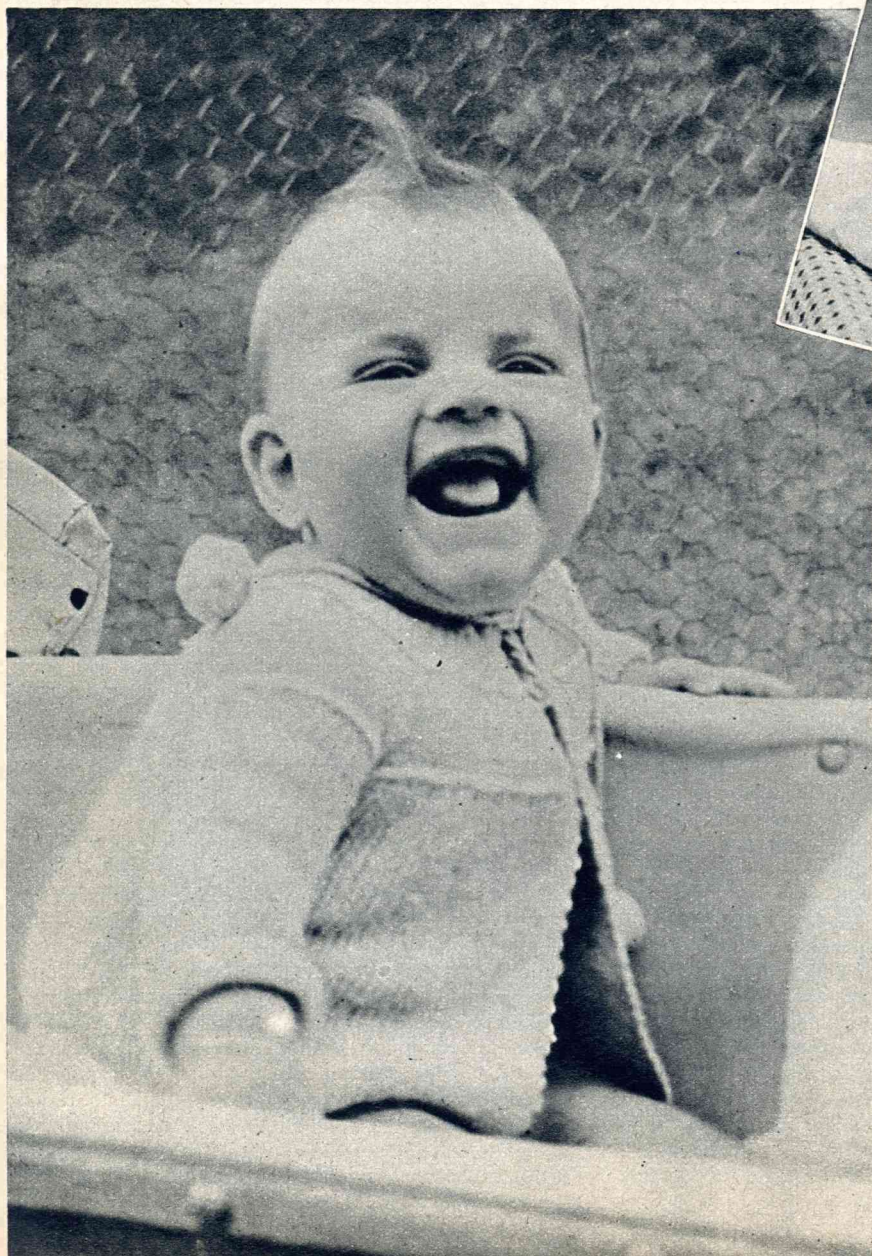
Voor al het doordraaien wordt gemakkelijker vergeten en mocht u soms eens twijfelen, draai dan liever nóg een keer door, want het is beter één beeldje blanco te hebben dan twee opnamen over elkaar op de film, dan zijn beide verloren.

Rechts-boven en links-voor elk 1 overspanningslamp. Diafragma 8, $\frac{1}{50}$ sec.

Deze opname toont duidelijk aan, dat $\frac{1}{25}$ seconde voor snelle bewegingen (zie kinderkopje) nog te langzaam is. Dus is $\frac{1}{50}$ seconde minstens noodzakelijk.

SERIE-OPNAMEN Op een 6×9-rolfilm maakt men acht 6×9-kiekes, of 12 opnamen 6×6, ofwel 16 stuks $4\frac{1}{2} \times 6$. Men heeft dus niet op een paar opnamen te kijken en doet het beste „serie-opnamen” te maken.

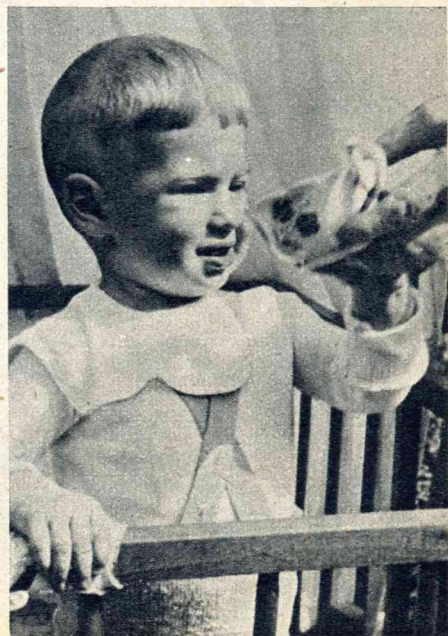
Van 'n kleinen peuter in de wieg, in 't bad of in de box, neme men nóg één kiek. Juist een serie van zes of meer kan zoo aardig zijn. Een of meer der allerbest geslaagde negatiefjes laat u dan vergrooten en met trots kunt ge het resultaat toonen.

Zijn er modellen die beweren: „Ik kom nooit goed op de kiek,” zet dan die dame of heer op een gemakkelijken stoel en onderhoud u eenige oogenblikken met het moeilijk te fotografeeren model. Succesievelijk knipt u dan eenige malen onder het praten. Later zult u ontdekken, dat de laatste opnamen meestal de beste zijn.

Wordt vervolgd.

Felle zon, Augustus, diafragma 11, $\frac{1}{100}$ sec.

Gedekte lucht, Juni, diafragma 8, $\frac{1}{50}$ sec.

EEN LEUK JURKJE VOOR ONS MEISKE VAN 1-2 JAAR

Dit vlotte modelletje, waarvan de kraag met het ruime randje al bijzonder aardig is, zal onze kleine schat snoezig staan. Voor de afwerking gebruikten wij angorawol, doch daar dit materiaal nog al kostbaar is, zouden we het willen vervangen door dezelfde wolsoort, die wij voor het jurkje kozen; we nemen dan vanzelfsprekend een contrasterende kleur, bijvoorbeeld rose of licht-blauw.

Benodigdheden: ong. 100 gram dunne witte babywol, 3 bolletjes (van 7 gram) rose angorawol, 3 kleine witte knoopjes, 2 lange aluminium breinaalden met knop no. 2½ en een haaknaald nr. 2½.

Maten. Lengte ong. 40 cm; onderwijdte ong. 74 cm.

We beginnen aan den onderkant, zetten 192 st. op en breien hierboven eerst 14 naalden recht (ribbels), daarna breien we verder als volgt:

15e naald: 5 r., * 2 av., 16 r. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 2 av., 5 r.

16e naald: 4 av., * 4 r., 14 av. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 4 r., 4 av.

17e naald: 4 r., * 4 av., 14 r. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 4 av., 4 r.

18e naald: 5 av., * 2 r., 16 av. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 2 r., 5 av.

Nu breien we 10 naalden in tricotsteek, dus alle heengaande naalden r. en alle teruggaande naalden averecht.

29e naald: 14 r., * 2 av., 16 r. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 2 av., 14 r.

30e naald: 13 av., * 4 r., 14 av. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 4 r., 13 av.

31e naald: 13 r., * 4 av., 14 r. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 4 av., 13 r.

32e naald: 14 av., * 2 r., 16 av. Vanaf * steeds herhalen; eindigen met 2 r., 14 av.

De volgende 10 naalden breien we weer in tricotsteek. De laatste 28 naalden, dus de 15e naald tot en met de 42e naald, vormen het patroon en we herhalen ze dus voortdurend, tot we in totaal 106 naalden gebreid hebben.

107e naald: steeds afwisselend 1 r., 1 av.

108e naald: r. boven r. en av. boven av.

109e naald: steeds afwisselend 2 r., 2 st. r. te zamen breien (144 st.).

We breien nu eerst het voorpandje boven de laatste 72 st. en wel geheel in tricotsteek, dus alle teruggaande

Het kraagje.

Met de rose wol zetten we 535 st. op en breien hierboven als volgt:

1e naald: steeds afwisselend 10 r., 5 av.; eindigen met 10 r.

2e en alle volgende even naalden: r. boven r. en av. boven av.

3e naald: * 2 st. r. te zamen breien, 6 r., 2 st. r. te zamen breien, 5 av. Vanaf * steeds herhalen.

5e naald: * 2 st. r. te zamen breien, 4 r., 2 st. r. te zamen breien, 5 av. Vanaf * steeds herhalen.

7e naald: * 2 st. r. te zamen breien, 2 r., 2 st. r. te zamen breien, 5 av. Vanaf * steeds herhalen.

9e naald: 2 st. r. te zamen breien, 2 st. r. te zamen breien, 5 av. Vanaf * steeds herhalen.

Bij de 11e naald kanten we alle st. af.

Met de witte wol zetten we 46 st. op en breien hierboven als volgt:

1e naald: steeds afwisselend 1 r., 1 av.

2e, 3e en 4e naald: r. boven r. en av. boven av.

5e naald: 4 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 16 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 4 r.

6e en alle volgende even naalden: averecht.

7e naald: 2 r., * omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 13 r. Vanaf * herhalen.

9e naald: als de 5e naald.

10e naald: averecht.

De volgende 8 naalden breien we in tricotsteek.

19e naald: 13 r., * omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 16 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 13 r. Vanaf * herhalen.

21e naald: 11 r., * omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 13 r. Vanaf * herhalen.

23e naald: als de 19e naald.

De volgende 9 naalden breien we weer in tricotsteek.

Bij de 24e naald kanten we de middelste 14 st. af. We breien nu eerst verder boven de laatste 16 st. van deze naald. Aan het einde van de 25e en 27e naald breien we 2 st. te zamen (14 st.).

33e naald: 4 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 8 r.

35e naald: 2 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 7 r.

37e naald: als de 33e naald.

De volgende 9 naalden weer in tricotsteek en aan het einde van de 44e en 46e naald 1 steek er bij opzetten (16 st.).

47e naald: 13 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 1 st. er bij opzetten (17 st.).

49e naald: 11 r., omslaan, 2 st. r. te zamen breien, 1 r., 2 st. r. te zamen breien, omslaan, 1 r., 4 st. er bij opzetten (21 st.).

51e naald: als de 47e naald, alleen breien we nu aan het einde 6 r. in plaats van 1 r.

Bij de 53e naald kanten we alle st. af.

Boven de overgebleven 16 st. van de 24e naald breien we de tweede helft op dezelfde doch tegengestelde wijze.

De strikjes.

Met de rose wol zetten we 12 st. op en breien hierboven in ribbelpatroon (alle naalden recht), terwijl we aan het begin van iedere 2e naald 2 st. te zamen breien en er aan het einde van deze naalden 1 st. bij opzetten. Bij de 17e naald kanten we af. We breien drie strikjes.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Langs de armsgaten haken we met de witte wol één toer vasten. Van het kraagje naaien we het witte en rose deel aan elkaar en naaien het daarna op het jurkje; vanaf het linkerschoudertje, dat we niet dicht naaien, laten we het kraagje los hangen; aan het uiteinde haken we dan een lusje, en naaien op het jurkje een klein knoopje. Langs het linkerschoudertje haken we één toer vasten en tegelijkertijd aan den voorkant hiervan twee lusjes; op den achterkant naaien we dan hiertegenover twee kleine knoopjes. Ten slotte rimpelen we de drie strikjes in het midden eenigszins in en naaien deze midden op het voorpandje (zie foto).

even naalden av. en alle heen-
gaande oneven naalden r.

Voor de armsgaten kanten we aan het begin van de 125e en 126e naald 5 st. af en aan het begin van de 127e en 128e naald 2 st. (58 st.).

Voor den hals kanten we bij de 164e naald de middelste 6 st. af. Boven de laatste 26 st. van deze naald breien we dan eerst den linkerschouder. Aan het begin van de 166e en 168e naald kanten we 3 st. af, aan het begin van de 170e naald 2 st. en aan het begin van de 172e en 174e naald 1 st. Voor den schouder kanten we aan het begin van de 175e en 177e naald 8 st. af.

Boven de overgebleven 26 st. van de 164e naald breien we den rechterschouder op dezelfde, doch tegengestelde wijze. We kanten nu dus aan het begin van de 165e en 167e naald 3 st. af, aan het begin van de 169e naald 2 st. en aan het begin van de 171e en 173e naald 1 st. Voor den schouder kanten we aan het begin van de 174e en 176e naald 8 st. af.

Het rugpand breien we (boven de overgebleven 72 st. van de 109e naald) op dezelfde wijze als het voorpand; alleen kanten we nu voor de schouders aan het begin van de 171e, 172e, 173e en 174e naald 8 st. af.

GECONDENSEERDE TAPTEMELK IN PLAATS VAN SUIKER

Misschien zijn vele lezeressen nog onbekend met het feit, dat gebrek aan suiker heusch niet zoo'n geweldig probleem behoeft te vormen, want er bestaat een goed, eenvoudig en doeltreffend middel om die suiker te vervangen en wel de gecondenseerde taptemelk, die in busjes van ongeveer een halven liter inhoud in tweeërlei soorten in den handel wordt gebracht, namelijk met en zonder suiker.

Het spreekt vanzelf, dat wij juist waar het ons om de suiker te doen is de laatste soort kiezen en dat niet alleen voor koffie en thee, maar meer nog voor de verschillende toetjes, waarvoor dikwijls zooveel suiker noodig is.

Aan de hand van de volgende recepten zal het u duidelijk worden op welk een gemakkelijke manier die taptemelk in verschillende gerechten kan worden verwerkt.

KOUDE RIJSTEBRIJ

(4 PERSONEN)

½ liter melk, 3 ½ dl water, plm. 1 ½ dl taptemelk, 125 gram rijst, wat zout, desverkiezend 1 pakje vanillesuiker.

Wasch de rijst in een zeef tot het water dat er af komt volkomen helder is. Doe haar daarna in een pan en voeg er de melk, het water, de taptemelk en het zout bij. Laat de rijstebrij aan de kook komen en daarna nog ongeveer tien minuten doorkoken. Kook de pap vervolgens op een zeer zacht vuurtje, in een hooikist of ingepakt in kranten, verder gaar en roer er even voor het opdienen desverkiezende de vanillesuiker doorheen.

Laat haar geheel koud worden alvorens haar op te dienen.

MELKSOEP

(4 PERSONEN)

7 ½ dl melk, 1 dl water, plm. 1 ½ dl taptemelk, 30 gram bloem, een stukje citroenschil, wat overgebleven eiwit.

Breng de melk met het water, dat met de taptemelk vermengd is, langzaam aan de kook en laat er tegelijkertijd het stukje citroenschil in trekken.

Meng de bloem met een weinig water tot een dun papje aan. Klop het eiwit stijf en laat er telkens een lepel van in de warme (dus nog niet kokende) melk glijden. Laat het eiwit stollen en schep het dan met een schuimspaan uit de pan. Giet vervolgens het bloempapje bij de kokende melk, laat de massa onder roeren even doorkoken, verwijder het stukje citroenschil en dien de pap warm of koud met het eiwit, dat in elk bord boven op de pap wordt gelegd, op.

VERMICELLISCHOTELTJE

(4 PERSONEN)

7 ½ dl melk, 1 dl water, plm. 1 ½ dl taptemelk, 150 g vermicelli, 1 ei, wat zout, een mespuntje boter, een stukje citroenschil of 1 pakje vanillesuiker.

Kook de gewassen vermicelli in het mengsel van melk, water, taptemelk en zout, waaraan het stukje citroenschil of de vanillesuiker is toegevoegd, onder af en toe roeren gaar in plm. 3 kwartier.

Verwijder zoo noodig het stukje citroenschil en vermeng de vermicellipap van het vuur voorzichtig met den eierdooier en de boter. Klop het eiwit zeer stijf en schep het, wanneer de pap bijna is afgekoeld, door de vermicellimassa. Doe de massa over in een met een weinig boter bestreken vuurvast schoteltje en

plaats dit in een warmen oven. Laat er een mooi bruin korstje op komen en dien het gerecht warm op.

CHOCOLADESAUS

(4 PERSONEN)

2 dl melk, ½ dl water, 2 ½ eetlepel taptemelk, 2 afgestreken eetlepels maïzena, 2 afgestreken eetlepels cacaopoeder.

Breng de melk met het water en de taptemelk aan de kook. Roer de maïzena met het cacaopoeder goed door elkaar, voeg er een weinig koude melk bij, roer het mengsel glad en giet het papje bij de kokende melk. Laat het onder goed roeren even doorkoken en laat de saus daarna, onder af en toe roeren, geheel koud worden.

CORRESPONDENTIE

Mevr. R. te Arnhem. Wanneer er watervlekken op de crêpe de chine achterblijven, kunt u het goed opknappen door het te stoomen boven den damp van kokend water. Wanneer het goed eenmaal gewassen is, is dit euvel verdwenen.

Mevr. L. te Bakhuizen. Wanneer de vetvlekken oud zijn, zijn ze inderdaad zeer moeilijk te verwijderen. Probeer u het eens met een warm sopje, waaraan u een scheut benzine hebt toegevoegd. Wij gelooven wel, dat u daarmee het gewenschte resultaat zult bereiken.

Mevr. L. H. te Delft. Maakt u de vlekken op de Egyptisch linnen regenjas eens vochtig met een oplossing van 1 dl bleekwater per liter water. Zoodra de vlekken verdwenen zijn, spoelt u met schoon water en laat het goed drogen.

Mevr. J. de W. te Amsterdam. In de geconserveerde tomatensoep van de door u genoemde firma werd bouillon verwerkt; ze mag dus niet op onthoudingsdagen worden gebruikt.

Deze tomatensoep wordt momenteel niet meer door genoemde firma in den handel gebracht.

Wat zullen we eten?

Zondag:	Gemarineerd ribstuk.
Spinazie.
Aardappelen.
Rabarbercompote met
aardappelen.
Maandag:	Havermoutcoteletjes.
Kommersla.
Gebakken aardappelen.
Koude rijstebrij.
Dinsdag:	Zomersche erwtensoep.
Baklapjes.
Postelein.
Aardappelen.
Woensdag:	Erwtenpuree.
Tomatensla.
Melksoep.
Donderdag:	Gehakt.
Gestoofde sla.
Aardappelen.
Griesmeelpudding met
chocoladesaus.
Vrijdag:	Omelet met groene
kruiden.
Worteltjes.
Aardappelen.
Vermicellischoteltje.
Zaterdag:	Groentesoep met
aardappelen.
Pannekoekjes.

Men zegt, dat men van DEZE plekjes het eerste de leeftijd van een vrouw kan aflezen.

Het zou juist zijn om te zeggen, dat op deze plaatsen de catastrofale gevolgen van een verwaarloosde huidverzorging op de meest opvallende wijze merkbaar worden. Een rimpelige huid in de hals en bij de kin is het gevolg van een algemeene verslapping van het huidweefsel, die dikwijls vroegtijdig optreedt ten gevolge van ontbrekende of onjuiste huidverzorging en die U er jaren ouder doet uitzien. Voorkomt te juister tijd dit gevreesde verschijnsel door toepassing van een rationele huidverzorging, die de natuurlijke functies van de huid ondersteunt en completeert. De Kaloderma-Schoonheidspreparaten zijn samengesteld op grond van de laatste biologisch - cosmetische onderzoekingen. Na kort gebruik zult U bemerken, dat zij Uw huid weer elastisch, soepel en frisch maken. Als U iets naders over de verbluffende werking van deze nieuwe preparaten wilt weten, vult U dan onderstaande coupon even in. U krijgt dan kosteloos een proefpakket toegezonden en bovendien ons boekje „Kaloderma-Schoonheidspreparaten“, waarin alles staat, wat de dames van de hedendaagsche huidverzorging moeten weten.

CLEANSING CREAM SKIN TONIC
Doozen: F. —.75 en Potten: F. 2.— Flacons: F. 1.35 en F. 2.—

ACTIVE CREAM FINISHING CREAM
Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.— Tuben: F. —.50 en F. 1.— Potten: F. 2.—

KALODERMA
EEN NIEUWE WEG NAAR
NIEUWE SCHOONHEID

COUPON:

S.v.p. uitknippen en sturen aan de firma E.M. Schilleer, Postbus C.370, Amsterdam, Hoofdagenschap der Firma F. Wolff & Sohn, Karlsruhe. - Gelieve mij gratis een proefpakket en boekje Kaloderma-Schoonheidspreparaten te sturen. Ingesloten vindt U 35 cents in postzegels voor porto en verpakkingkosten.

NAAM:

ADRES:

S.V.P. DUIDELIJK SCHRIJVEN

8 VOORDEELEN van „Zomerpracht“

1. 363 modellen, waaronder
2. 107 kindermodeellen.
3. creaties van den Hongaarschen modekunstenaar Alexander Federer, aangepast aan den Hollandschen smaak.
4. interessante artikelen.
5. leuke breipatronen met volledige beschrijving.
6. reductiebon voor een knippatroon naar keuze met 40 tot 50 % korting.
7. prijs „Zomerpracht 1940“ . . . 60 cent (niet verhoogd).
8. knippatronen van ALLE modellen direct uit voorraad leverbaar voor slechts 20, 35 en 50 cent.

8 VOORDEELEN waar U in dezen tijd plezier van zult hebben.
8 VOORDEELEN welke U zeker niet moogt missen.

Bestelt dus meteen de nieuwe „Zomerpracht“ voor den ouden prijs **60¢**

Bestellingen kunnen geschieden: bij Uw agent, Uw bezorger of den boekhandel; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan het nevenstaand adres.

Patronenkantoor Panorama
Nassauplein 1 - Haarlem

DE BEDRUKTE STOFFEN ZEGEVIEREN

Het is midzomer en de vrouw verlangt dus naar lichte, luchtige kleding! Nu heeft het er veel van, dat Vrouw Mode dit jaar een vooruitzienden blik gehad heeft en dat zij daarom de bedrukte stoffen zoo in het midden der belangstelling plaatste. Bedrukte weefsels lijken immers lang niet zoo gauw smoezelig als effen lichte kleuren en bovendien zijn ze ook minder aan verschieten onderhevig. Zooal niet in werkelijkheid, dan toch in schijn, want het is een onbetwistbaar feit, dat een verschoten imprimé er lang niet zoo armelijk uitziet als een verschoten effen weefsel. Overigens wordt het verschieten van zomerstoffen hoe langer hoe minder door het gebruik van de indanthren-weefsels, die niet alleen waschecht zijn, maar óók bestand tegen zonlicht.

Dit seizoen wordt er een kreukvrije Amerikaanse kunstzijde gebracht, die alleszins aan te bevelen is, mits men geen model met plooien kiest, want deze houden juist vanwege dat „kreukherstellende” bijzonder slecht.

Al constateeren we dat er een buitengewoon groote variatie is op het gebied van motieven, toch kunnen we wel zeggen, dat vooral 't bloempatroon bijzonder in trek is. Het vertoont vrij groote bloemen, waarin veelal wat paars en wijnrood, maar soms toch ook felle tinten. Ten opzichte van de

grootte der motieven dient men vóór alles rekening te houden met het figuur. Naast bloemen en grappige verzinsels en dergelijke — als katten, matrozenmutsen, strooien matelots, klompjes, muizen, de geschiedenis van den dans door de eeuwen, Biedermeyer-tafereelen en nog een heeleboel meer — zien we vooral ook veel serpentine-motieven.

Van het bezwaar, dat randstoffen bijzonder moeilijk te verwerken zijn, geeft ons eerste plaatje een alleszins aanvaardbare oplossing. Over het algemeen kan men de randen het beste in de lengte verwerken, daar dwars-strepen de silhouet over het algemeen korter doen schijnen. Het tweede jurkje is bijzonder mooi van lijn. Degenen, die een korten hals hebben, doen echter beter, een gewone ronde uitsnijding te nemen en de stof niet tegen den hals te laten opstaan.

Het derde plaatje brengt een complet van jurk en langen, ongevoerden mantel. Die mantel kan bovendien uitstekend dienst doen op een ander effen jurkje. Ten slotte vertoonen we een pakje van surah of kunstzijde, dat bestaat uit een rokje en een jasje. Op den rok wordt een effen donker blousje gedragen.

Mode 1940, de triomf der bedrukte stoffen! Er is een geweldig groote variatie van motieven, die het mogelijk maakt dat iedereen vindt, wat het beste bij zijn type past. Een variatie ook, die hoogst gevaarlijk is voor degenen, die niet op een feilloos goeden smaak kunnen bogen. Het eenige, wat er voor haar opzit, is den raad inwinnen van een betrouwbaar verkoopster, die haar sporen in het vak verdiend heeft.

Een mantel voor den zomer!

1092. Mantel van effen stof, schouder- en rugstuk, ruime taille, aangezette schoot, hoog gesloten. Ben. stof: 3 m van 140 cm breed.

1093. Mantel van effen stof, opgezette voorpanden, mouw met biezen, naden met stiksels gegarneerd. Ben. stof: 3 m van 140 cm breed.

1094. Mantel van effen stof, sluit met ritsluiting, hals met Schotsche das gegarneerd. Ben. stof: 3 m van 140 cm breed.

1095. Mantel van lichte stof, aangesloten model, sluit tegen elkaar met koordgarnering. Ben. stof: 3 m van 140 cm breed.

Verkrijgbaar in de maten 42-44-46-48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPELLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

CORRESPONDENTIE

Mevr. P. te Bortel. De glimmende plekken op het heerenkostuum kunt u verwijderen met water en een scheut azijn. U borstelt het goed er mede af en perst het daarna op de gewone wijze op. Dit middeltje is niet afdoende, na korten tijd gaat het goed weer glimmen, u zult het heerenkostuum dus geregeld moeten opknappen.

Mevr. B. te Heerlen. Het gebruik van eendeneieren wordt wel afgeraden omdat er wel eens bacteriën in voorkomen, die schadelijk zijn voor de gezondheid.

Mevr. C. G. te Nijmegen. Jam voor diabetici kan men alleen bereiden met behulp van sionon, een zoetstof, die peperduur is, 1 ons n.l. kost plm. f 1.—

Tot heden werden er, voor zoover ons bekend, nog geen andere middelen gevonden om jams voor suikerpatiënten te bereiden.

Mej. S. te Heemskerk. Wanneer uw fluitketel geëmailleerd is, kunt u hem uitkoken met water en een scheut zoutzuur. De ketelsteen wordt daardoor geheel verwijderd. Na het uitkoken met water en zoutzuur spoelt u zorgvuldig met sodawater en daarna met schoon water, tot u zeker bent dat alle zoutzuur-resten zijn verdwenen. Een aluminium ketel wordt door zoutzuur aangetast, dezen kunt u droog opzetten, door de verhitting springt de ketelsteen los; of u zet den ketel op met aardappelschillen en wat water. Na een kwartier koken spoelt u met schoon water.

Mevr. K. te Enschede. Wanneer het goed teergekleurd is, zoodat er groote kans bestaat dat de kleuren doorlopen, gaat u op de volgende wijze te werk: U weekt het goed in zout water, daarna maakt u een lauw sop van een goede zeepsoort, u drukt het goed uit het zoutwater, maar laat de teil met het zoutwater naast het sop staan. U legt het goed in het sop en drukt het schoon.

Zoodra de kleuren doorlopen brengt u het goed onmiddellijk over in het zout water. Als het noodig is geeft u voor de helderheid een tweede sop en spoelt daarna in zoutwater, tot alle zeepresten zijn verdwenen. Het laatste spoelwater mag geen zout bevatten. Zout trekt n.l. water aan, zoodat het goed niet geheel droog zou blijven. Om te voorkomen, dat de kleuren tijdens het drogen doorlopen, legt u de jurk op een doek; tusschen het voor- en achterpand en tusschen de mouwen schuift u eveneens een doek. Na het drogen kan de jurk op de gewone wijze gestreken worden.

Mevr. A. T. te Venlo. Waarschijnlijk zult u aan het krimpen niets kunnen veranderen. Wij kunnen ons echter moeilijk voorstellen, dat het krimpen alleen veroorzaakt wordt door het garen of de voering; waarschijnlijk zal de kwaliteit van het goed ook een woordje meespreken. Het goed krimpvrij laten maken is niet mogelijk.

Mej. T. H. te Amsterdam. Schroeivlekken in het heerenkostuum maakt u vochtig met waterstofsperoxyde 3%. Zoodra de vlekken verdwenen zijn spoelt u met schoon water. Wanneer het goed droog is kan het worden gestreken.

Mevr. F. S. te Eindhoven. De witte katoenen schorten die erg vuil zijn kunt u uitkoken in een sop van een zelfwerkend waschmiddel of koken in een sop van huishoudzeep. In het laatste geval is het mogelijk dat het goed na het wasschen gebleekt moet worden. U gebruikt hiervoor een oplossing van 2 dl bleekwater per emmer water. Na het bleken spoelt u zoolang in helder water tot de chloorlucht geheel uit het goed is verdwenen. Wanneer u het goed direct uit het bleekwater spoelt in een oplossing van hypo in warm water is de chloorlucht direct verdwenen. Hypo kunt u bij een drogist verkrijgen, het wordt gebruikt bij de fotografie.

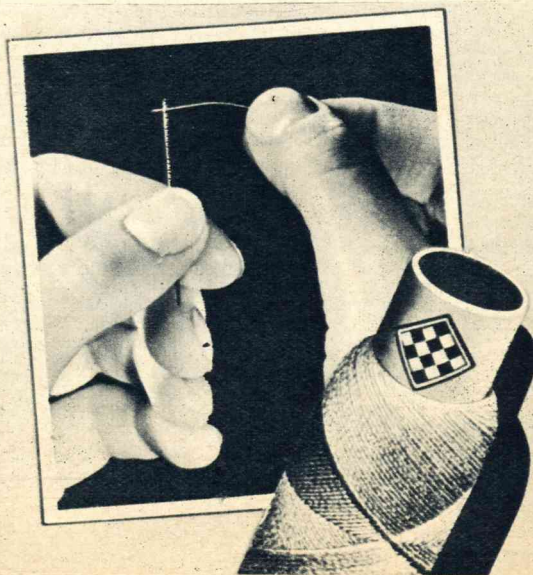

Hoe krijgen Uw beenen deze gratie?

Vindt U deze beenen niet buitengewoon gracieus en doen ze niet enorm kwiek aan? Een dergelijke jeugdige, strakke lijn krijgt men alleen dan, wanneer de kous zoo ouberispelijk om het been sluit, dat deze als het ware een tweede, mooiere huid lijkt. Alleen bij een extra elastisch en fijn weefsel als dat van de Elbeokous is dit mogelijk, de kous welke uit de beste grondstoffen en op de modernste machines wordt vervaardigd. Zij gaat - bijna als een handwerk - van hand tot hand, van de eene controle naar de andere, opdat uiteindelijk een klein kunstwerk ontstaat, dat met dat al echter ongelooflijk sterk is. Probeert U eens de „Elbeo-Alpha” of de nieuwe, ragfijne „Elbeo 53”. Goed gevormde beenen komen daarin geheel tot hun recht en doordat deze kousen zoo solide gemaakt zijn, heeft U er extra lang plezier van. Elbeo kousen in alle goede zaken verkrijgbaar.

ELBEO
kousen

Fabr. Louis Bahner, Oberlungwitz.

Gütermann's
Naaizijde

STERK
ELASTISCH
KLEURECHT

Let op het
handelsmerk:
Het schaakbord!

